

ปัจจัยเชิงเหตุทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่รู้ผิดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ปริญญาานิพนธ์

ของ

วรทัศน์ วัฒนชีวินปกรณ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2555

ปัจจัยเชิงเหตุทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่รู้ผิดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ปริญญาานิพนธ์

ของ

วรทัศน์ วัฒนชีวินปกรณ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2555

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยเชิงเหตุทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่รู้ผิดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

บทคัดย่อ

ของ

วรทัศน์ วัฒนชีวินปกรณ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2555

วรทัศน์ วัฒนชีวโนปกรณ์. (2555). *ปัจจัยเชิงเหตุทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษาระดับปริญญาตรี*. ปริญญาโท วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์งามตา วานิชานนท์, อาจารย์ ดร.วิชุดา กิจธรรม.

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยประเภทศึกษาความสัมพันธ์เปรียบเทียบ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาว่าปัจจัยเชิงเหตุด้านลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ของนักศึกษา มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากน้อยเพียงใด กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 ซึ่งศึกษาอยู่ในสาขาการผลิตสื่อดิจิทัล แอนิเมชัน มัลติมีเดียและเกมส์ จำนวน 424 คน

การวิจัยครั้งนี้ใช้กรอบแนวคิดรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) เป็นพื้นฐานในการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดตัวแปรเชิงสาเหตุสำคัญกลุ่มต่างๆ ของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี กลุ่มตัวแปรที่ศึกษามี 5 กลุ่ม ดังนี้ 1) กลุ่มตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ประกอบด้วยพฤติกรรมย่อย 3 ด้าน (พฤติกรรมการรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) 2) กลุ่มตัวแปรอิสระด้านลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร 3) กลุ่มตัวแปรอิสระด้านจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร 4) กลุ่มตัวแปรอิสระด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร และ 5) กลุ่มตัวแปรลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลังของนักศึกษา 5 ตัวแปร รวมเป็นตัวแปรที่ศึกษาทั้งสิ้น 18 ตัวแปร

ตัวแปรหลักในการวิจัยนี้ วัดด้วยแบบวัดชนิดมาตราประเมินรวมค่า มีทั้งหมด 13 แบบวัด เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยร่วมสร้างขึ้นใหม่และนำมาปรับปรุงใช้ใหม่จำนวน 8 แบบวัด ถูกนำไปทดลองใช้ และเลือกข้อคำถามที่มีคุณภาพการวัดสูงไว้ใช้ แต่ละแบบวัดมีความเชื่อมั่นแบบสัมพันธัลแอลฟาอยู่ระหว่าง .64 ถึง .94 มีสมมติฐานในการวิจัย 4 ข้อ ใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล 3 วิธี ได้แก่ 1) วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง 2) วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมีลำดับ และ 3) การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แคนอนิคัล

พบผลวิจัยที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

ประการแรก จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แต่ละด้านใน 3 ด้าน ปรากฏผลดังนี้ 1) นักศึกษาที่มีพฤติกรรมยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก คือ (1) นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก พบในกลุ่ม (1.1) นักเรียนชายหรือนักศึกษาชั้นปีที่ 2 (1.2) นักศึกษาชายที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง (2) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พบในนักศึกษากลุ่มรวม และ (3) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-

การควบคุมตนเอง พบใน (3.1) กลุ่มรวม (3.2) นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก (3.3) นักศึกษากลุ่มชั้นปีที่ 2 ผู้ซึ่งมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย แต่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก 2) นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก คือ (1) นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก พบใน (1.1) นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 หรือนักศึกษาหญิง (2.2) นักศึกษาที่มีผลการเรียน ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก (2) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พบในกลุ่มนักศึกษาชาย หรือกลุ่มไม่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ (3) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนเอง พบในกลุ่มรวม และ 3) นักศึกษาที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ไม่ตีมาก คือ (1) นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก พบในกลุ่มเคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก (2) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พบใน (2.1) กลุ่มรวม ผู้ซึ่งมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนเอง (2.2) นักศึกษาที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ผู้ซึ่งมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก (3) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนเอง พบใน (3.1) กลุ่มรวม (3.2) กลุ่มรวม ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก

ประการที่สอง จากผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบมีลำดับ ปรากฏผลดังนี้ 1) ในการทำนายพฤติกรรมที่ยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ชุดตัวทำนายลำดับที่ 1 สามารถทำนายได้ระหว่างร้อยละ 6.3 ถึงร้อยละ 37.9 ทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักศึกษาที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ พบตัวทำนายที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน และการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง ตามลำดับ และเมื่อนำชุดตัวทำนายลำดับที่ 2 เข้าร่วมโดยควบคุมอิทธิพลของตัวทำนายชุดที่ 1 ให้คงที่สามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในกลุ่มรวมและในทุกกลุ่มย่อย โดยเพิ่มขึ้นระหว่างร้อยละ 5.8 ถึง ร้อยละ 21.8 ทำนายได้เพิ่มขึ้นสูงสุดร้อยละ 21.8 ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ความชอบเสี่ยงน้อย และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนเอง ตามลำดับ และเมื่อนำชุดตัวทำนายลำดับที่ 3 เข้าร่วม โดยควบคุมอิทธิพลของตัวทำนายชุดที่ 1 และ 2 ให้คงที่ สามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ในกลุ่มรวมและในกลุ่มย่อย 6 จาก 11 กลุ่ม โดยทำนายได้เพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 6.4 ถึง ร้อยละ 19.2 ทำนายได้เพิ่มขึ้นสูงสุดในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี สติสัมปชัญญะ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนเอง และความชอบเสี่ยงน้อย ตามลำดับ 2) ในการทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ชุดตัวทำนายลำดับที่ 1 สามารถทำนายได้ระหว่างร้อยละ 7.8 ถึงร้อยละ 35.2 และทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักศึกษาที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ โดยการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง เป็นตัวทำนายที่สำคัญ และ

เมื่อนำชุดตัวทำนาลำดับที่ 2 เข้าร่วม โดยควบคุมอิทธิพลของตัวทำนาลำดับที่ 1 ให้คงที่ สามารถทำนาลำดับที่ 2 ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในกลุ่มรวมและในทุกกลุ่มย่อย โดยเพิ่มขึ้นระหว่างร้อยละ 8.8 ถึง ร้อยละ 40.2 ทำนาลำดับที่ 2 ได้เพิ่มขึ้นสูงสุดในกลุ่มนักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ มีตัวทำนาลำดับที่สำคัญ คือ สติสัมปชัญญะ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ตามลำดับ เมื่อนำชุดตัวทำนาลำดับที่ 3 เข้าร่วม โดยควบคุมอิทธิพลของตัวทำนาลำดับที่ 1 และชุดที่ 2 ให้คงที่ สามารถทำนาลำดับที่ 3 ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ทำนาลำดับที่ 3 เพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 1.6 ถึง ร้อยละ 7.9 ทำนาลำดับที่ 3 ได้เพิ่มขึ้นสูงสุดในกลุ่มนักศึกษาชาย มีตัวทำนาลำดับที่สำคัญ คือ ความชอบเสียงน้อย การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง สติสัมปชัญญะ และการรับรู้คุณค่าที่ดี ตามลำดับ และ 3) ในการทำนาลำดับพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ใจ ชุดตัวทำนาลำดับที่ 1 สามารถทำนาลำดับที่ 1 ได้ระหว่างร้อยละ 12.0 ถึงร้อยละ 57.2 ทำนาลำดับที่ 1 ได้สูงสุดในกลุ่มนักศึกษาที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ มีตัวทำนาลำดับที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน และการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง ตามลำดับ และเมื่อนำชุดตัวทำนาลำดับที่ 2 เข้าร่วม โดยควบคุมอิทธิพลของตัวทำนาลำดับที่ 1 ให้คงที่ สามารถทำนาลำดับที่ 2 ได้เพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 6.5 ถึง ร้อยละ 20.6 และทำนาลำดับที่ 2 ได้เพิ่มขึ้นสูงสุดในกลุ่มนักศึกษาเพศชาย มีตัวทำนาลำดับที่สำคัญ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความชอบเสียงน้อย การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ตามลำดับ และตัวทำนาลำดับที่ 3 เข้าร่วม โดยควบคุมอิทธิพลของตัวทำนาลำดับที่ 1 และชุดที่ 2 ให้คงที่ สามารถทำนาลำดับที่ 3 ได้เพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 4.4 ถึง ร้อยละ 13.8 ทำนาลำดับที่ 3 ได้เพิ่มขึ้นสูงสุดในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีตัวทำนาลำดับที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ความชอบเสียงน้อย และการรับรู้คุณค่าที่ดี ตามลำดับ ผลส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานที่กำหนดขึ้นบนพื้นฐานของรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม

ประการที่สาม การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แคนอนิคัล ระหว่างชุดตัวแปรอิสระ (กลุ่มลักษณะสถานการณ์ 4 ด้าน กลุ่มจิตลักษณะเดิม 4 ด้าน และกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ด้าน) รวม 10 ตัวแปร กับชุดตัวแปรตาม 3 ตัวแปร พบว่าทั้งสองชุดตัวแปรมีความสัมพันธ์กัน และสามารถสร้างตัวแปรแคนอนิคัลได้ทั้งหมด 3 คู่ พบผลในกลุ่มนักศึกษาโดยรวม และกลุ่มย่อยที่ศึกษาหลายกลุ่ม ซึ่งกล่าวได้ว่า ยิ่งนักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก และมีการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนมาก ก็ยิ่งมีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ใจดีมาก และมีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากเท่านั้น

ประการที่สี่ จากผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แต่ละด้านใน 3 ด้าน พิจารณาตามเพศของนักศึกษา ชั้นปี และผลการเรียน พบว่า 1) นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการใช้

ยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการน้อย คือ นักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 2 2) นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อย และมีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย คือ นักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 4 ที่มีผลการเรียนต่ำ กลุ่มนักศึกษาดังกล่าวจัดเป็นกลุ่มเสี่ยงที่ควรต้องได้รับการพัฒนาจิตใจให้เหมาะสมตามผลวิจัยประการที่สามต่อไป

ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติเพื่อการพัฒนาต่อไป

ในอนาคตควรมีการวิจัยโดยเฉพาะกับนักศึกษาประเภทที่เสี่ยง โดยการสร้างกิจกรรมต้นแบบเพื่อพัฒนาปัจจัยเชิงสาเหตุสำคัญดังกล่าวแล้วในผลวิจัยประการที่ 3 และทำการวิจัยเชิงทดลองประเมินผลต้นแบบก่อนนำไปใช้ในวงกว้าง

THE PSYCHO-SOCIAL CORRELATES OF ACADEMIC AND VIRTUE ORIENTED
BEHAVIORS OF UNDERGRADUATE STUDENTS

AN ABSTRACT

BY

WORATAD WATTANACHEEWANOPAKORN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Science Degree in Applied Behavioral Science Research
at Srinakharinwirot University

October 2012

Woratad Wattanacheewanopakorn. (2012). The Psycho-social Correlates of Academic and Virtue Oriented Behaviors of Undergraduate Students. Master thesis, M.S. (Applied Behavioral Science Research). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Ngamta Vanindananda, Dr. Vichuda Kittontum.

This Correlational-Comparative study was contained the objectives of the examinations which comparing the relationship student's learning perception with psychological traits and psychological states. There was 424 students be the main focus group which was not only junior but also sophomore and senior college students from the major of digital media production, animation, multimedia and games.

Based on the Interactionism Model as a conceptual Framework, there was 18 variables in total which was divided in 5 groups: 1) three dependent variables of academic and virtue oriented behaviors (Innovative behavior, Appropriate use of technology and Peer enhancement on academic and Virtue behaviors); 2) four psychological situations; 3) four psychological traits; 4) two psychological states; and last, 5) five biosocial-backgrounds of the samples.

The main important variables were assessed in summated-rating scale form. All the items were tried out and carefully selected by using 8 high statistical criterias. The reliability of each measure ranged was in between .64 and .93 and four hypotheses were tested by using three statistical approaches: 1) Three-Way ANOVA; 2) Hierarchical Multiple Regression Analysis and 3) Canonical Correlation Analysis.

The interesting-important consequences were as follows.

Firstly, the results from Three-Way ANOVA indicated in 3 parts: 1) the college students who most having Innovative behavior were (1) appropriate peer modeling students which were (1.1) male or junior students (1.2) future orientation and self control students, (2) experiencing in volunteer activities students that can be found in most of them, (3) future orientation and highly self control students were found in (3.1) most of the students (3.2) high-score and high-experience in volunteer activity students (3.3) less-appropriated peer junior student but high-experience in volunteer activity students; 2) the college students

who had highly appropriate use of technology which were (1) highly appropriate peer modeling students which can be found in (1.1) female or sophomore and senior students (1.2) high-score and high-experience in volunteer activity students, (2) high-experience in volunteer activity students which mostly found in male or non specific knowledge and non specific knowledge and non skill training experiences, (3) future orientation and highly self control students which been found in most of the student; 3) the college students who were had a highly peer enhancement on academic and virtue behavior which were (1) appropriate peer modeling students found in a specific knowledge and skill training experiences and well-experience in volunteer activities, (2) the well-experience in volunteer activity students can be found in (2.1) most of the students who had a future orientation and highly -self control (2.2) a specific knowledge and skill training experiences and appropriate peer modeling students, (3) the future orientation and highly -self control students were found in (3.1) most of the students (3.2) most of the students who had well-experience in volunteer activity.

Secondly, the result from the Hierarchical Multiple Regression Analysis indicated that: 1) the predictive of the innovative behavior from the first predictive variables stated that 6.3% to 37.9% were the students who had a specific knowledge and skill training experiences. In the order of mass media modeling and appropriated parental modeling were found as an important predictive variable. After using the second predictive variable were over-control the first predictive variable to make it more stable, the prediction was rising up to 5.8% to 21.8% which the highest prediction was 21.8%. From sophomore students had been found an important prediction which were mass media modeling, less amount of risk preference and future orientation and self control, by ordered. Once using the third predictive variable over-control the first and second ones, the prediction was highly rising in most of sample and 6 groups of 11 groups. The predictive variable was rising up to 6.4% to 19.2% which the highest predicted was from the students who had a lower scored and the important prediction was the favorable attitude toward academic and virtue behaviors, mindfulness, need for achievement, future orientation and self control and less amount of risk preference, by ordered; 2) the predictive of the appropriate use of technology from the first predictive variable stated that 7.8% to 35.2% were the students

who had specific knowledge and skill training experiences and having the appropriate parental modeling as an important predictive variable. After taking the second predictive variable over controlled the first predictive variable to make it stable, it was rising the prediction in most of every sample to 8.8% to 40.2%. The highest prediction was from specific knowledge and skill training experiences by having mindfulness and future orientation and self control as the important prediction, by ordered. Once using the third predictive variable over-control the first and second ones, the prediction was highly rising in most of sample and 9 groups of 11 groups. The predictive variable was rising up to 1.6% to 7.9% which the highest predicted was from the male students who and the important prediction was less amount of risk preference, appropriate parental modeling, mindfulness and attitudinal gratefulness, by ordered; 3) the predictive of the peer enhancement on academic and virtue behaviors behavior from the first predictive variables stated that 12.0% to 57.2% were the students who had a specific knowledge and skill training experiences. In the order of mass media modeling and appropriated parental modeling were found as an important predictive variable. After using the second predictive variable were over-control the first predictive variable to make it more stable, the prediction was rising up to 6.5% to 20.6% which the highest prediction was from male students which had been found need for achievement, less amount of risk preference, mass media modeling and future orientation and self control, by ordered. Once using the third predictive variable over-control the first and second ones, the prediction was highly rising in most of sample and 6 groups of 11 groups. The predictive variable was rising up to 4.4% to 13.8% which the highest predicted was from the sophomore students and the important prediction was the mass media modeling, favorable attitude toward academic and virtue behaviors, less amount of risk preference and Attitudinal gratefulness, by ordered and supported the interactionism model.

Thirdly, by using Canonical Correlation Analysis, the relationship between the 10 independent variables (include four psychological situations, four psychological traits and two psychological states) and 3 dependent variable had been found and created 3 pairs of canonical correlation in most of the sample. The more students had the need of achievement, future orientation and self control, appropriate peer modeling and mass media

modeling, the more they had the appropriate use of technology, peer enhancement on academic and virtue behaviors and innovative behavior.

Finally, the result of 3 comparisons of peer enhancement on academic and virtue behaviors due to physical sex, college year and academic score had been found: 1) the male-junior students had less innovative behavior; 2) the male-senior students, having a lower score, had less appropriate use of technology and peer enhancement on academic and virtue behaviors which was the risk sample that need the mental treat as the third result of research from the ealier paragraph.

For future Research, an evaluative experimental study should be conducted to find the effectiveness of psychological and situational training modules, based on the findings of this study before applied to the mentioned at-risk students as well as widely implementing to various groups of university students.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยเชิงเหตุทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ของ

วรทัศน์ วัฒนชีวินปกรณ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2555

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์งามตา วนินทานนท์)

(ว่าที่ร้อยตรี อาจารย์ ดร. มนัส บุญประกอบ)

.....กรรมการ

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. วิชุดา กิจธรรม)

(รองศาสตราจารย์งามตา วนินทานนท์)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. วิชุดา กิจธรรม)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. จรัส ชื่นจิตติวัฒน์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้อย่างดีด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์งามตา วนินทานนท์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาชี้แนะ และให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างทুম่เทและเอาใจใส่ตลอดระยะเวลาการทำปริญญานิพนธ์ และ อาจารย์ ดร. วิชุดา กิจธรรม กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ยิ่ง

ขอขอบคุณ ว่าที่ร้อยตรี อาจารย์ ดร. มนัส บุญประกอบ และอาจารย์ ดร. จรัส อุ่นฐิติวัฒน์ กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม ที่กรุณาสละเวลามาเป็นกรรมการสอบปากเปล่า พร้อมทั้งกรุณาให้คำแนะนำข้อคิดที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยนี้เป็นอย่างมาก

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. นริสรา พึ่งโพธิ์สม และอาจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ พันธบุตร ที่ได้กรุณาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ และนักศึกษาทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดีทั้งในกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มทดลองใช้เครื่องมือ

ขอขอบคุณอาจารย์ญาณวุฒิ เสวตติติกุล และเพื่อนๆ ปริญญาโทภาคพิเศษ รุ่น 7 ทุกท่าน ที่คอยช่วยเหลือ คอยให้คำแนะนำดีๆ และเป็นกำลังใจให้กันและกันตลอดมา

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และทุกคนในครอบครัว ที่ให้ความรัก ความห่วงใย คอยสนับสนุนและให้กำลังใจ จนกระทั่งข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในวันนี้

วรทัศน์ วัฒนชีวินปกรณ์

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากงบประมาณแผ่นดิน

ประจำปีการศึกษา 2555

จาก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	6
ตัวแปรที่ศึกษา	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี: ตัวแปร ความหมายและวิธีการวัด	8
พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ: ความหมายและวิธีการวัด	12
พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม: ความหมายและวิธีการวัด	16
พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี: ความหมายและวิธีการวัด	20
แนวการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี: รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม	24
ลักษณะสถานการณ์ กับเจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	25
การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง กับเจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	26
และพฤติกรรม ใฝ่รู้ใฝ่ดี	
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน กับเจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรม	29
ใฝ่รู้ใฝ่ดีการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน กับเจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	33
และพฤติกรรมใฝ่รู้ ใฝ่ดี	
การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ กับเจตคติต่อพฤติกรรม	36
ใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	
จิตลักษณะเดิม กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	40
ทฤษฎีต้นไม้วิจัยธรรม	40
ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	42
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	46

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
สติสัมปชัญญะ กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	50
ความชอบเสียงน้อย กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	53
จิตลักษณะตามสถานการณ์ กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	56
เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	56
การรับรู้คุณค่าความดี กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	61
ลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลังของนักศึกษา กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	70
สรุปความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ที่ศึกษา	68
นิยามปฏิบัติการของตัวแปรที่ศึกษา	70
สมมติฐานในการวิจัย	77
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	78
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	78
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	81
การหาคุณภาพเครื่องมือ	90
การเก็บรวบรวมข้อมูล	91
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	91
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	92
ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	93
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม ใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีแต่ละด้าน ใน 3 ด้าน ของนักศึกษาที่มีแบบ อย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	97
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม ใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน	98

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4 (ต่อ)		
	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับ นวัตกรรมด้านวิชาการ ของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์ เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน	106
	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยี อย่างเหมาะสม ของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์เข้าร่วม กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน	110
	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อน ให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน	115
	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แต่ละด้าน ใน 3 ด้าน ของตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณื ตัวแปรในกลุ่มจิตลักษณะเดิม และตัวแปรในกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณื ของนักศึกษาที่มีเพศ ผลการเรียนต่ำ และชั้นปี แตกต่างกัน ในกลุ่มรวม	120
	ผลการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีแต่ละด้าน ใน 3 ด้าน ด้วยวิธีถดถอยพหุคูณแบบมี ลำดับ โดยใช้ตัวทำนายในกลุ่มลักษณะสถานการณื กลุ่มจิตลักษณะเดิม และกลุ่ม จิตลักษณะตามสถานการณื เข้าทำนายตามลำดับ ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	129
	ผลการทำนายพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ เมื่อใช้ตัวทำนายชุด ลักษณะสถานการณื จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณื แต่ละ ชุดเป็นตัวทำนาย	130
	ผลการทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม เมื่อใช้ตัวทำนายชุดลักษณะ สถานการณื จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณื แต่ละชุดเป็นตัว ทำนาย	132
	ผลการทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี เมื่อใช้ตัวทำนายชุดลักษณะ สถานการณื จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณื แต่ละชุดเป็นตัว ทำนาย	135

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบแคนอนิคัลระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะ สถานการณ์จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ ของนักศึกษา รวม 10 ด้าน กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี 3 ด้าน ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย	138
5 การสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	153
การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 1	159
การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 2	160
การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 3	161
การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 4	167
ข้อดีและข้อจำกัดของการวิจัย	169
ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติเพื่อการพัฒนา	170
ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป	171
บรรณานุกรม	172
ภาคผนวก	185
ภาคผนวก ก คุณภาพและเครื่องมือวัด	186
ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรายละเอียด	218
ประวัติย่อผู้วิจัย	256

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 เกณฑ์การให้คะแนนเศรษฐกิจของครอบครัวของนักศึกษา	85
2 ตารางการเก็บข้อมูล	85
3 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	100
4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ ใฝ่ดีตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญ ประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ที่แตกต่างกัน ในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 11 กลุ่ม และค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามระดับของตัวแปรอิสระที่พบอิทธิพลเดียว	106
5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับ นวัตกรรมด้านวิชาการ ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วม กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ที่แตกต่างกัน ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม และค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับ นวัตกรรมด้านวิชาการตามระดับของตัวแปรอิสระที่พบอิทธิพลเดียว	113
6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยี อย่างเหมาะสม ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ที่แตกต่างกัน ในกลุ่ม รวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม และค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยี อย่างเหมาะสม ตามระดับของตัวแปรอิสระที่พบอิทธิพลเดียว	119
7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ ใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญ ประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ที่แตกต่างกัน ในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 11 กลุ่ม และค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามระดับของตัวแปรอิสระที่พบอิทธิพลเดียว	122

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ลักษณะ สถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ ของนักศึกษา พิจารณาตามเพศ ผลการเรียน และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม และค่าเฉลี่ย ของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิต ลักษณะตามสถานการณ์ ตามระดับของตัวแปรอิสระที่พบอิทธิพลเดียว	127
9 ผลการเปรียบเทียบปริมาณการทํานายที่เพิ่มขึ้นของพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรม ด้านวิชาการ ด้วยชุดตัวทํานายลำดับที่ 1: กลุ่มลักษณะสถานการณ์ ร่วมกับชุดตัว ทํานายลำดับที่ 2: กลุ่มจิตลักษณะเดิม ร่วมกับชุดตัวทํานายลำดับที่ 3: กลุ่มจิต ลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม	137
10 ผลการเปรียบเทียบปริมาณการทํานายที่เพิ่มขึ้นของพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่าง เหมาะสม ด้วยชุดตัวทํานายลำดับที่ 1: กลุ่มลักษณะสถานการณ์ ร่วมกับชุดตัว ทํานายลำดับที่ 2: กลุ่มจิตลักษณะเดิม ร่วมกับชุดตัวทํานายลำดับที่ 3: กลุ่มจิต ลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม	140
11 ผลการเปรียบเทียบปริมาณการทํานายที่เพิ่มขึ้นของพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่ รู้ใฝ่ดี ด้วยชุดตัวทํานายลำดับที่ 1: กลุ่มลักษณะสถานการณ์ ร่วมกับชุดตัวทํานาย ลำดับที่ 2: กลุ่มจิตลักษณะเดิม ร่วมกับชุดตัวทํานายลำดับที่ 3: กลุ่มจิต ลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม	142
12 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร กับพฤติกรรมใฝ่ รู้ใฝ่ดี 3 ตัวแปร ปริมาณการทํานาย (ร้อยละ) และค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของ ค่าสหสัมพันธ์แคนอนิคัล คู่ที่ 1 จำแนกกลุ่มตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม	146
13 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร กับพฤติกรรมใฝ่ รู้ใฝ่ดี 3 ตัวแปร ปริมาณการทํานาย (ร้อยละ) และค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของ ค่าสหสัมพันธ์แคนอนิคัล คู่ที่ 2 จำแนกกลุ่มตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลัง 11กลุ่ม	151

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
14 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร กับพฤติกรรมใฝ่รู้ ใฝ่ดี 3 ตัวแปร ปริมาณการทำงาน และคำสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของค่าสห สัมพันธ์แคนอนิคัล คู่ที่ 3 จำแนกกลุ่มตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม	154
15 คุณภาพเครื่องมือวัด	192
16 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนตัวแปรต่างๆ ที่ศึกษา	219
17 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	216
18 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	216
19 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	217
20 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	217
21 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	218
22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	218

บัญชีตาราง (ต่อ)

[illegible]

บัญชีตาราง (ต่อ)

[illegible]

บัญชีตาราง (ต่อ)

[illegible]

บัญชีตาราง (ต่อ)

[illegible]

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
66 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี ตามประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต- การควบคุมตน	240
67 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี ตามประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต- การควบคุมตน	241
68 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี ตามประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต- การควบคุมตน	241
69 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี ตามประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต- การควบคุมตน	242
70 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตามเพศและระดับชั้นปี	242
71 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตามผลการเรียน และระดับชั้นปี	243
72 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ตามเพศ และผลการเรียน	243
73 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมเฝ้าดี ตามเพศ และผลการเรียน	244
74 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมเฝ้าดี ตามเพศ และระดับชั้นปี	244
75 ผลการเปรียบเทียบของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม	245

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
76 ผลการเปรียบเทียบของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม	246
77 ผลการเปรียบเทียบของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรม สนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม	247
78 ผลการเปรียบเทียบของคะแนนการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการมีแบบอย่างที่ดี จากเพื่อน ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม	248
79 ผลการเปรียบเทียบของคะแนนการรับรู้คุณความดี ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้คุณความดี ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม	249
80 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ของตัวแปรที่ศึกษา ในกลุ่มตัวอย่างโดยรวม	260
81 ค่าสหสัมพันธ์แคนอนิคัล และค่าน้ำหนักมาตรฐานแคนอนิคัล ระหว่างชุดตัวแปร ในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี 3 ตัวแปร และการทดสอบความมีนัยสำคัญ ของสหสัมพันธ์แคนอนิคัล	261

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 องค์ประกอบของพฤติกรรมของคนดีที่เก่ง ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง	9
2 การวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมบุคคลด้วยรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model)	24
3 ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม แสดงจิตลักษณะพื้นฐาน และองค์ประกอบทางจิตใจ ของพฤติกรรมทางจริยธรรม	41
4 กรอบแนวคิดและความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่วิจัยครั้งนี้	76
5 ขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ในการวิจัยครั้งนี้	80
6 ปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การมีประสบการณ์ เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	102
7 ปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การมีประสบการณ์ เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ...	109
8 ปฏิสัมพันธ์ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี	117
9 ผลการวิจัยที่สนับสนุนสมมติฐานที่ 1	158
10 ผลการทำนายพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ โดยใช้กลุ่มสถานการณ์ เป็นตัวทำนายลำดับที่ 1 กลุ่มจิตลักษณะเดิมร่วมเป็นตัวทำนายลำดับที่ 2 กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ร่วมเป็นตัวทำนายลำดับที่ 3	162
11 ผลการทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม โดยใช้กลุ่มสถานการณ์ เป็นตัวทำนายลำดับที่ 1 กลุ่มจิตลักษณะเดิมร่วมเป็นตัวทำนายลำดับที่ 2 กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ร่วมเป็นตัวทำนายลำดับที่ 3	164

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
12 ผลการทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ได้ โดยใช้กลุ่มสถานการณ์เป็นตัวทำนายลำดับที่ 1 กลุ่มจิตลักษณะเดิมร่วมเป็นตัวทำนายลำดับที่ 2 กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ร่วมเป็นตัวทำนายลำดับที่ 3	165
13 ความสัมพันธ์แคนอนิกัล คู่ที่ 1 ในกลุ่มรวม สนับสนุนสมมติฐานที่ 4	167
14 ความสัมพันธ์แคนอนิกัล คู่ที่ 2 ในกลุ่มรวม สนับสนุนสมมติฐานที่ 4	167
15 ความสัมพันธ์แคนอนิกัล คู่ที่ 3 ในกลุ่มรวม สนับสนุนสมมติฐานที่ 4	168

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สังคมโลกปัจจุบันถือว่ามีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีเป็นอย่างมาก ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา วัฒนธรรม และการพัฒนาทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดความรู้ใหม่ๆ และมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งถือว่าเป็นนวัตกรรมที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และนับว่าจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องส่งเสริมให้ทุกคนในสังคมเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและความรู้ได้อย่างรวดเร็ว รวมทั้งสามารถปรับตัวให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ อันจะเป็นการช่วยสร้างโอกาสการเรียนรู้ให้คนไทย ดังที่พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต: ออนไลน์) กล่าวว่า “ที่ผ่านมาคนไทยมีปัญหาอย่างหนึ่งที่เรารู้สึกกันอยู่เสมอ คือ ขาดความใฝ่รู้ ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของความเจริญก้าวหน้า ถ้าหากขาดความใฝ่รู้เสียแล้วจะเจริญได้อย่างไร เพราะฉะนั้นเราจะต้องช่วยกันสร้างสรรค์ความใฝ่รู้ ที่ถูกต้องให้เกิดขึ้นในสังคมไทย” ซึ่งสอดคล้องกับพระราชโองการของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรผู้สำเร็จการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (วันที่ 14 ธันวาคม 2552) ที่ว่า

“...การทำงานทุกอย่างให้บรรลุถึงความสำเร็จและความเจริญ ต้องอาศัยความรู้และความสามารถที่กว้างขวาง ลึกซึ้ง ชัดเจน ซึ่งต้องได้มาจากการพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นเจริญขึ้น อยู่เสมอ บุคคลใดไม่พัฒนาตัวเอง กลับพอใจหยุดนิ่งอยู่กับที่ ในขณะที่วิชาการต่างๆ เหตุการณ์ต่างๆ ตลอดจนผู้อื่นฝ่ายอื่นพัฒนาก้าวหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง ที่สุดบุคคลนั้นก็จะเป็นคนล้าหลังและงานที่ทำก็จะเสื่อมถอยไปด้วย บัณฑิตที่ต้องการความเจริญก้าวหน้าจึงต้องพัฒนาตัวเอง พร้อมจะเรียนรู้และลงมือปฏิบัติจริง และต้องทำอย่างต่อเนื่องตลอด ทั้งชีวิต”

ปัญหาด้านการเรียนการสอนในปัจจุบันพบว่า ผู้เรียนต้องเรียนในสิ่งที่ผู้สอนเห็นว่าจำเป็น และสำคัญซึ่งมีอยู่มากมาย และผลกระทบโดยตรงต่อผู้เรียนหรือเยาวชน คือ ไม่สามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติได้ดีเท่าที่ควร ขาดความกระตือรือร้น ไม่สนใจในชั่วโมงเรียน ลืมง่าย ไม่ถูกผู้สอนกระตุ้น ไม่เตรียมตัวศึกษาค้นคว้ามาล่วงหน้า ไม่แสดงความคิดเห็น รอรับความรู้จากอาจารย์ แต่เพียงฝ่ายเดียว (แสงเทียน ธรรมลิขิตกุล; และสุธิภาญจน์ ไชยลาภ. 2546:161) มีงานวิจัยจากอดีตถึงปัจจุบันที่แสดงถึงความสำคัญของการใฝ่รู้ที่ควรตระหนัก ส่งเสริม และพัฒนาในคนทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะในกลุ่มนักศึกษา ซึ่งเป็นวัยที่ต้องศึกษาหาความรู้เพื่อเตรียมความพร้อมในการนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ดังปรากฏในงานวิจัยของ วิชัย เขียดบัว (2534)

ดุจฎิ โยเหลา, อ้อมเดือน สดมณี และวันเพ็ญ วรวงศ์พงศา (2545) จินดารัตน์ ปิรมณี (2548) ดุจเดือน พันธมนาวิน (2550) ชวนชัย เชื้อสาธุชน (2552) เป็นต้น

ในขณะที่ประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ คนในสังคมจะต้องมีความตื่นตัวต่อการพัฒนาเยาวชน ซึ่งเป็นพลังสำคัญของชาติ ดังนั้นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาเยาวชนตามแนวทางที่เหมาะสมให้มากขึ้น ตลอดจนร่วมกันส่งเสริมให้เยาวชนมีโอกาสนในการเรียนรู้เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียน นิสิต นักศึกษา ซึ่งเป็นวัยแห่งการแสวงหาความรู้ และสามารถจะนำประโยชน์จากองค์ความรู้ที่ได้รับไปใช้พัฒนาประเทศชาติในอนาคต ถ้าหากเยาวชนในปัจจุบันมีคุณภาพไม่ดีเพียงพอ อนาคตของประเทศชาติก็จะต้องประสบกับวิกฤตการณ์ด้านทรัพยากรมนุษย์ ข้อมูลจากศูนย์ปฏิบัติการกระทรวงศึกษาธิการ (ชานาญ ไชยสร. 2552: ออนไลน์) ได้ทำการสำรวจพบว่าสื่อมีอิทธิพลต่อกลุ่มวัยรุ่นมากที่สุด คือ โทรศัพท์มือถือคิดเป็นร้อยละ 69 รองลงมาคือ อินเทอร์เน็ตร้อยละ 38 และโทรทัศน์ร้อยละ 31 และยังพบอีกว่าคนไทยสื่อสารด้วยโทรศัพท์มือถือมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 ของเอเชีย เฉลี่ย 2.47 ชั่วโมงต่อวัน ส่วนใหญ่จะใช้มือถือเพื่อการรับ-ส่ง SMS โดยพบว่า ผู้ชายจะใช้มากกว่าผู้หญิงคิดเป็นร้อยละ 70 และร้อยละ 68 ตามลำดับ ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวหากเยาวชนใช้ไปในกิจกรรมที่เหมาะสมก็จะเกิดการพัฒนาตนเองได้ (เช่น ค้นคว้าเพิ่มเติม นอกห้องเรียน ทำงานส่งครู อาจารย์ เป็นต้น) แต่หากเยาวชนขาดการใฝ่รู้และใฝ่ดี ทั้งในด้านการรับนวัตกรรมด้านวิชาการ การนำเทคโนโลยีไปใช้อย่างไม่เหมาะสม เช่น เล่นเกมสื่อบันเทิงทางออนไลน์ ค้นหาเว็บไซต์ลามก เป็นต้น ผลที่ตามมาก็น่าเป็นห่วง

การพัฒนาคนเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาประเทศ นักวิชาการในสายจิตพฤติกรรมศาสตร์ได้พยายามศึกษาค้นคว้าระบบในการพัฒนาบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาเยาวชน ซึ่งยังเป็นไม้อ่อนที่ดัดง่าย ให้เป็นคนใฝ่รู้ใฝ่ดี เช่น การรณรงค์ให้เยาวชนคิดดีและทำดี ขยันหมั่นเพียร ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ตลอดจนคบเพื่อนอย่างเหมาะสมด้วย (ดุจเดือน พันธมนาวิน. 2550; ดุจเดือน พันธมนาวิน; และอัมพร ม้าคะนอง. 2547) และก่อนหน้านี้ดวงเดือน พันธมนาวิน (2549) ได้กล่าวว่า การพัฒนาเยาวชนไทยให้เป็นคนดีและเก่งได้มากนั้น ต้องพัฒนาทั้งสาเหตุ ทั้งทางด้านจิตใจและสภาพแวดล้อมทางสังคมของเยาวชนไปพร้อมๆ กัน มีผลการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์จากอดีตถึงปัจจุบันได้แสดงให้เห็นว่าการอธิบายถึงปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของเยาวชนไทยควรต้องทำการศึกษาแบบสหวิทยาการ คือ ด้านลักษณะสถานการณ์ทางสังคมภายนอก เช่น การได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว และโรงเรียน การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน เป็นต้น และลักษณะจิตใจและบุคลิกภาพ เช่น ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นต้น ดังตัวอย่างผลงานวิจัยหลายเรื่อง เช่น ดุจเดือน พันธมนาวิน (2550) ชวนชัย เชื้อสาธุชน (2552) กมลวรรณ สุวรรณโชติ (2548) นิสากกร สนามเขต (2550) เป็นต้น ในผลการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมใฝ่รู้และใฝ่ดี (ดุจเดือน พันธมนาวิน. 2550)

พบว่า ปัจจัยเชิงเหตุที่มีบทบาทสำคัญในการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้และใฝ่ดีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านปัจจัยภายในตัวบุคคล ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ และทัศนคติที่ดีต่อการเรียนคณิตศาสตร์ ปัจจัยภายนอกที่สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีได้เด่นชัดที่สุดคือ การสนับสนุนทางสังคมจากครู

อีกประการหนึ่ง เยาวชนเป็นวัยที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์ของตน ซึ่งลักษณะของวัยนี้จะมีกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ มักจะแยกตัวห่างจากบิดามารดาและไปเข้ากลุ่มเพื่อนมากขึ้น มีความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน ซึ่งถ้าเข้าไปอยู่ในกลุ่มเพื่อนดีก็จะเป็นประโยชน์ต่อตนเอง มีพฤติกรรมในทางสร้างสรรค์ มีความคิดริเริ่มและเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม (นิศากรสนามเขต. 2550) ซึ่งสนับสนุนผลวิจัยของกมลวรรณ สุวรรณโชติ (2548) ที่พบว่าการคบเพื่อนที่เป็นกัลยาณมิตรช่วยให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่ดีงาม มีคุณสมบัติดีงาม คอยส่งเสริมในเรื่องที่ดี คอยส่งเสริมให้ประกอบแต่ความดี มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตในสังคม และสามารถนำคุณธรรมไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม ดังนั้น การคบเพื่อนที่ดี มีเพื่อนเป็นแบบอย่างที่ดี และเข้าร่วมกิจกรรมที่สร้างสรรค์ จึงนับเป็นปัจจัยเชิงสาเหตุที่สำคัญ ซึ่งส่งผลให้เยาวชนมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีได้มาก

ด้วยหลักการและเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษา โดยในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาปัจจัยที่อาจเป็นสาเหตุสำคัญของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษา ทั้งปัจจัยภายนอกตัวบุคคลและปัจจัยภายในตัวบุคคล และมีหลักฐานจากผลการวิจัยในอดีตพบว่าปัจจัยภายนอกตัวบุคคลที่มีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของเยาวชน (ด้านสถานการณ์ทางสังคม) ที่สำคัญ เช่น การมีแบบอย่างที่ดีจากครอบครัวและเพื่อน เป็นต้น และปัจจัยเชิงภายในตัวบุคคล(ด้านจิตใจ)ที่สำคัญ เช่น การมีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นต้น โดยอาศัยรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) เป็นกรอบแนวคิดพื้นฐานในการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดตัวแปรเชิงสาเหตุกลุ่มต่างๆ ของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีในนักศึกษาได้อย่างครอบคลุม คาดว่าผลวิจัยที่ได้รับจะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา ครอบครัวและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในเรื่องการสร้างเสริมและพัฒนาคุณภาพเยาวชนไทย เพื่อกำหนดนโยบายการวิจัยและพัฒนาปัญญาชนกลุ่มนี้ ที่จะเป็นผู้นำของสังคมในอนาคตอันใกล้ต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์ทางสังคม กับจิตลักษณะของนักศึกษาว่ามีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากน้อยเพียงใด นักศึกษาที่เรียนเกี่ยวกับการผลิตสื่อดิจิทัลแอนิเมชัน มัลติมีเดียและเกมส์ ประเภทต่างๆ
2. เพื่อศึกษาปริมาณการทํานายได้ ของตัวทํานายด้านจิตลักษณะ และสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรที่มีบทบาทสำคัญในการทํานายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ของนักศึกษาประเภทต่างๆ
3. เพื่อศึกษาประเภทของนักศึกษาที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย และปัจจัยเชิงเหตุที่เกี่ยวข้อง

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบว่าปัจจัยเชิงเหตุสำคัญใดบ้างที่เกี่ยวข้องต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษา
2. ผลจากการวิจัยนี้ช่วยเพิ่มความรู้ในทางกว้างและทางลึก ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดแนวทางการพัฒนา และปลูกฝังพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีแก่เยาวชน ในความรับผิดชอบของมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อชี้แนวทางในการพัฒนาเยาวชนของสังคมต่อไป
3. ผลจากการวิจัยจะเป็นพื้นฐานของการวิจัยในขั้นสูงต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) เป็นแนวทางในการประมวลเอกสาร เพื่อกำหนดตัวแปรเชิงเหตุในการทํานายพฤติกรรมใฝ่เรียนใฝ่ดีตามรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม เป็นรูปแบบทางทฤษฎีที่ศึกษาสาเหตุของพฤติกรรมมนุษย์หรือสาเหตุการกระทำของมนุษย์ ซึ่งได้ข้อสรุปว่า สาเหตุของพฤติกรรมมนุษย์มีอย่างน้อย 4 สาเหตุ (Magnusson; & Endler. 1977: 18-21) สายที่ 1 จิตลักษณะเดิมเป็นลักษณะทางจิตที่ติดตัวบุคคลมาจากประสบการณ์ที่ได้รับจากปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวและสถานศึกษา มีลักษณะคงที่ไม่แปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์โดยง่าย เช่น จิตลักษณะต่างๆ ซึ่งเป็นสาเหตุแกนกลางของพฤติกรรมคนดีและคนเก่ง ในทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2543) ซึ่งเป็นจิตลักษณะพื้นฐานโดยทั่วไปของคนไทยที่สำคัญ เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุม เป็นต้น สายที่ 2 ลักษณะสถานการณ์ คือ สาเหตุภายนอกตัวบุคคล หมายถึง สถานการณ์ปัจจุบันที่บุคคลเผชิญอยู่ ซึ่งอาจเอื้อหรือขัดขวางต่อการกระทำพฤติกรรมหนึ่งๆ เช่น การได้เห็นแบบอย่างการประพฤติปฏิบัติจากบิดามารดา เพื่อน หรือบุคคลรอบข้าง และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรม เป็นต้น สายที่ 3 อิทธิพลร่วมระหว่างสถานการณ์กับ

จิตลักษณะเดิม หรือ การปฏิสัมพันธ์แบบกลไก (Mechanical Interaction) ซึ่งเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะเดิมที่ติดตัวมา กับสถานการณ์ที่บุคคลเผชิญอยู่และส่งผลโดยตรงต่อพฤติกรรม

สายที่ 4 จิตลักษณะตามสถานการณ์ เป็นจิตลักษณะของบุคคลที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์แบบภายใน (Organismic Interaction) เป็นสาเหตุสายหนึ่งที่มีอิทธิพลมากต่อพฤติกรรมบุคคล โดยจิตลักษณะสายนี้ของบุคคลมีความไวต่อการเปลี่ยนแปลงไปหรืออยู่ภายใต้อิทธิพลของสถานการณ์ เช่น เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ใฝ่ดี เป็นต้น

2. ในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม ของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2543) เป็นกรอบแนวคิดในการกำหนดปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตใจในกลุ่มจิตลักษณะเดิมและจิตลักษณะตามสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรมเป็นทฤษฎีที่แสดงถึงสาเหตุของพฤติกรรมของ คนดีและคนเก่ง ทฤษฎีนี้สร้างจากผลการวิจัยที่เปรียบเทียบลักษณะทางจิตใจของผู้ที่มีพฤติกรรมอย่างหนึ่งในปริมาณที่แตกต่างกันทั้งๆ ที่ผู้กระทำเหล่านั้นอยู่ในสถานการณ์เดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน โดยการวิจัยกับคนไทยอายุ 6 ถึง 60 ปี จำนวนหลายพันคน ได้ผลงานวิจัยในประเทศไทยจำนวนมากภายในระยะ 30 ปีมานี้ และได้ข้อสรุปเกี่ยวกับจิตลักษณะพื้นฐานโดยทั่วไป (จิตแกนกลาง) ของคนไทยที่สำคัญ ซึ่งเป็นสาเหตุของพฤติกรรมคนดีและคนเก่ง โดยเปรียบเทียบบุคคลอุดมคติกับต้นไม้อใหญ่ที่ถูกแบ่งออกเป็น 3 ส่วน สาเหตุกลุ่มแรกอยู่ที่ส่วนรากของต้นไม้อประกอบด้วยลักษณะพื้นฐานทางจิตของบุคคล 3 ประการ คือ สติปัญญาหรือความเฉลียวฉลาด สุขภาพจิต และการมีประสบการณ์ทางสังคม สาเหตุกลุ่มที่สองอยู่ที่ส่วนลำต้นของต้นไม้อ ประกอบด้วยจิตลักษณะ 5 ประการ เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เหตุผลเชิงจริยธรรม ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ความเชื่ออำนาจในตน และเจตคติ คุณธรรมและค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหรือสถานการณ์หนึ่งๆ ส่วนกลุ่มที่สามคือ ผลที่อยู่ใบบอก และผลของต้นไม้อ ได้แก่ พฤติกรรมคนดีและคนเก่งประเภทต่างๆ

3. การเลือกตัวอย่าง ผู้วิจัยเลือกนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 การไม่ศึกษาศึกษ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นชั้นปีที่รายวิชาส่วนใหญ่เป็นวิชาพื้นฐานทั่วไป และเริ่มมีรายวิชาเอกบังคับมากขึ้นในชั้นปี ที่ 2 ถึงชั้นปีที่ 4 สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 เป็นชั้นปีที่ใกล้จบการศึกษา นักศึกษาต้องเตรียมพร้อมในการทำงานหรือศึกษาต่อในอนาคต จึงต้องมีความพร้อมในการรับนวัตกรรมใหม่ๆ สามารถใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม และสามารถให้คำแนะนำแก่ผู้อื่นได้อีกด้วย

สำหรับสถานที่ที่เป็นแหล่งของข้อมูลผู้วิจัยได้เลือกเก็บข้อมูล จากมหาวิทยาลัยในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล เนื่องจากพื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมักเป็นพื้นที่ที่ใช้ในการจัดนิทรรศการ การแสดงผลงานนวัตกรรมและเทคโนโลยีเป็นส่วนใหญ่ นักศึกษาที่เรียนในเขต กรุงเทพมหานคร จึงมีโอกาสในการเปิดรับสื่อได้ง่ายและรวดเร็ว

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ คือ นิสิต นักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ทั้งภาครัฐและเอกชน ที่เรียนในมหาวิทยาลัย ซึ่งมีคณะที่จัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาที่เกี่ยวกับการผลิตสื่อดิจิทัล แอนิเมชัน มัลติมีเดีย และเกมส์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 6 แห่ง ดังนี้ 1) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 3) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี 4) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง 5) มหาวิทยาลัยรังสิต และ 6) มหาวิทยาลัยศรีปทุม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ในมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร ในภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2555 จำนวน 424 คน โดยมีขั้นตอนการเลือกตัวอย่างด้วยวิธีการเลือก **มหาวิทยาลัย** ที่มีหลักสูตรการเรียนการสอนด้านการผลิตสื่อ แอนิเมชัน มัลติมีเดียและเกมส์ ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ มี 4 กลุ่ม ได้แก่

1.1 กลุ่มลักษณะสถานการณ์ทางสังคม หมายถึง สถานการณ์ปัจจุบันที่บุคคลกำลังประสบอยู่จากอดีตถึงปัจจุบัน เป็นสิ่งที่เชื้อหรือขัดขวางการเกิดพฤติกรรมหนึ่งๆ ลักษณะต่างๆ ของสถานการณ์ย่อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือการแสดงออกของบุคคล สำหรับการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษา ลักษณะสถานการณ์ 4 ด้าน คือ

1.1.1 การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง

1.1.2 การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

1.1.3 การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน

1.1.4 ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์

1.2 กลุ่มจิตลักษณะเดิม หมายถึง ลักษณะจิตใจที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมหนึ่งๆ เป็นลักษณะที่สะสมมาในตัวบุคคลตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน มีลักษณะที่ค่อนข้างคงที่ ไม่อยู่ภายใต้อิทธิพลของสถานการณ์ปัจจุบัน ในงานวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาตัวแปรจิตลักษณะเดิม ตามทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม จำนวน 2 จาก 8 ตัวแปร (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2543) และศึกษาตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบของการมี

ภูมิคุ้มกันตนทางจิตตามแนวคิดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอีก 2 ตัวแปร (ดุจเดือน พันธ์ภูมิ นาวิน; และงามตา วรินทร์านนท์. 2551) รวมเป็นตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิมที่ศึกษา 4 ตัวแปร ดังนี้

1.2.1 ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน

1.2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.2.3 สติสัมปชัญญะ

1.2.4 ความชอบเสียงน้อย

1.3 จิตลักษณะตามสถานการณ์ หมายถึง ลักษณะทางจิตใจของบุคคลที่อยู่ภายใต้ อิทธิพลของสถานการณ์ปัจจุบัน มีความไวต่อการเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ที่บุคคล เผชิญอยู่ ตัวแปรทางจิตลักษณะตามสถานการณ์ที่ศึกษาครั้งนี้ ได้แก่

1.3.1 เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

1.3.2 การรับรู้คุณค่าความดี

1.4 ลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลัง ได้แก่ เพศ ชั้นปี ผลการเรียน ระดับเศรษฐกิจ ของครอบครัว ประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ประกอบด้วยพฤติกรรมย่อย 3 ด้าน คือ

2.1 พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ

2.2 พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม

2.3 พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี

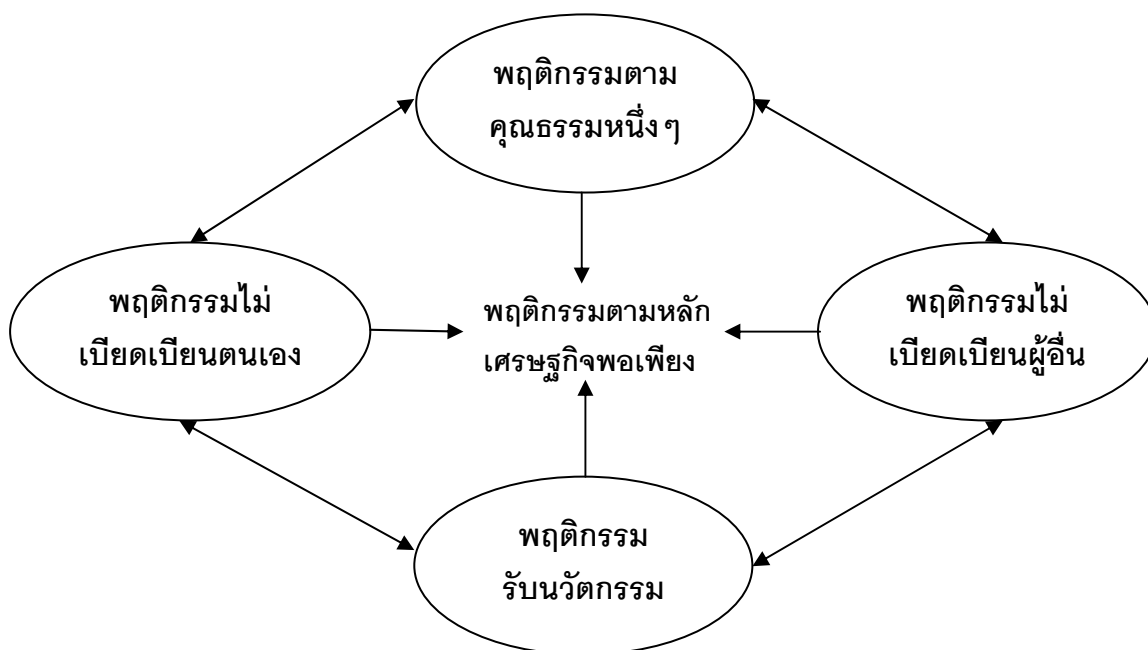
บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้เป็นการประมวลแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดตัวแปรตาม ตัวแปรอิสระและนิยามปฏิบัติการของตัวแปรเหล่านี้ และแสดงหลักฐานความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามเพื่อเป็นพื้นฐานในการตั้งสมมติฐานของการวิจัย โดยจะนำเสนอเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ ส่วนแรก คือ การประมวลเอกสารเพื่อกำหนดตัวแปร ความหมายของตัวแปร และวิธีการวัดของกลุ่มตัวแปรตามของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ซึ่งประกอบด้วย 3 พฤติกรรมย่อย ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ส่วนที่สอง เป็นการประมวลเอกสารเกี่ยวกับแนวทางการวิเคราะห์สาเหตุและความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงเหตุกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ประกอบด้วย 1) ตัวแปรเชิงเหตุด้านสถานการณ์และจิตลักษณะตามสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี 2) ตัวแปรเชิงเหตุด้านจิตลักษณะเดิมกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และ 3) ตัวแปรเชิงเหตุด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษา

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี: ตัวแปร ความหมายและวิธีการวัด

ความสำคัญ ในยุคโลกาภิวัตน์นับว่าเป็นยุคของโลกไร้พรมแดนอย่างแท้จริง เพราะเป็นยุคของการแพร่กระจายและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว จึงมีนวัตกรรมใหม่ๆ เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ในสถานการณ์ดังกล่าวทำให้คณะกรรมการการศึกษานานาชาติว่าด้วยการศึกษาในศตวรรษที่ 21 จัดทำรายงานเสนอต่อยูเนสโก โดยเสนอความคิดเกี่ยวกับกระบวนการของการศึกษา ว่าในขณะที่สังคมโลกมีการพัฒนาของเทคโนโลยีอันส่งผลให้บุคคลได้รู้จักรวบรวมข้อมูล ทั้งสามารถเลือกสรรจัดอันดับ และนำข้อมูลนั้นไปใช้ประโยชน์ ดังนั้นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญต่อกระบวนการศึกษาในสังคมแห่งการเรียนรู้ของบุคคล 3 ประการ คือ (1) การแสวงหาความรู้ (2) การหมั่นสร้างเสริมเติมต่อยอดความรู้เดิม และ (3) การนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540: 30) ตามที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นชี้ให้เห็นได้ว่าเยาวชนได้กลายเป็นกำลังที่สำคัญในการพัฒนาประเทศชาติได้เป็นอย่างดี ซึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายการศึกษาโดยให้ความสำคัญกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความใฝ่รู้ใฝ่ดี กล่าวคือ ควรเป็นทั้งคนดีและคนเก่งควบคู่กัน

ภาพประกอบ 1 องค์ประกอบของพฤติกรรมของคนดีที่เก่ง ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
(ดูเดือน พันธมนาวิน; และดวงเดือน พันธมนาวิน. 2550: 50)

จากการสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่า พฤติกรรมของคนดีที่เก่งเมื่อยึดตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสามารถกำหนดเป็นกลุ่มพฤติกรรมที่สำคัญได้ 4 กลุ่ม ดังนี้ (ดูเดือน พันธมนาวิน; และดวงเดือน พันธมนาวิน. 2550: 56)

1) พฤติกรรมตามคุณธรรม หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความเพียร ความอดทนความพอประมาณ การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ความสามัคคี เป็นต้น

2) พฤติกรรมรับนวัตกรรม หมายถึง การแสดงถึงความตระหนักของการเปลี่ยนแปลง มีการยอมรับนวัตกรรมในแนวทางหรือหลักการใหม่ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ซึ่งจะส่งเสริมให้บุคคลมีความรอบรู้ในเรื่องราวต่างๆ รอบตัว

3) พฤติกรรมที่ไม่เบียดเบียนตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการไม่ทำลาย ไม่ทำร้ายตนเอง เช่น มีพฤติกรรมการอดออม การไม่ใช้จ่ายเงินจนเกินตัว การดูแลสุขภาพของตนเอง การหลีกเลี่ยงการใช้สารเสพติด การบริโภคอาหารที่มีประโยชน์และพอเหมาะพอควร เป็นต้น

4) พฤติกรรมไม่เบียดเบียนผู้อื่น หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการไม่เบียดเบียนหรือทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน เช่น พฤติกรรมซื่อสัตย์ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อบทบาท หน้าที่และสิทธิ เป็นต้น

ซึ่งสามารถสรุปองค์ประกอบของพฤติกรรมของคนดีที่เก่ง ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงได้ ดังแสดงในภาพประกอบ 1

ความหมายพฤติกรรมใฝ่รู้ หมายถึง การที่บุคคลแสวงหาความรู้อยู่เสมอ เป็นการเพิ่มพูนสติปัญญา ทำให้เป็นคนมีเหตุผล มีความรับผิดชอบ และมั่นใจในตนเอง และนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม (กรมวิชาการ. 2540: 1-5) และกระทรวงศึกษาธิการ (2548: 9) ได้ให้ความหมายของการใฝ่รู้ว่าเป็นการแสดงออกของเยาวชน เช่น การกระตือรือร้น ตั้งใจและมุ่งมั่นในการเรียน ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สืบค้นข้อมูลจากแหล่งการเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา จดบันทึก และสรุปองค์ความรู้ เป็นต้น นอกจากนี้ แสงเทียน ธรรมลิขิตกุล และสุธิภาญจน์ ไชยลาภ (2543: 163) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการใฝ่รู้ว่าเป็นการแสดงออกของเยาวชน เช่น การสืบเสาะแสวงหา ค้นหา สืบค้นข้อมูลความรู้ต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการ ความสนใจ ความอยากรู้อยากเห็น ความกระตือรือร้น เป็นต้น ซึ่งจัดเป็นแรงจูงใจภายในของบุคคล และอารี พันธมณี (2546: 19) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนว่าเป็นบุคคลที่มีลักษณะรักเรียน ชอบการศึกษายู่เสมอ ตื่นตัวกับสิ่งแปลกใหม่รอบตัวหรือจากระบบการเรียน อยากรู้อยากเห็น สนใจ ติดตาม และแสวงหาความรู้ มีความรับผิดชอบต่อชีวิตตนเองและการงาน ติดตามข่าวสาร อ่านหนังสือ ดูโทรทัศน์ เรียนรู้ในรูปแบบต่างๆ อย่างต่อเนื่อง มีทัศนคติที่ดีต่อการศึกษาลดชีวิตเพื่อปรับตนเองให้ทันสมัย ทันยุค ทันเหตุการณ์ ทันโลก และทันต่อการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้สามารถอยู่ในสังคมแห่งการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข ยิ่งไปกว่านั้น ดุจเดือน พันธมนาวิน (2550: 5) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมใฝ่รู้ว่าเป็นการกระทำของนักเรียนที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในวิชาที่ตนเรียนอยู่ทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งการประยุกต์ใช้สิ่งที่เรียนมาในชีวิตประจำวันเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในวิชานั้นๆ เช่น การทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม การหาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวิชาที่เรียน เป็นต้น ชวนชัย เชื้อสาธุชน (2552: 9) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมใฝ่เรียนรู้อย่างหมายถึง การกระทำที่ต้องการมีความรู้เพิ่มขึ้น โดยการแสวงหาความรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น อ่านหนังสือเพิ่มเติม ทำแบบฝึกหัดจากหนังสืออื่น นอกเหนือจากครูกำหนด ค้นหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต เพื่อเสริมความรู้จากที่เรียนในชั้น ตั้งใจเรียนแสวงหาความรู้ พัฒนาตนให้รอบรู้กล้าซักถามเมื่อสงสัยหรือยังไม่เข้าใจ และประยุกต์ใช้ในการเรียนและในชีวิตประจำวัน เพื่อสร้างประสบการณ์หรือหาข้อสรุปที่ต้องการ เป็นต้น

ความหมายของพฤติกรรมใฝ่รู้ที่ประมวลได้จากหลายแหล่ง ทำให้เข้าใจได้ว่า พฤติกรรมใฝ่รู้นั้นเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกถึงลักษณะของการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งทางตรงและทางอ้อม จากแหล่งการเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอก เพื่อตอบสนองความอยากรู้อยากเห็น จนสามารถนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งบุคคลที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้นี้จะแสดงออกในลักษณะการรักเรียน ชอบการศึกษา ตื่นตัวกับสิ่งแปลกใหม่ สืบค้นข้อมูลจนกระจ่างและสามารถตั้งคำถาม

ใหม่ได้ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงสรุปว่าพฤติกรรมใฝ่รู้ของเยาวชน หมายถึง การปฏิบัติของเยาวชนที่แสดงออกถึงการแสวงหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อมเพิ่มเติมจากในวิชาที่ตนเรียน ทั้งทางตรง เช่น การติดตามข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนอยู่เสมอ การทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม การสืบค้นข้อมูลที่สงสัยจนกระจ่าง การซักถามเกี่ยวกับวิชาที่เรียนเพิ่มเติมจากผู้สอน เป็นต้น และทางอ้อม เช่น การค้นหาข้อมูลจากแหล่งการเรียนรู้อื่น เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในวิชานั้นๆ รวมทั้งการแสดงออกถึงการประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้มาในชีวิตประจำวันได้

ความหมายพฤติกรรมใฝ่ดี หมายถึง ลักษณะที่เป็นไปในทางที่น่าปรารถนา น่าพอใจ ใช้ในความหมายที่ตรงข้ามกับลักษณะที่เป็นความชั่ว เช่น คนดี ความดี ตรงข้ามกับคนชั่ว คนร้าย เป็นต้น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 และสำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (2552: 11) กล่าวถึงคนดีควบคู่กับการมีคุณธรรม ได้แก่ การเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของบุคคลให้มีความอดทนและความเพียร การใช้สติปัญญาในการดำเนินชีวิต มีความเมตตา ช่วยเหลือ เกื้อกูล และเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักเสียสละแบ่งปัน มีความกตัญญูต่อทั้งแผ่นดิน บิดา มารดา และผู้มีพระคุณ ยิ่งกว่านั้น ในงานวิจัยของดุจเดือน พันธุมนาวิน (2550: 4-8) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมใฝ่ดีของนักเรียนในขอบเขตความหมายที่ว่า เป็นการคล้อยตามอิทธิพลของเพื่อน ลักษณะของการยอมรับอิทธิพลในทางที่ดี เช่น เลิกคบเพื่อนที่มีความประพฤติดี หรือปฏิเสธอิทธิพลในทางที่ไม่ดี เช่น ไม่ยอมให้เพื่อนลอกการบ้าน ปฏิเสธเมื่อเพื่อนชวนหนีเรียน เป็นต้น นอกจากนั้น คมนา วัชรธานินท์ (2546: 6) ซึ่งศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาสาสมัครพัฒนาของนักศึกษามหาวิทยาลัย ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมอาสาว่าเป็นพฤติกรรมของพลเมืองดี เป็นพฤติกรรมที่มีลักษณะที่คนในสังคมยอมรับและยกย่อง ถ้าบุคคลสามารถทำประโยชน์โดยคำนึงถึงส่วนรวมเป็นสำคัญ เช่นเดียวกันกับงานอาสาสมัคร ที่แสดงถึงพฤติกรรมของผู้สมัครใจทำงานช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส สร้างสรรค์สังคมโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ สำหรับชวนชัยเชื้อสาธุชน (2552: 16-19) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเป็นคนดีและพฤติกรรมการเป็นกัลยาณมิตรของนักศึกษา โดยให้ความหมายพฤติกรรมการเป็นคนดีไว้ว่า หมายถึง การกระทำของคนที่มีความซื่อสัตย์เป็นกัลยาณมิตร มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว สถานศึกษา รักชุมชนและท้องถิ่น และได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการเป็นกัลยาณมิตรไว้ว่า หมายถึง การกระทำที่แสดงถึงการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เมตตา กรุณา ความรู้สึกห่วงใย การเอาใจใส่ ความเห็นใจ ความเข้าใจ มีน้ำใจต่อเพื่อน ให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาที่ดี ช่วยเหลือเพื่อนในเวลาที่เพื่อนได้รับความเดือดร้อน แบ่งปันสิ่งของให้เพื่อน ไม่ชักจูงเพื่อนไปในทางที่เสื่อมเสีย เป็นต้น

จากการศึกษาถึงความหมายของพฤติกรรมใฝ่ดีและพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่ดีนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปความหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ว่า พฤติกรรมใฝ่ดี หมายถึง การที่นักศึกษาปฏิบัติต่อ

เพื่อนและคนรอบข้าง ที่แสดงออกถึงคุณธรรมและความถูกต้องตามที่สังคมให้การยกย่องและปรารภณา ในลักษณะของการยอมรับอิทธิพลในทางที่ดี เช่น การเลือกคบเพื่อนที่มีความประพฤติดี ช่วยเหลือตกเตือน เป็นต้น และปฏิเสธอิทธิพลในทางไม่ดี เช่น ปฏิเสธการเที่ยวกลางคืน ปฏิเสธเมื่อเพื่อนชวนเสพยาเสพติด เป็นต้น โดยใช้สติปัญญา มีความห่วงใย เห็นใจ เมตตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อน เช่น การให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาที่ดี ให้ความช่วยเหลือเพื่อนในเวลาที่เพื่อนได้รับความเดือดร้อน แบ่งปันสิ่งของ ไม่ชักจูงเพื่อนไปในทางเสื่อมเสีย เป็นต้น

จากการศึกษาพบว่ายังมีงานวิจัยที่ให้ความหมายของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีร่วมกันไม่มากนัก แต่จากการทบทวนเอกสารชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมใฝ่รู้และพฤติกรรมใฝ่ดีนั้นควรดำเนินไปควบคู่กัน เพื่อให้เป็นพฤติกรรมที่พึงปรารถนาในเยาวชน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้รวบรวมความหมายและสรุปความหมายของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีว่า หมายถึง การปฏิบัติของนักศึกษาที่แสดงออกถึงการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งทางตรงและทางอ้อม อย่างมีสติปัญญา ปฏิบัติด้วยความถูกต้อง รวมถึงสามารถนำความรู้ที่นำมาประยุกต์ใช้ในการเรียน ชีวิตประจำวัน และสามารถถ่ายทอดความรู้สู่ผู้อื่นได้ รวมทั้งการยอมรับอิทธิพลของเพื่อนในทางที่ดี เช่น เลือกคบเพื่อนที่มีความประพฤติดี ช่วยตกเตือนเพื่อนและทำตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เพื่อน เป็นต้น ในการวิจัยครั้งนี้จึงจะแบ่งพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษา ออกเป็น 3 พฤติกรรมย่อย คือ 1) พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ 2) พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และ 3) พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ: ความหมายและวิธีวัด

ความสำคัญ การรับนวัตกรรมด้านวิชาการนั้น เป็นสิ่งที่ดีและจำเป็นอย่างยิ่งที่นักศึกษาผู้เป็นกำลังหลักของชาติต้องมีความกระตือรือร้น ที่จะเปิดรับและแสวงหาเพิ่มเติมที่นอกเหนือจากความรู้ที่ได้เรียนนั้น เนื่องจากความรู้เป็นสิ่งที่สามารถค้นหาได้ทุกคน แต่สิ่งที่ทำให้คนแตกต่างกันคือความคิด ดังนั้นการเปิดรับสิ่งใหม่ จึงมีความสำคัญที่ทำให้เกิดความแตกต่าง เกิดความหลากหลาย เกิดความคิดที่มีคุณภาพ รวมถึงก่อให้เกิดต้นแบบความคิด การต่อยอดความคิด การสร้างความเชื่อมโยงหลายๆ ศาสตร์ความรู้ แล้วแผ่ขยายความคิดสู่บุคคลอื่นได้

จากการประมวลเอกสารพบว่างานวิจัยพฤติกรรมการรับนวัตกรรมด้านวิชาการของเยาวชนยังมีไม่มากนัก แต่มีงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการรับนวัตกรรมด้านวิชาการหรือพฤติกรรมที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมการใช้สิ่งใหม่อย่างเหมาะสมในกลุ่มครูอยู่บ้าง เช่น การวิจัยพฤติกรรมการรับนวัตกรรมของครูคณิตศาสตร์ (ดุจเดือน พันธุมนาวิน; และอัมพร ม้าคอง. 2547) พฤติกรรมการรับ

นวัตกรรมทางวิชาการของครูประถมศึกษา (วิชัย เอียดบัว. 2535) พฤติกรรมการรับนวัตกรรมทางการศึกษาของครูคณิตศาสตร์ (สนาน คุณประเสริฐ. 2535) และพฤติกรรมการใช้อินเตอร์เน็ตของนักศึกษาปริญญาตรี (ดวงกมล ทรัพย์พิทยากร. 2547) เป็นต้น สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาพฤติกรรมการรับนวัตกรรมด้านวิชาการของนักศึกษา ดังนี้

ความหมาย มีนักวิชาการให้ความหมายของพฤติกรรมการรับนวัตกรรมด้านวิชาการไว้หลายลักษณะด้วยกันในต่างประเทศ (ตุลยวัต เมืองทอง 2546: 8; อ้างอิงจาก Barnett. 1953) ได้กล่าวว่า นวัตกรรม หมายถึง แนวความคิดต่างๆ แบบแผนพฤติกรรมหรือสิ่งของใหม่ อาจเป็นสิ่งที่มองเห็น สามารถสัมผัสได้ด้วยประสาททั้งห้า สิ่งที่เป็นแบบแผนพฤติกรรม ความประพฤติตามระบบสังคม ประเพณีและวัฒนธรรมต่างๆ สิ่งประดิษฐ์วิทยาการ ตลอดจนสิ่งที่เห็นเป็นวัตถุที่แตกต่างไปจากที่มีอยู่เดิม

โรเจอร์ (ดุจเดือน พันธุมนาวิน; และอัมพร ม้าคะนอง. 2547; อ้างอิงจาก Roger. 1983) ซึ่งเป็นผู้เสนอแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการรับนวัตกรรมของบุคคล โรเจอร์ กล่าวว่า การรับนวัตกรรมของบุคคล หมายถึง การที่บุคคลได้นำเอาความรู้ ความคิด วิธีการปฏิบัติหรือสิ่งใหม่ๆ ไปใช้ปรับปรุงการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น หรือเพื่อกำหนดชีวิตที่ดียิ่งขึ้น กระบวนการรับนวัตกรรมของทุกคนจัดเป็นกระบวนการทางจิตใจอย่างหนึ่ง ที่มีขั้นตอนสำคัญ คือ (1) ขั้นตระหนัก (2) ขั้นสนใจ (3) ขั้นประเมิน (4) ขั้นทดลอง และ (5) ขั้นยอมรับ โดยบุคคลที่จะรับนวัตกรรมจะต้องผ่านขั้นตอนเหล่านี้ ต่อมาโรเจอร์ ได้เสนอขั้นตอนของการรับนวัตกรรม เรียกว่ากระบวนการตัดสินใจเกี่ยวกับนวัตกรรม (Innovation-Decision Process) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ 5 ขั้นตอน คือ (1) ขั้นความรู้ (2) ขั้นเปลี่ยนความรู้สึก (3) ขั้นการตัดสินใจ (4) ขั้นการนำไปใช้ และ (5) ขั้นยืนยันการตัดสินใจ โดยมีรายละเอียดดังนี้ (1) **ขั้นความรู้** (Knowledge Stage) คือ ขั้นตอนที่บุคคลได้รับรู้ถึงสิ่งนั้นๆ เป็นครั้งแรก และได้แสวงหาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ สิ่งนั้น โดยความรู้ในขั้นนี้แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับที่ 1 เป็นการตระหนักว่ามีความรู้ (Awareness Knowledge) เป็นการรับรู้ว่ามีความรู้ มีนวัตกรรม และรับรู้ความจำเป็นที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลง ระดับที่ 2 เป็นความรู้เกี่ยวกับวิธีการใช้นวัตกรรม (How-to-Knowledge) เป็นการรับรู้ว่าจะใช้ความรู้ ใช้นวัตกรรมอย่างไรจึงจะเหมาะสม ถูกต้อง โดยรู้ถึงวิธีการปฏิบัติในแต่ละขั้นตอน ระดับที่ 3 เป็นความรู้เกี่ยวกับหลักการ (Principle Knowledge) เป็นความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง หลักการ หรือทฤษฎีที่อยู่เบื้องหลังการปฏิบัติ ความรู้ในลักษณะนี้จะช่วยให้บุคคลที่มีความเข้าใจนวัตกรรมและวิธีการใช้มากขึ้น จึงส่งผลให้เกิดการรับนวัตกรรมอย่างมีเหตุผลมากขึ้น กล่าวโดยสรุปว่าการรับนวัตกรรมของบุคคลในขั้นนี้ เป็นระยะของการที่บุคคลรับรู้ และสนใจเกี่ยวกับนวัตกรรมที่เกิดขึ้น รับรู้ เรียนรู้วิธีการใช้ หลักเกณฑ์ ทฤษฎี ข้อเท็จจริง ประโยชน์และโทษ ซึ่งส่งผลให้บุคคลมีความตระหนักในความสำคัญของความรู้ที่เกี่ยวกับนวัตกรรมนั้นๆ (2) **ขั้นเปลี่ยน**

ความรู้สึก (Persuasion Stage) เป็นขั้นที่บุคคลเริ่มมีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบนวัตกรรม ซึ่งเป็นผล ภายหลัง การมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมนั้นพอสมควรแล้วจากขั้นแรก ทำให้บุคคลมีความต้องการที่ จะมีความรู้เกี่ยวกับนวัตกรรมนั้นๆ เพิ่มขึ้น ในด้านรายละเอียดเกี่ยวกับนวัตกรรม ด้านผลประโยชน์ที่ จะได้รับจากนวัตกรรม ความเป็นไปได้ของการนำไปปฏิบัติซึ่งมีผลต่อการมีทัศนคติที่ชอบหรือไม่ชอบ นวัตกรรม และส่งผลต่อการตัดสินใจรับนวัตกรรมในขั้นต่อไป (3) **ขั้นการตัดสินใจ** (Decision Stage) ในการตัดสินใจว่าจะรับนวัตกรรมหรือไม่นั้น ความจริงมีตั้งแต่ขั้นแรกในส่วนที่เกี่ยวกับความรู้ บุคคล ต้องตัดสินใจเลือกรับรู้นวัตกรรมเพียงบางอย่าง ไม่สามารถรับรู้นวัตกรรมทั้งหมด ส่วนในขั้นของการ เปลี่ยนทัศนคติบุคคลต้องรับรู้บางอย่างที่จำเป็นสำหรับการประเมิน การตัดสินใจในขั้นนี้ เป็นการ ตัดสินใจที่จะทดลองใช้นวัตกรรมด้วย (4) **ขั้นการนำไปใช้** (Implementation Stage) ภายหลังที่ บุคคลตัดสินใจรับนวัตกรรมนั้นๆ แล้ว บุคคลจะนำนวัตกรรมไปใช้ซึ่งจะเป็นเวลานานเท่าใดขึ้นอยู่กับ ลักษณะของ การใช้นวัตกรรมนั้นๆ รวมทั้งการยอมรับที่จะใช้นวัตกรรมและการใช้งานอย่างสม่ำเสมอ และ (5) **ขั้นยืนยันการตัดสินใจ** (Confirmation Stage) เป็นขั้นที่บุคคลได้รับแรงเสริม เพื่อสร้าง ความมั่นใจในการตัดสินใจ โดยเมื่อบุคคลได้รับข้อมูลเกี่ยวกับนวัตกรรมเพิ่มเติม อาจเน้นให้เขาได้ ตัดสินใจ แต่ถ้าได้รับข้อมูลที่ไม่สอดคล้องกันระหว่างข้อมูลเดิมกับข้อมูลที่ได้รับมาใหม่ อาจกระตุ้นให้ มีการรับนวัตกรรมอย่างต่อเนื่องถาวร หรืออาจทำให้ลดลง

ในอดีตมีนักวิจัยไทยหลายท่านได้ให้ความหมายของการรับนวัตกรรม เช่น เสถียร เชนประทับ (2525: 25) ได้กล่าวว่าการรับนวัตกรรมเป็นการตัดสินใจที่จะนำเอานวัตกรรมไปใช้อย่างเต็มที่ เพราะ คิดว่านวัตกรรมนั้นเป็นวิถีทางที่มีประโยชน์มากกว่าและระยะเวลาตั้งแต่ขั้นความรู้ถึงการยืนยันการใช้ นวัตกรรมนั้นอาจกินเวลาหลายปี ต่อมาเมื่อมีการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการรับนวัตกรรมหรือการเปิด กว้างเพื่อรับข้อมูลข่าวสารใหม่ๆ ด้านวิชาการ ที่มีพื้นฐานจากทฤษฎีของ โรเจอร์ แต่รวมขั้นตอนการ ตัดสินใจรับนวัตกรรมลงเหลือ 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตระหนักถึงประโยชน์และความสำคัญของความรู้ 2) ขั้นแสวงหาความรู้ การที่บุคคลมีความกระตือรือร้นในการเฝ้าหาความรู้หรือวิทยาการใหม่ๆ มา พัฒนาตน โดยใช้วิธีการแสวงหา เช่น การอ่านหนังสือ ตำรา วารสาร เป็นต้น และ 3) ขั้นการนำไป ประยุกต์ใช้ การนำความรู้หรือวิทยาการใหม่ๆ ไปใช้ในการปฏิบัติ ตัวอย่างงานวิจัยที่กำหนด ความหมายของการรับนวัตกรรมทางวิชาการ เป็น 3 ขั้นตอนดังกล่าว เช่น วิชัย เอียดบัว (2534: 12) ได้ ศึกษาพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมทางวิชาการของครูประถมศึกษา โดยให้ความหมายของ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมทางวิชาการของครู หมายถึง การที่มีครูมีความตระหนักถึงความสำคัญ และประโยชน์ของความรู้ วิธีการและสิ่งใหม่ๆ แล้วแสวงหามาใช้เพื่อการพัฒนาการสอนของตนให้ดีขึ้น เช่น การอ่านตำรา วารสาร หนังสือพิมพ์ต่างๆ เป็นต้น แล้วนำความรู้หรือสิ่งใหม่ๆ จากการเสาะ แสวงหามาใช้พัฒนางานของตนให้เกิดประโยชน์สูงสุด สำหรับสนาน คุณประเสริฐ (2535: 9) ได้ศึกษา

การยอมรับนวัตกรรมทางการศึกษาของครูคณิตศาสตร์ โดยให้ความหมายของการยอมรับนวัตกรรมเป็น 2 ระดับ ดังนี้ (1) การยอมรับนวัตกรรมทางความคิดหรือทางจิตใจ หมายถึง ความตั้งใจที่จะใช้นวัตกรรมโดยเริ่มจากความพร้อมในการรับทราบข่าวสารการมุ่งมั่นเตรียมการใช้ ตั้งใจใช้บ้างเล็กน้อย และตั้งใจใช้เป็นประจำ (2) การยอมรับนวัตกรรมทางการปฏิบัติหรือพฤติกรรมการใช้นวัตกรรมมาแต่เดิม หมายถึง ปริมาณการใช้นวัตกรรมที่เริ่มปฏิบัติมาตั้งแต่การรับทราบข่าวสารการเตรียมการใช้นำไปใช้บ้างเล็กน้อย การนำไปใช้เป็นประจำและการปรับปรุงการใช้ให้ดีขึ้น เป็นต้น ของดุจดือน พันธุมนาวัน และอัมพร ม้าคนอง (2547: 54) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมกรับนวัตกรรมของครูคณิตศาสตร์ หมายถึง การที่ครูมีความตระหนักถึงประโยชน์และความสำคัญของแนวคิด วิธีการความรู้ หรือสิ่งใหม่ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนของตน มีความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาความรู้นั้นมาพัฒนาตนเอง ตลอดจนนำสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้มาประยุกต์ใช้ในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในชีวิตประจำวันเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในวิชานั้นๆ เช่น การทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม การหาข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับวิชาที่เรียน เป็นต้น และดุจดือน พันธุมนาวัน (2550) ศึกษาพฤติกรรมใฝ่รู้ในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยให้ความหมายว่าเป็นการกระทำของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ที่แสดงถึง 1) ความตระหนักถึงความสำคัญของวิชานี้ 2) การแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในวิชาทั้งทางตรง เช่น การทำการบ้าน ตั้งคำถามถามครูในชั้น เป็นต้น และทางอ้อม เช่น การทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม การเล่นเกมเพื่อเพิ่มทักษะความรู้ ความเข้าใจในวิชานั้นๆ เป็นต้น และ 3) การประยุกต์ใช้สิ่งที่เรียนมาในชีวิตประจำวัน เช่น นำความรู้ไปใช้ในการคำนวณหาค่าใช้จ่ายประจำวันหรือช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการกระทำของตน เป็นต้น

จากการประมวลเอกสารข้างต้น ทำให้สามารถสรุปความหมายของพฤติกรรมกรยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการในการวิจัยครั้งนี้ว่า หมายถึง ปริมาณการปฏิบัติตัวของนักศึกษาเพื่อเพิ่มพูนวิชาการใหม่ใน 3 ขั้นตอน คือ 1) ตระหนักถึงประโยชน์ของความรู้และทักษะใหม่ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนและการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของตน เช่น สนใจฝึกฝนตนเอง ด้วยการอ่าน ทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม เล่นเกมส์เพิ่มทักษะความรู้ เป็นต้น 2) แสวงหาข้อมูลใหม่ๆ ทันสมัยเพื่อประกอบการเรียน เช่น แสวงหาข้อมูลใหม่ๆ เพิ่มจากอินเทอร์เน็ต กล้าตั้งคำถามข้อสงสัย กับครูและผู้รู้ เข้าร่วมอภิปรายเพื่อหาข้อสรุปที่ต้องการ เป็นต้น และ 3) ประยุกต์ความรู้และทักษะใหม่ ที่ได้ค้นคว้าเรียนรู้มาเพื่อใช้ประโยชน์ในการเรียนและในชีวิตประจำวัน เช่น การทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม การค้นข้อมูลวิธีการแปลกใหม่ การค้นหาความรู้จากหลายแหล่งความรู้ เป็นต้น

การวัดพฤติกรรมกรยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ จากการประมวลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต พบว่ามีงานวิจัยจำนวนหนึ่งทำการวัดพฤติกรรมกรยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ เช่น ในงานวิจัยของวิชัย เขียวบัว (2534: 53-54) ได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมกรยอมรับนวัตกรรมทาง

วิชาการของครู มีมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 3 ชุด คือ ชุดที่ 1 เรื่องความตระหนักถึงประโยชน์และความสำคัญของความรู้ จำนวน 15 ข้อ แต่ละด้านมีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 15 ถึง 90 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง 2.09 - 5.65 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .75 ชุดที่ 2 เรื่องการแสวงหาความรู้ของครู จำนวน 15 ข้อ แต่ละด้านมีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 15 ถึง 90 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง 3.52-14.25 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .79 และชุดที่ 3 เรื่องการนำความรู้มาใช้ปฏิบัติ จำนวน 15 ข้อ แต่ละด้านมีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 15 ถึง 90 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง 6.61-9.37 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .78 สำหรับงานวิจัยของดุจเดือน พันธมนาวิน (2550) ได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมใฝ่รู้ในการเรียน มีมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อมีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 10 ถึง 60 คะแนน และในงานวิจัยของดุจเดือน พันธมนาวิน และอัมพร ม้าคนอง (2547) ได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมรับนวัตกรรมของครูคณิตศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย 15 ประโยค แต่ละประโยคมีมาตร 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” แบบวัดนี้มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 7.37 ถึง 8.98 มีช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 15 ถึง 90 คะแนน และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดนี้ เท่ากับ .85 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อาศัยขอบเขตการวัดพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมจากแบบวัดในงานวิจัยของวิชัย เอียดบัว (2534) ดุจเดือน พันธมนาวิน และอัมพร ม้าคนอง (2547) เป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถามในแบบวัดพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการของนักศึกษา ตามขอบเขตของนิยามปฏิบัติการของตัวแปรนี้ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบวัดมาตราประเมินค่ามีมาตรวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย”

พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม: ความหมายและวิธีวัด

ความสำคัญ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของคนในสังคมมากขึ้นโดยเฉพาะในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา จะเห็นว่าเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นตัวที่ขับเคลื่อนและกำหนดความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายที่เกิดขึ้นในสังคมและเทคโนโลยียังมีบทบาทที่สำคัญต่อชีวิตประจำวันของเรามากขึ้นอีกด้วย (อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ. 2552: 1) และสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545-2559 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545) ได้ดำเนินการจัดทำแผนการศึกษา โดยอยู่บนพื้นฐานของหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ในการให้คนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนา เพื่อให้คนไทยมีความสุข พึ่งตนเองและก้าวทันโลก สามารถเลือกใช้ความรู้และเทคโนโลยีอย่างคุ้มค่า เหมาะสม มีระบบภูมิคุ้มกันที่ดี มีความยืดหยุ่นพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงคู่กับการมีคุณธรรมและความซื่อสัตย์สุจริต จะเห็นได้ว่าเทคโนโลยีได้แทรกซึมเข้าไปในทุกภาคส่วนของสังคมและ

มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนไทยเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ประหยัดเวลาในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร โดยอ่านข่าวและสื่อสิ่งพิมพ์ออนไลน์ เป็นต้น ด้านการศึกษาหาความรู้ทางวิชาการ เช่น สามารถค้นคว้าศึกษาจากฐานข้อมูลผ่านทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ด้านการดำรงชีวิตประจำวัน เช่น การค้นหาแผนที่การติดต่อสื่อสารผ่านระบบออนไลน์ เป็นต้น การดำเนินธุรกิจ เช่น การขายสินค้าบนอินเทอร์เน็ตการบริการผ่านระบบออนไลน์ เป็นต้น

ปัจจุบันเยาวชนใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการพูด ดู หรือฟังผ่านสื่อประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ และโทรทัศน์หรือวิทยุ สิ่งที่น่าวิตกกังวลก็คือ เว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ตที่บรรดาเยาวชนเปิดดูก็คือ เว็บไซต์ที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสม มพนา สิตสุวรรณ (2546: 11) ที่ได้ระบุถึงภัยจากอินเทอร์เน็ตไว้อย่างน้อย 7 ด้าน ดังนี้ 1) ภัยจากสื่อลามกอนาจารบนอินเทอร์เน็ต 2) ภัยจากการเข้าร่วมพูดคุยในโปรแกรมสนทนาบนอินเทอร์เน็ต 3) ภัยจากการค้าบริการทางเพศบนอินเทอร์เน็ต 4) ภัยจากการซื้อขายหรือได้รับข้อมูลที่อันตรายจากสินค้าที่ผิดกฎหมายบนอินเทอร์เน็ต 5) ภัยจากการเผยแพร่ข้อมูลต้องห้าม ข้อมูลที่เป็นความลับ เปิดเผยข้อมูลส่วนตัว หรือข้อมูลที่เป็นอันตรายต่อผู้อื่น และให้ข้อมูลการใส่ร้ายผู้อื่นลงบนอินเทอร์เน็ต 6) ภัยจากการใช้ประโยชน์เพื่อการพนันในลักษณะต่างๆ บนอินเทอร์เน็ต 7) ภัยจากการเล่นเกมที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมในลักษณะที่รุนแรง ล่อแหลมและละเมิดทางเพศ นอกจากเทคโนโลยีจะสร้างอันตรายให้กับผู้ใช้แล้วนั้น การใช้เทคโนโลยีที่สูงขึ้นยังส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพอีกด้วย ดังที่ณัฐภา หอมทรัพย์ (2546: 21) กล่าวว่า เทคโนโลยีที่ถือได้ว่าการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดในระยะรอบปี คือ โทรศัพท์มือถือ ถึงแม้โทรศัพท์มือถือจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยอำนวยความสะดวกสบาย ให้ความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร แต่ปัญหาที่ตามมาคือ เรื่องการกำจัดขยะโทรศัพท์มือถืออย่างไม่ถูกวิธีและอันตรายของการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างไม่ถูกต้องเหมาะสมขณะที่ใช้ช้อปปิ้ง เป็นต้น (อรพินทร์ ชูชม; และคนอื่นๆ 2550: 82-85) จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเทคโนโลยีมีประโยชน์และมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของคนในสังคมมากขึ้น โดยเฉพาะวัยรุ่นและนักศึกษา แต่หากนำเทคโนโลยีไปใช้อย่างไม่เหมาะสมก็จะเป็นภัยต่อตนเองและสังคมได้มาก เนื่องจากเยาวชนส่วนใหญ่ใช้เวลาอยู่กับเทคโนโลยี แต่หากเยาวชนนำเทคโนโลยีดังกล่าวมาใช้อย่างไม่เหมาะสม จะทำให้เกิดผลกระทบต่อการศึกษาในปัจจุบันได้มาก ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาเยาวชนให้เรียนรู้ รู้เท่าทัน มีสติปัญญา มีกระบวนการคิดที่เป็นระบบ เป็นนายเครื่องมือ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (วิรุณ ตั้งเจริญ. 2552: 3) ดังนั้นพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม จึงเป็นพฤติกรรมส่วนหนึ่งที่อยู่ในขอบเขตความหมายของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

ความหมาย ได้มีผู้ให้ความหมายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมไว้หลายลักษณะด้วยกัน เช่น บุญธรรม จิตต์อนันต์ (2540: 211) กล่าวว่า “เทคโนโลยี” และ “นวัตกรรม” ต่างกันในแง่ความรู้สึกของบุคคล เทคโนโลยีเป็นคำกว้างๆ ใช้ได้ทั่วไปแต่นวัตกรรมนั้นถือว่าเป็น

ความคิด การกระทำหรือสิ่งต่างๆ ที่บุคคลรู้สึกว่าเป็นใหม่สำหรับตนซึ่งก็คือเทคโนโลยีเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ตูลยวัต เมืองทอง (2546: 9) กล่าวว่าเทคโนโลยีเป็นความรู้หนึ่งหรือทักษะหนึ่งในการสร้างหรือผลิตสิ่งของบางอย่างรวมทั้งการใช้สิ่งของบางอย่างที่ไม่ได้มีอยู่ในธรรมชาติเมื่อเทคโนโลยีใดๆ ได้รับการผลิตขึ้นมาใหม่หรือยังไม่ได้มีการใช้อย่างแพร่หลาย เราก็จะเรียกสิ่งนั้นว่าเป็นนวัตกรรมและครุฑิต มาลัยวงศ์ (2535: 76) กล่าวว่าเทคโนโลยี หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับการผลิต การสร้างและการใช้สิ่งของเป็นกระบวนการหรืออุปกรณ์ที่ไม่ได้มีในธรรมชาติ

มีนักวิจัยในสายจิตวิทยาและพฤติกรรมศาสตร์ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมอยู่บ้าง ตัวอย่างเช่น ฐานันดร เปียศิริ (2547) ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการประหยัดพลังงานไฟฟ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการห้องเรียนสีเขียว ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการประหยัดไฟฟ้าว่า หมายถึง การกระทำของบุคคลต่อการใช้พลังงานไฟฟ้าอย่างคุ้มค่า ก่อให้เกิดประโยชน์และมีประสิทธิภาพ โดยที่ยังคงได้ความสะดวกสบายเท่าเดิม หรือไม่เสียประโยชน์จากการใช้พลังงานลดลง ด้วยการใช้อุปกรณ์ใช้ไฟฟ้าอย่างถูกวิธี และการดูแลรักษาเครื่องใช้ไฟฟ้าให้มีสภาพดีอยู่เสมอ รวมถึงการช่วยเหลือผู้อื่นยับยั้งพฤติกรรมการใช้ไฟฟ้าอย่างสิ้นเปลือง อันเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้เกิดการประหยัดไฟฟ้า ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตประจำวันทั้งของตนเอง ผู้อื่น และสังคมส่วนรวม ซึ่งสอดคล้องกับมณูญ ขลิบเงิน (2547) ที่ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการประหยัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมประหยัดพลังงาน หมายถึง การใช้พลังงานต่างๆ อย่างคุ้มค่า เช่น พลังงานไฟฟ้ามีการใช้ที่เหมาะสม เช่น การปิดไฟทุกครั้งหลังจากเสร็จสิ้นการทำงาน การไม่เปิดชมรายการโทรทัศน์กับฟังรายการวิทยุขณะเดียวกัน การไม่เปิดไฟที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์ทิ้งไว้ เป็นต้น นอกจากนี้ นรา จันชนะกิจ (2548: 8) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการระหว่างครอบครัว สังคม และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างเหมาะสมของนักศึกษา ให้ความหมายของพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างปลอดภัยว่า หมายถึงการใช้โทรศัพท์มือถือให้เกิดความปลอดภัยต่อตัวเอง เช่น ไม่ใช้โทรศัพท์มือถือในขณะที่ทำกิจกรรมอื่นๆ พร้อมกัน อ่านคำแนะนำในคู่มือการใช้ เพื่อใช้อย่างถูกต้องและการซ่อมบำรุงโทรศัพท์มือถืออย่างถูกวิธีและไม่ใช้โทรศัพท์มือถือในขณะที่มีฝนตกฟ้าคะนอง เป็นต้น แบ่งศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ 1) การใช้โทรศัพท์มือถืออย่างปลอดภัย 2) การใช้โทรศัพท์มือถืออย่างมีประสิทธิภาพ และ 3) การใช้โทรศัพท์มือถืออย่างถูกกาลเทศะ และดวงกมล ทรัพย์พิทยากร (2547) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตโดยมีความหมายครอบคลุมการใช้ในทางที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม การใช้เพื่อการสื่อสาร การค้นหาข้อมูล เพื่อการศึกษาการถ่ายทอดข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ต การเล่นเกมเพื่อผ่อนคลายความเครียด ต่อมาวันวิสา สรีระศาสตร์ (2554: 19-22) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของ

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน 2 ด้าน คือ 1) พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการเรียนรู้ หมายถึง การรายงานของนักเรียนเกี่ยวกับการกระทำกิจกรรมบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอย่างสม่ำเสมอเพื่อเสริมความรอบรู้ เพื่อการศึกษาเล่าเรียน เพื่อการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน และเพื่อใช้เวลาว่างอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นต้น และ 2) พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัย หมายถึง การกระทำกิจกรรมของนักเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่แสดงว่าเป็นผู้ที่มีความรู้และทักษะดีพอที่จะป้องกันตนจากอันตรายที่อาจเกิดขึ้นด้วยความตระหนักรู้ถึงภัยอันตรายและสามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้อย่างมั่นใจในความปลอดภัย รวมทั้งใช้อินเทอร์เน็ตในปริมาณที่เหมาะสมและรู้วิธีการปฏิบัติตนในการรับมือกับสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัยต่างๆ ขณะทำกิจกรรมบนเครือข่าย สำหรับจิตติพร ไวรจันวิทยาการ (2551) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และให้ความหมายของพฤติกรรมประเภทนี้ไว้ว่า หมายถึง การที่นักเรียนรายงานว่าตนได้ใช้เทคโนโลยี 2 ด้านอย่างเหมาะสม ได้แก่ 1) อินเทอร์เน็ต เช่น การเล่นเกมสฟอประมาณ การแชท (Chat) ที่มีความระมัดระวัง เป็นต้น และ 2) โทรศัพท์มือถือ เช่น การคุยโทรศัพท์มือถือกับเพื่อนในและปริมาณการคุยที่เหมาะสม ไม่นานเกินไป เป็นต้น

จากการประมวลความหมายที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีประเภทต่างๆ (เช่น พลังงาน การสื่อสาร เป็นต้น) อย่างเหมาะสม ดังกล่าวข้างต้น อาจสรุปความหมายของพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ในงานวิจัยนี้ได้ว่าหมายถึง การที่นักศึกษา รายงานว่าตนได้ใช้เทคโนโลยี (เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ อินเทอร์เน็ตและซอฟต์แวร์ต่างๆ เป็นต้น) อย่างเหมาะสมใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) การใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ 2) การใช้เทคโนโลยีอย่างปลอดภัย และ 3) การใช้เทคโนโลยีอย่างถูกกาลเทศะ

การวัดพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม จากการประมวลผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต พบว่ามิงงานวิจัยจำนวนหนึ่งทำการวัดพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของนรา จันชนะกิจ (2548: 51-52) ซึ่งได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างปลอดภัยของนักศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างปลอดภัย จำนวน 15 ข้อ เป็นมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 15 ถึง 90 คะแนน มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .76 2) พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างมีประสิทธิภาพ จำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 10 ถึง 60 คะแนน มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .72 และ 3) พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างถูกกาลเทศะ จำนวน 14 ข้อ เป็นมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 14 ถึง 84 คะแนน มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .78 ในงานวิจัยของดวงกมล ทรัพย์พิทยาการ (2547: 63-64)

ได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเป็นประโยชน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 12 ข้อ แต่ละข้อคำถามมีมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 12 ถึง 72 คะแนน มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .75 ในงานวิจัยของวันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554: 19-22) ได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย จำนวน 2 ด้าน คือ 1) พฤติกรรมใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการเรียนรู้ จำนวน 12 ข้อ เป็นมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 25 ถึง 70 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ อยู่ระหว่าง .18 ถึง .56 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .75 และ 2) พฤติกรรมใช้อินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัย จำนวน 12 ข้อ เป็นมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 25 ถึง 71 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .21 ถึง .61 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .74 ในงานวิจัยของจิตติพร ไวโรจนวิทยาการ (2551: 46-47) ได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นแบบวัดที่ให้นักเรียนรายงานว่าได้ใช้เทคโนโลยี 2 ด้าน ได้แก่ 1) โทรศัพท์มือถือ เช่น การคุยโทรศัพท์มือถือกับเพื่อนในเวลาที่เหมาะสม และปริมาณการคุยที่เหมาะสม ไม่นานเกินไป เป็นต้น และ 2) อินเทอร์เน็ต เช่น การเล่นเกมสฟอประมาณ การแชทที่มีความระมัดระวัง เป็นต้น มีจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดนี้ อยู่ระหว่าง 5.80 ถึง 9.85 และพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง .43 ถึง .56 แบบวัดนี้มีพิสัยคะแนนระหว่าง 10-60 คะแนน มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟา เท่ากับ .79 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยอาศัยขอบเขตการวัดพฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม จากแบบวัด ในงานวิจัยของจิตติพร ไวโรจนวิทยาการ (2551) วันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554) นรา จันชนะกิจ (2548) และดวงกมล ทรัพย์พิทยากร (2547) เป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถามในแบบวัดพฤติกรรมใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเหมาะสมของนักศึกษา ตามขอบเขตนิยามปฏิบัติการของตัวแปรนี้ เป็นแบบวัด ประเภทประเมินรวมค่ามีมาตรวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัย 2) ด้านการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างมีประโยชน์ และ 3) ด้านการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างถูกกาลเทศะ

พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี : ความหมายและวิธีวัด

ความสำคัญ นักวิชาการทางจิตวิทยาและพฤติกรรมศาสตร์ในประเทศไทยหลายท่านให้ความสนใจศึกษาจิตลักษณะและพฤติกรรมของเยาวชนอย่างมาก ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงก่อนวัยรุ่น เยาวชนได้รับอิทธิพลของครอบครัวสะสมกันมาโดยตลอด เมื่อก้าวเข้าสู่วัยรุ่นแล้ว อิทธิพลของ

ครอบครัวต่อเยาวชนจะลดน้อยลง อิทธิพลของเพื่อนจะเข้ามามีบทบาทต่อเยาวชนมากขึ้น เยาวชนมักใช้เวลาในชีวิตประจำวันอยู่กับเพื่อนมากขึ้น (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2547: 8) ในปัจจุบันได้มีนักศึกษาที่ย้ายถิ่นเข้ามาอยู่ในกรุงเทพมหานคร เพื่อการศึกษาเล่าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษากันจำนวนมาก ส่วนใหญ่ครอบครัวไม่ได้ย้ายมาด้วย ทำให้เกิดความเหงาที่ต้องห่างไกลจากครอบครัว จึงหันไปคบหาสมาคมกับเพื่อนและร่วมกิจกรรมต่างๆ กับเพื่อนมาก การใช้ชีวิตส่วนใหญ่จึงอยู่ท่ามกลางเพื่อน เพื่อนจึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมของนักศึกษาเหล่านี้ นักศึกษาเหล่านี้ส่วนใหญ่จะเช่าบ้านอาศัยอยู่กับเพื่อน หรืออยู่ตามหอพักที่ใกล้มหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่ มีเพียงส่วนน้อยที่อาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง ในกรุงเทพมหานคร นักศึกษาเหล่านี้จึงมีอิสระในการใช้ชีวิตประจำวันโดยไม่มีพ่อแม่ หรือผู้ปกครองคอยดูแลให้คำแนะนำเหมือนกับที่อยู่ในต่างจังหวัด (วรรณิ วรรณชาติ. 2541-1) ยิ่งกว่านั้นวัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการการยอมรับการเข้ากลุ่มทำให้มีแนวโน้มที่จะถูกเพื่อนชักจูงให้มีความประพฤติไปในทางที่ดีหรือทางที่ไม่ดีได้ง่าย ดังนั้นหากเยาวชนคบเพื่อนที่ดีก็จะเป็นประโยชน์ต่อชีวิต การคบเพื่อนที่ดีก็จะชักชวนกันไปกระทำหรือประพฤติในสิ่งที่ดี ที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเองและสังคม ย่อมเป็นที่สรรเสริญ เช่น ชวนกันอ่านหนังสือ ทำการบ้าน ตีวข้อสอบ เป็นต้น แต่หากคบคนไม่ดีนั้นย่อมมีแนวโน้มที่จะชักชวนไปกระทำหรือประพฤติในสิ่งที่ไม่ดี ไม่ถูกต้อง ผิดกฎหมาย และจะนำไปสู่ความผิดพลาดของชีวิตในอนาคตได้ เช่น ชวนกันเที่ยวผับ บาร์ เสพยาเสพติด เล่นการพนัน เป็นต้น ดังนั้นการเลือกคบเพื่อนและการรับอิทธิพลจากเพื่อนของนักศึกษา จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่ทำให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมเหมาะสมต่างกัน

นอกจากการที่นักศึกษาเลือกคบเพื่อนที่ดีแล้ว การที่นักศึกษาจะเป็นผู้มีความรู้รู้ได้ด้นนั้นควรมีการสนับสนุนส่งเสริมให้ผู้อื่นกระทำพฤติกรรมที่น่าปรารถนาด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่บุคคลควรกระทำอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะเป็นการต่อยอดพฤติกรรมที่น่าปรารถนาให้แก่ตนเองแล้วยังเป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้อื่นกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วย ซึ่งการสนับสนุนทางสังคม (Social Support) เป็นตัวแปรที่มีการศึกษากันอย่างกว้างขวางในปัจจุบัน เช่น ในงานวิจัยของ จิตติพร ไวโรจนวิทยาการ (2551) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสนับสนุนให้เพื่อนทำตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น อนุสรณ์ ธีรประเสริฐ (2549) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสนับสนุนให้เพื่อนป้องกันตนของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดุจเดือน พันธุมนาวิน (2550) ได้ศึกษาพฤติกรรมคบเพื่อนอย่างเหมาะสมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พระมหาไชยา กาละบัลย์ (2550) ได้ศึกษาพฤติกรรมส่งเสริมเพื่อนของนักเรียนอาชีวศึกษา วันวิสา สรีระศาสตร์ (2554) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสนับสนุนเพื่อนใช้อินเตอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นต้น

ความหมาย ได้มีผู้ให้ความหมายของพฤติกรรมการสนับสนุนเพื่อนให้รู้ได้ด้นไว้หลายลักษณะด้วยกัน เช่น ในความหมายของดุจเดือน พันธุมนาวิน (2550: 8) ได้ศึกษาพฤติกรรมการคบเพื่อนอย่าง

เหมาะสมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ว่าเป็นลักษณะการรวมกลุ่ม การคล้อยตามอิทธิพลของเพื่อน ลักษณะของการยอมรับอิทธิพลในทางที่ดี เช่น เลือคบเพื่อนที่มีความประพฤติดี ช่วยกันตักเตือน เป็นต้น หรือปฏิเสธอิทธิพลในทางที่ไม่ดี เช่น ไม่ยอมรับให้เพื่อนลอกการบ้าน ปฏิเสธเมื่อเพื่อนชวนหนีเรียน เป็นต้น มีผู้ศึกษาพฤติกรรมประเภทนี้อีกจำนวนหนึ่ง เช่น รสนันท์ ณ นคร (2550) ศึกษาพฤติกรรมสนับสนุนให้ผู้อื่นออมเงินใน 3 ด้าน คือ 1) ด้านอารมณ์ เช่น ให้กำลังใจ ชมเชยเมื่อเพื่อนออมเงิน เป็นต้น 2) ด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น บอกข่าวเกี่ยวกับการออมเงิน หรือรณรงค์ต่างๆ เป็นต้น และ 3) ด้านอุปกรณ์ เช่น การซื้อกระปุกออมสินให้ เป็นต้น สำหรับจิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551: 13) ได้ศึกษาพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนในการปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยให้ความหมายว่าสามารถกระทำได้ 2 ด้าน คือ 1) ด้านอารมณ์ เช่น ให้กำลังใจ ชมเชยเมื่อเพื่อนออมเงิน 2) ด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น บอกข่าวเกี่ยวกับการกระทำอย่างเหมาะสมตามหลักของเศรษฐกิจพอเพียงต่างๆ เป็นต้น และวันวิสา สรีระศาสตร์ (2554: 24) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสนับสนุนเพื่อนใช้อินเตอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียนมัธยมศึกษาใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) การสนับสนุนด้านอารมณ์ เช่น การให้กำลังใจ ให้การยอมรับ เป็นต้น 2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้อินเตอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย เป็นต้น และ 3) การสนับสนุนด้านวัตถุสิ่งของที่จำเป็น เช่น เอกสาร หรือบทความที่เกี่ยวกับการใช้อินเตอร์เน็ตอย่างถูกต้องและปลอดภัย เป็นต้น

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ จึงกำหนดความหมายของพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ได้ว่า เป็นปริมาณการรายงานของนักศึกษาเกี่ยวกับการสนับสนุนเพื่อนนักศึกษาให้รู้เท่าทัน เป็นปริมาณการรายงานของนักศึกษาเกี่ยวกับการสนับสนุนเพื่อนนักศึกษาให้รู้เท่าทัน โดยทำการสนับสนุนใน 3 ด้าน คือ 1) การสนับสนุนด้านอารมณ์ (เช่น ให้กำลังใจให้การยอมรับ เป็นต้น) 2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร (เช่น การให้ความรู้ การให้ข้อมูล การให้คำแนะนำและคำปรึกษา) และ 3) การสนับสนุนด้านวัตถุสิ่งของที่จำเป็น (เช่น การให้เพื่อนยืมซอฟต์แวร์ การช่วยเพื่อนซ่อมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น) เช่น การแบ่งเอกสารประกอบการเรียน ให้เพื่อน การให้เพื่อนยืมอุปกรณ์เครื่องใช้ การช่วยเพื่อนซ่อมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

การวัดพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เท่าทัน มีการวิจัยพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้มีพฤติกรรมที่น่าปรารถนาอยู่จำนวนหนึ่ง ตัวอย่างเช่น จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551: 47) ได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมสนับสนุนให้เพื่อนปฏิบัติตามหลักของเศรษฐกิจพอเพียง โดยการกระทำได้ 2 ด้าน คือ 1) ด้านอารมณ์ ตัวอย่างเช่น ให้กำลังใจ ชมเชย เมื่อเพื่อนออมเงิน เป็นต้น และ 2) ด้านข้อมูลข่าวสาร ตัวอย่างเช่น บอกข่าวเกี่ยวกับการปฏิบัติอย่างเหมาะสมตามหลักของเศรษฐกิจพอเพียงต่างๆ เป็นต้น แบบวัดนี้มีจำนวน 10 ข้อ เป็นการวัดด้วยมาตราประเมินรวมค่า 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยแบบวัดมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) ระหว่าง 5.89-8.79 พิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง

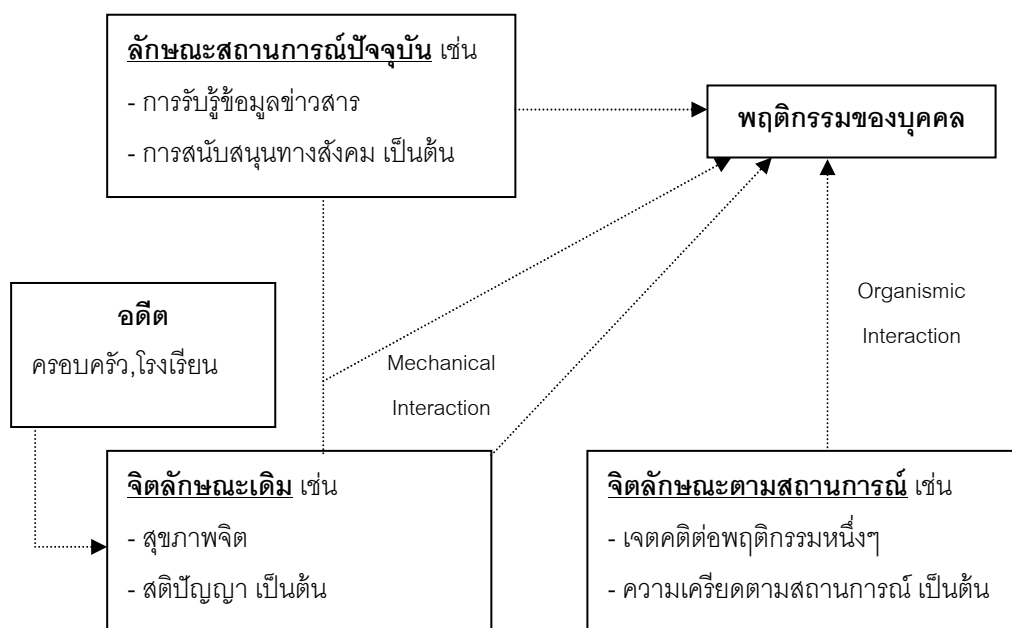
10 ถึง 60 คะแนน มีความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.85 งานวิจัยของพระมหาไชยา กาละปักษ์ (2550) ได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมส่งเสริมเพื่อนในนักเรียนอาชีวะ 2 ด้าน คือ 1) การสนับสนุนส่งเสริมทางด้านอารมณ์ เช่น การพูดให้กำลังใจเมื่อเพื่อนทำความดี ชมเชย แสดงความชื่นชมกับความสำเร็จของเพื่อน อารมณ์ดีไม่เบื่อเมื่อเพื่อนมาขอคำปรึกษา เป็นต้น และ 2) การสนับสนุนส่งเสริมด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การชักชวน ตักเตือน แนะนำให้เพื่อนทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ไม่แนะนำหรือชักจูงเพื่อนไปในทางเสียหาย เป็นต้น จำนวน 15 ข้อ ลักษณะแบบวัดเป็นแบบมาตรประเมินรวมค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยแบบวัดมีความเชื่อมั่นเท่ากับ .83 และวันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554: 93-94) ได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมสนับสนุนให้เพื่อนใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย โดยการกระทำได้ 3 ด้าน คือ 1) การสนับสนุนด้านอารมณ์ เช่น การให้กำลังใจ การให้การยอมรับ เป็นต้น และ 2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย 3) การสนับสนุนด้านวัตถุสิ่งของที่เป็นจำเป็น เช่น เอกสารหรือบทความที่เกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างถูกต้องและปลอดภัย เป็นแบบวัดนี้มีจำนวน 10 ข้อ เป็นมาตรประเมินรวมค่า 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยแบบวัดมีความอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Total Correlation) อยู่ระหว่าง .89-.71 พิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 13 ถึง 59 คะแนน มีความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.83

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบวัดพฤติกรรมการสนับสนุนเพื่อนให้ใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย ของจิตติพร ไวรจนวนิทยาการ (2551) และของวันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554) เป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถามวัดพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนนักศึกษาให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามขอบเขตนโยบายปฏิบัติการของตัวแปรนี้ เป็นแบบวัดประเภทมาตรประเมินรวมค่า มีมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยแบ่งวัดเป็น 3 ด้านย่อย คือ 1) สนับสนุนด้านอารมณ์ เช่น ให้กำลังใจ ให้การยอมรับ เป็นต้น 2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การให้ความรู้ การให้ข้อมูล การให้คำแนะนำ และคำปรึกษา และ 3) การสนับสนุนด้านวัตถุสิ่งของที่เป็นจำเป็น เช่น การแบ่งเอกสารประกอบการเรียนให้เพื่อน การให้เพื่อนยืมอุปกรณ์เครื่องใช้ การช่วยเพื่อนซ่อมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

แนวทางการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี: รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม

ในช่วงสามสิบกว่าปีที่ผ่านมา นักพฤติกรรมศาสตร์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2548: 7-8; อ้างอิงจาก Magnusson; & Endler. 1977; ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2541; Tett; & Burnett. 2003 ; ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2550; Krueger. 2009) ได้เสนอว่า การศึกษาตัวแปรอิสระหนึ่งด้านกับตัวแปรตามหนึ่งด้านเป็นสิ่งที่ล้าสมัย เนื่องจากไม่ทำให้นักวิจัยเห็นภาพรวมเกี่ยวกับสาเหตุต่างๆ ของตัวแปร

ตามนั้นๆ ได้อย่างครบถ้วน รวมทั้งสาเหตุของตัวแปรตามหนึ่งๆ มิใช่มีสาเหตุเพียงประเภทเดียวหรือเพียงสาเหตุเดียว แต่เกิดจากสาเหตุหลายประเภท และจากหลายด้านในแต่ละประเภทประกอบกัน ดังนั้น รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) จึงถูกเสนอขึ้นมาและเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยมได้เสนอว่า (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2541: 105-108; อ้างอิงจาก Magnusson; & Endler. 1977) พฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์เกิดจาก

ภาพประกอบ 2 การวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมบุคคลด้วยรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2548)

สาเหตุที่สำคัญอย่างน้อย 4 ประการ คือ 1) สาเหตุทางจิตใจที่ติดตัวมาแต่เดิม เป็นจิตลักษณะพื้นฐานของบุคคล เรียกว่า จิตลักษณะเดิม (Psychological attributes) เกิดจากการถ่ายทอดทางสังคมหรือประสบการณ์ต่างๆ จากครอบครัวและโรงเรียนสะสมกันมาตั้งแต่วัยเด็ก ตัวอย่างเช่น สุขภาพจิต เหตุผลเชิงจริยธรรม ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน เป็นต้น 2) สาเหตุจากสถานการณ์ปัจจุบันที่บุคคลกำลังเผชิญอยู่ เรียกว่า ลักษณะทางสถานการณ์ (Situational factors) มี 2 ลักษณะ คือ 2.1) สถานการณ์ที่เอื้ออำนวยให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่น่าปรารถนา ตัวอย่างเช่น การอบรมเลี้ยงดูเด็กที่เหมาะสม บุคคลได้รับการฝึกอบรมต่างๆ ทำให้สามารถแสดงพฤติกรรมที่น่าปรารถนาได้ และ 2.2) สถานการณ์ที่ขัดขวางไม่ให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่น่าปรารถนาเพิ่มมากขึ้น เช่น สภาพแวดล้อม การถูกละเลย การมีภาระงานมาก ความขัดแย้งในหน่วยงาน เป็นต้น 3) เป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุทางจิตลักษณะเดิมกับสาเหตุทางสถานการณ์ปัจจุบัน เรียกว่า ปฏิสัมพันธ์แบบกลไก

(Mechanical Interaction) เช่น ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ และมีภาระงานมาก ทำให้มีพฤติกรรม การสอนนักเรียนอย่างไม่เหมาะสมมากกว่าครูประเภทตรงข้าม เป็นต้น และ4) เป็นสาเหตุทางจิต ลักษณะที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ปัจจุบันที่บุคคลประสบอยู่ เรียกว่า จิตลักษณะตาม สถานการณ์ (Psychological states) เป็นปฏิสัมพันธ์แบบในตน (Organismic Interaction) เช่น เจตคติต่อพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง ตามสถานการณ์ เป็นต้น ดังภาพประกอบ 2

การศึกษาพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษาในครั้งนี้ ใช้รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม เป็นกรอบแนวคิดเพื่อการประมวลเอกสารตลอดจนการตั้งสมมติฐานในการวิจัย เพื่อกำหนดตัวแปรเชิง เหตุในการอธิบายและทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษา โดยแบ่งปัจจัยเชิงเหตุของพฤติกรรม ใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) จิตลักษณะเดิมของนักศึกษา ตัวอย่างตัวแปร เช่น ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ เป็นต้น 2) ลักษณะ สถานการณ์ของนักศึกษา ตัวอย่างตัวแปร เช่น การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีประสบการณ์ เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ เป็นต้น 3) จิตลักษณะตามสถานการณ์ของนักศึกษา เช่น เจตคติ ที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี เป็นต้น โดยจะใช้วิธีการวิเคราะห์ทางสถิติที่เป็นการนำตัวแปรหลายกลุ่ม เข้าร่วมกัน เพื่ออธิบายความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี โดยภาพรวมได้ต่อไปนี้เป็น รายละเอียดเกี่ยวกับความหมาย การวัดตัวแปรอิสระในกลุ่มต่างๆ และหลักฐานที่แสดงถึง ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละด้านกับตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษา

ลักษณะสถานการณ์ กับเจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

นักจิตวิทยาเจ้าของทฤษฎีระบบนิเวศวิทยา (Ecological System Theory) (งามตา วนิทนานนท์; และคนอื่นๆ. 2545: 32-33; อ้างอิงจาก Bronfenbrenner. 1989: 188, 226-229) ได้ พยายามชี้ให้เห็นว่าสถานที่และสถานการณ์ซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ ต่อพัฒนาการของมนุษย์การเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติของสภาพแวดล้อม ย่อมส่งผลกระทบต่อ ทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อมนุษย์ที่อยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมนั้นๆ ดังนั้น สถานการณ์ทางสังคมที่บุคคล ประสบอยู่ในปัจจุบัน เช่น สถานที่หรือสภาพแวดล้อมในครอบครัว โรงเรียน มหาวิทยาลัย เป็นต้น จึงสามารถส่งผลกระทบต่อลักษณะทางจิตใจ และพฤติกรรมของบุคคลที่เผชิญสภาพแวดล้อมนั้นอยู่

ในการประมวลเอกสารในส่วนนี้ได้รวบรวมถึงลักษณะของสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี โดยในงานวิจัยนี้จะได้ศึกษาตัวแปรสถานการณ์เกี่ยวกับนักศึกษาซึ่งประกอบด้วย 1) การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง 2) การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน 3) การเห็นแบบอย่างจาก สื่อมวลชน 4) การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ในส่วนนี้จะได้ทำการประมวลผล

วิจัยในอดีตที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของสถานการณ์เหล่านี้กับพฤติกรรมที่น่าปรารถนาต่างๆ ที่ใกล้เคียงกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดสมมติฐานในงานวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง กับเจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

ครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานของสังคม ประกอบด้วยสามีภรรยาและลูก ซึ่งครอบครัวอบอุ่นในที่นี้ หมายถึงความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อครอบครัวในทางที่ดี เช่น รู้สึกว่าบ้านเป็นสถานที่ที่มีความสุขมากกว่าที่ใดๆ มีความรู้สึกปลอดภัย ครอบครัวมีหน้าที่อบรมถ่ายทอดวิถีปฏิบัติของสังคมที่ทำให้บุตรสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น ครอบครัวจึงมีอิทธิพลในการถ่ายทอดความคิด เจตคติ บุคลิกภาพ และพฤติกรรมของเยาวชนอย่างมาก (ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคนอื่นๆ. 2528)

การที่บุคคลกระทำพฤติกรรมตามตัวแบบมีสาเหตุที่สำคัญได้แก่ 1) ลักษณะของตัวแบบ โดยผู้เลียนแบบจะเลือกเอาอย่างตัวแบบประเภทที่มีคุณสมบัติที่น่าสนใจ หรือน่าเลื่อมใส และตัวแบบนั้นได้กระทำพฤติกรรมที่ส่งเสริมคุณสมบัติของตนด้วย โดยตัวแบบที่มีลักษณะเป็นผู้ใหญ่กว่าหรือมีประสบการณ์มากกว่าจะถูกเลียนแบบมาก เพราะผู้เลียนแบบเชื่อว่าตัวแบบมีความรู้มากกว่าตนในสิ่งที่ถูกที่ควร 2) ผลที่เกิดขึ้นกับตัวแบบ จะเป็นเครื่องชี้ว่าผู้เลียนแบบหรือผู้สังเกตจะทำตามตัวแบบหรือไม่ ถ้าตัวแบบกระทำพฤติกรรมหนึ่งแล้วได้รับรางวัล ซึ่งนำความพอใจมาให้ผู้กระทำ ผู้สังเกตก็ย่อมอยากเลียนแบบการกระทำนั้น เพราะหวังว่าตนจะได้รับรางวัลบ้าง ส่วนการที่ตัวแบบกระทำพฤติกรรมอย่างหนึ่งแล้วถูกลงโทษ ทำให้ตัวแบบเกิดความไม่พอใจหรือเสียใจ ผู้สังเกตย่อมไม่ยอมให้ประสบการณ์นั้นกับตน จึงอาจดเว้นไม่เลียนแบบการกระทำนั้น (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2524: 67-72) แรงจูงใจอันเกิดจากความต้องการที่จะกระทำตามบุคคล ผู้ซึ่งมีอิทธิพลต่อตนและความคิดของบุคคลผู้นั้น และเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่ง ซึ่งจะเป็นตัวกระตุ้นหรือมีอิทธิพลต่อเจตนาที่จะกระทำตาม ดังนั้นการมีแบบอย่างพฤติกรรมจากครอบครัว จึงเป็นการเรียนรู้ทางสังคมของบุตร ในการรับรู้การถ่ายทอดทางวัฒนธรรมและการกระทำต่างๆ ของบิดามารดาและคนในครอบครัว และการเรียนรู้ของเด็กส่วนมากมักเลียนแบบผู้ที่ตนรัก นิยมชมชอบ เช่น บิดามารดา ปู่ย่า ตายาย และพี่น้อง เป็นต้น

กล่าวได้ว่า ครอบครัวจึงเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อบุตรอย่างมาก ทั้งทางตรงจากการอบรมสั่งสอนในการให้ความรู้ ทักษะ และการกระตุ้นจูงใจ ให้บุตรปฏิบัติตามที่ตนสั่งสอน และครอบครัวยังมีอิทธิพลต่อบุตรทางอ้อมผ่านการปฏิบัติตนของผู้ใหญ่ในครอบครัวเป็นตัวอย่างแก่บุตรหลาน ซึ่งบุคคลในครอบครัวหรือบิดามารดาอาจปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างทั้งทางบวกและทางลบก็ได้ ซึ่งการเห็นแบบอย่างทั้ง

ดีจากผู้ปกครอง หมายความว่า การรับรู้หรือเห็นการกระทำของผู้ใหญ่ในครอบครัว ที่มีบิดามารดาเป็นหลัก ทั้งที่กระทำเองหรือสนับสนุนให้ผู้อื่นกระทำ

การวัดการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง ปรากฏในงานวิจัย เช่น งานวิจัยของจิตติพร ไวโรจนวิทยาการ (2551) ที่ศึกษาการเห็นแบบอย่างเศรษฐกิจพอเพียงจากบิดามารดา แบบวัดมีจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนระหว่าง 10-60 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) ของแบบวัดนี้อยู่ระหว่าง 3.43 ถึง 8.73 และพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง .11 ถึง .52 แบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟาเท่ากับ .67 สำหรับงานวิจัยของฐานันดร เปียศิริ (2545) ที่ศึกษาการเห็นแบบอย่างที่ดีในเชิงของการได้รับการสั่งสอนจากผู้ปกครอง แบบวัดการเห็นแบบอย่างการประหยัดไฟฟ้าในครอบครัวของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย แบบวัดมีจำนวน 12 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนระหว่าง 12-72 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) ของแบบวัดนี้อยู่ระหว่าง 5.83 ถึง 9.40 และพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง .44 ถึง .57 แบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟาเท่ากับ .85 ในงานวิจัยของมนูญ ขลิบเงิน (2547: 49) ได้สร้างแบบวัดการเห็นแบบอย่างการประหยัดจากครอบครัว ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย แบบวัดนี้มีจำนวน 12 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนระหว่าง 12-72 คะแนน โดยแบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟาเท่ากับ .69 ในงานวิจัยของนิภาพร โชติสุดเสนห์ (2545) ได้สร้างแบบวัดการมีแบบอย่างจากบิดามารดา วัดกับนักศึกษาปริญญาตรี จำนวน 10 ข้อ มีมาตรในการประเมิน 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” แบบวัดนี้มีพิสัยคะแนนระหว่าง 10-60 คะแนน โดยแบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟาเท่ากับ .69 และในงานวิจัยของนรา จันชนะกิจ (2548) ที่ศึกษาการเห็นแบบอย่างในการใช้โทรศัพท์มือถือจากครอบครัว ของนักศึกษา แบบวัดมีจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนระหว่าง 10-60 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) ของแบบวัดนี้อยู่ระหว่าง 4.64 ถึง 9.26 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟาเท่ากับ .85

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงใช้ขอบเขตการวัดการได้เห็นแบบอย่างจากผู้ปกครองของจิตติพร ไวโรจนวิทยาการ (2551) ฐานันดร เปียศิริ (2545) มนูญ ขลิบเงิน (2547) นิภาพร โชติสุดเสนห์ (2545) และนรา จันชนะกิจ (2548) มาเป็นแนวทางหนึ่งประกอบการสร้างข้อความ แบบวัดเป็นชนิดมาตราประเมินรวมค่าจำนวน 10 ข้อ มีมาตรวัด 6 หน่วย ประกอบด้วย “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” วัดโดยให้นักศึกษารายงานตนเกี่ยวกับการรับรู้ว่ามีบิดามารดา หรือผู้ปกครองของตนมีพฤติกรรมใฝ่ดีใฝ่ดีมาน้อยเพียงใด

ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง กับเจตคติต่อพฤติกรรมไม่รื้อไม่ตี และพฤติกรรมไม่รื้อไม่ตี มีงานวิจัยในอดีตแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองกับพฤติกรรมอนุรักษ์ เช่น จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551: 216-217) ศึกษาพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนที่ประยุกต์หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 482 คน พบว่า เมื่อนำตัวแปรการเห็นแบบอย่างเศรษฐกิจพอเพียงจากบิดามารดา ซึ่งเป็นตัวทำนาย 1 ใน 3 ตัว และทำนายจิตลักษณะเดิมอีก 6 ตัวแปร รวมเป็น 9 ตัวทำนาย สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการออมของนักเรียนในกลุ่มสถานการณืและในกลุ่มนักเรียนประเภทต่างๆ ระหว่างร้อยละ 26 ถึง 40 โดยตัวแปรการเห็นแบบอย่างจากบิดามารดาทำนายได้ในลำดับที่ 2 หรือ 3 สำหรับงานวิจัยของฐานันดร เปียศิริ (2545) ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการประหยัดไฟฟ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการห้องเรียนสีเขียว นักเรียนจำนวน 701 คน จากโรงเรียนในกรุงเทพและต่างจังหวัดในเขตเมือง พบว่านักเรียนที่เห็นแบบอย่างการประหยัดไฟฟ้าจากครอบครัวมาก มีพฤติกรรมการประหยัดไฟฟ้ามากกว่านักเรียนที่เห็นแบบอย่างจากครอบครัวน้อย เช่นเดียวกับมนูญ ภูขลิบเงิน (2547) ศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 480 คน พบว่าการเห็นแบบอย่างการประหยัดจากครอบครัวมาก เป็นตัวทำนายที่สำคัญลำดับที่ 2 เมื่อร่วมกับตัวแปรด้านสถานการณือีก 3 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมการการประหยัดเวลาในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 15.3 พฤติกรรมการประหยัดค่าใช้จ่ายในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 11.1 และพฤติกรรมการประหยัดพลังงานได้ร้อยละ 21.9 สำหรับ นิภาพร โชติสุดเสนห์ (2545) ได้ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้อง กับพฤติกรรมทางท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เป็นส่วนราชการในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 400 คน ปรากฏว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างจากบิดามารดามาก มีพฤติกรรมเสริมสร้างและอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยวมากกว่า นักศึกษาที่มีแบบอย่างจากบิดามารดาน้อย พบผลในกลุ่มรวม นอกจากนั้นยังพบ อีกว่าการมีแบบอย่างจากบิดามารดา เป็นตัวทำนายร่วมกับตัวแปรกลุ่มสถานการณือีก 3 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมเสริมสร้างและอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยวได้ในอันดับที่ 2 และในงานวิจัยของนรา จันชนะกิจ (2549: 71) ศึกษาพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างเหมาะสมของนักศึกษา จำนวน 365 คน พบว่า การเห็นแบบอย่างในการใช้โทรศัพท์มือถือจากครอบครัว เมื่อเข้าทำนายร่วมกับตัวทำนายชุดลักษณะสถานการณือีก 2 ตัวแปร รวมเป็น 3 ตัวแปร สามารถร่วมทำนายเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างเหมาะสมได้เป็นลำดับที่ 1 โดยมีปริมาณการทำนายร่วมในกลุ่มรวมร้อยละ 36.4 (ค่าเบต้าเท่ากับ .18) ในกลุ่มรวม โดยมีปริมาณการร่วมทำนายร้อยละ 27.9 และตัวแปรนี้ยังสามารถร่วมทำนายเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างเหมาะสมได้เป็นลำดับที่ 2 เช่นเดียวกัน ในนักเรียนที่มีลักษณะชีวสังคมประเภทต่างๆ ได้ 11 จาก 24 กลุ่ม (ค่าเบต้าอยู่ระหว่าง .16 ถึง .27)

จากการประมวลเอกสารข้างต้น สรุปได้ว่า เยาวชนที่ได้มีแบบอย่างที่ดีจากครอบครัว (บิดามารดาและบุคคลรอบข้าง) มากเท่าใด เป็นเยาวชนที่มีเจตคติและพฤติกรรมที่น่าปรารถนามากเท่านั้น เช่น เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างเหมาะสม พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างเหมาะสม พฤติกรรมการออม พฤติกรรมการประหยัดไฟฟ้าและพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ดังนั้น ในงานวิจัยนี้จึงคาดได้ว่า ยิ่งนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมากเท่าใด มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากเท่านั้น

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน กับเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

นอกจากบิดามารดาที่มีบทบาทสำคัญในการปลูกฝังอบรมเยาวชนแล้ว ยังพบงานวิจัยอีกเป็นจำนวนหนึ่งที่ได้ศึกษาพบว่ากลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลในการถ่ายทอดทางสังคมเช่นกัน โดยกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลเพิ่มมากขึ้นในแต่ละปีที่เด็กอายุมากขึ้น และมีอิทธิพลสูงสุดในช่วงวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นมักยึดเอาเพื่อนเป็นแนวทางในการปฏิบัติตน ชอบทำในสิ่งที่เป็นที่ยอมรับของคนอื่น การได้เข้าร่วมทำงานหรือได้ท่องเที่ยวเกี่ยวกับสมาชิกของกลุ่มคนอื่นๆ ทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดความรู้สึกว่าเขาเป็นคนที่มีความหมายและเกิดความเข้าใจในตนเองมากขึ้น (งามตา วรินทร์านนท์. 2535: 168) นอกจากนั้นวัยรุ่นมักใช้เวลาว่างอยู่กับเพื่อนเป็นส่วนใหญ่และเลือกคบเพื่อนที่มีลักษณะนิสัยคล้ายกับตน ลักษณะของเพื่อนที่อยู่ในวัยเดียวกัน จึงมีอิทธิพลต่อเยาวชนก่อให้เกิดการชักจูงและการเลียนแบบให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมได้มาก (แสงอรุณ ธรรมเจริญ; และลินดา สุวรรณดี. 2547)

สำหรับกลุ่มเพื่อนที่ดีมีคุณค่านั้นช่วยให้นักศึกษามีการปรับตัวที่ดีในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ช่วยฝึกทักษะทางสังคม ช่วยเสริมสร้างจิตใจและบุคลิกภาพทั้งในลักษณะที่ทำให้มั่นคงยิ่งขึ้น และในลักษณะที่เปลี่ยนแปลงให้เกิดลักษณะใหม่ๆ และช่วยให้นักศึกษาพบแนวทางในการประกอบอาชีพมีความมั่นใจในการทำงานหลักจากจบการศึกษาแล้ว (ชวนชัย เชื้อสาธุชน. 2552: 44-45) นอกจากนี้ สุรพงษ์ ชูเดช (สุรพงษ์ ชูเดช. 2543: 41-42; อ้างอิงจาก Feldman; & Newcomb. 1973) ได้กล่าวถึงความสำคัญของเพื่อนที่มีต่อนักศึกษา คือ 1) เป็นการเชื่อมโยงระยะการอยู่ภายในครอบครัวกับพ่อแม่หรือผู้ปกครองกับระยะการทำงานในโลกกว้าง เพื่อนช่วยทำหน้าที่ให้นักศึกษาผ่านยุควิกฤตต่างๆ และทำให้มีความเป็นอิสระจากบ้านและครอบครัวได้ 2) ในบางสถานการณ์เพื่อนร่วมกลุ่มสามารถช่วยเหลือเกื้อหนุนในด้านกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนและวิชาการได้ 3) เพื่อนสามารถช่วยเหลือให้กำลังใจในเรื่องโดยทั่วๆ ไปซึ่งไม่สามารถจะหาได้จากคณาจารย์ ชั้นเรียน หรือหลักสูตรที่กำหนดเอาไว้ได้ 4) เพื่อนสามารถให้โอกาสนักศึกษาในการฝึกการอยู่ร่วมกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบุคคลที่มีภูมิหลัง ความสนใจและการฝึกอบรมมาแตกต่างกันไป 5) เพื่อนช่วยเสริมคุณค่าภายในกลุ่ม

ให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น และทำให้เป็นการยากที่จะเปลี่ยนแปลงคุณค่าต่างๆ เหล่านั้น นอกจากนี้แรงผลักดันจากกลุ่มยังอาจออกไปในรูปทำทนายและต่อต้านคุณค่า และความคิดเก่าๆ กระตุ้นความสำนึกทางวิชาการและเป็นเครื่องทดสอบแนวความคิดและประสบการณ์ใหม่ๆ แนะนำอาชีพและช่วยกระตุ้นและให้กำลังใจคนที่กำลังเปลี่ยนแนวความคิด 6) กลุ่มสามารถช่วยให้นักศึกษามีความมั่นใจและพอใจในตนเองยิ่งขึ้น 7) เพื่อนช่วยทำหน้าที่ในการฝึกเข้าสังคมแก่นักศึกษาและช่วยสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัว ซึ่งจะมีผลในการช่วยเหลือกันในระหว่างการทำงานในภายหลัง

จากการประมวลเอกสารทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนในงานวิจัยนี้ หมายถึง การรายงานของนักศึกษาว่าได้สังเกตเห็นและรับรู้การกระทำของเพื่อนๆ ว่าเพื่อนมีความกระตือรือร้น ชอบและสนใจในการรับนวัตกรรมด้านวิชาการและใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม เช่น เห็นเพื่อนค้นคว้า หาข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการเรียน ค้นหาข้อมูลด้านบันเทิงจากอินเทอร์เน็ตเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เห็นเพื่อนปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัดในการใช้อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

การวัดการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีตัวอย่างการวัดในงานวิจัย เช่น งานวิจัยของกิตติรัตน์ ชัยรัตน์ (2547) สร้างแบบวัดการมีแบบอย่างด้านการเรียนสวาระวิทยาศาสตร์จากเพื่อนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เช่น ความร่วมมือกิจกรรมในชั้นเรียน การเข้าเรียน การส่งการบ้าน แบบวัดมีจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรวัด 6 ระดับตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 10-60 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .14-.68 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .85 ในงานวิจัยของศุภรางค์ อินทฤทธิ์ (2552) ได้สร้างแบบวัดการมีแบบอย่างพฤติกรรมรักการอ่านจากเพื่อนของนักเรียนวัยรุ่น เช่น เห็นเพื่อนค้นหาข้อมูลต่างๆ เพื่อนำมาใช้วางแผนกิจกรรม มีจำนวน 10 ข้อแต่ละข้อมีมาตรวัด 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 12 - 56 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .25-.56 แบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .74 สำหรับงานวิจัยของวันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554) ได้สร้างแบบวัดการมีเพื่อนเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา มีจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรวัด 6 ระดับจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 11-60 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .14-.60 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .77 และในงานวิจัยของดวงกมล ทรัพย์ทิพยากร (2547) สร้างแบบวัดการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนในการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเป็นประโยชน์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เช่น เห็นเพื่อนค้นหาข้อมูลต่างๆ เพื่อนำมาใช้วางแผนกิจกรรม มีจำนวน 10 ข้อ มีพิสัย ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง 6.06-9.11 แบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .83 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยอาศัยขอบเขตการวัดการมีเพื่อนเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้

อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จากแบบวัดในงานวิจัยของ วันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554) และแบบวัดการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ในการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างมีประสิทธิภาพหรือโทษ เป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถามในแบบวัดการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนของ นักศึกษา ตามขอบเขตนิยามปฏิบัติการของตัวแปรนี้ เป็นแบบวัดประเภทประเมินรวมค่ามีมาตรวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย”

ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน กับเจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี สำหรับผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างการมีเพื่อน เป็นแบบอย่างพฤติกรรมใฝ่รู้ กับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่น ในงานวิจัยของพิชัย มณีรักษ์ (2547) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการคบเพื่อนอย่างเหมาะสมกับพฤติกรรมเบญจธรรม ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 346 คน พบว่า ผู้ที่มีการคบเพื่อนอย่างเหมาะสมมากเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบญจธรรม มากกว่าผู้ที่มีการคบเพื่อนอย่างเหมาะสมน้อย พบในกลุ่มรวม ยังพบว่าการคบเพื่อนอย่างเหมาะสมเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 2 ของพฤติกรรมเบญจธรรม เมื่อร่วมกับตัวทำนายสถานการณ และจิตลักษณะเดิมอีก 3 ตัว รวมเป็น 4 ตัว สามารถทำนายพฤติกรรมเบญจธรรมได้ร้อยละ 40.1 พบผลเช่นนี้ในกลุ่มรวม นักเรียนชายและนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง งานวิจัยของสมิตตรา เจริญพันธ์ (2545) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นแบบอย่างจากเพื่อนกับพฤติกรรมรับผิดชอบการเรียน คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 480 คน พบว่านักเรียนที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เมื่อร่วมกับตัวทำนายจิตตามสถานการณ์และลักษณะสถานการณ์อีก 3 ตัว รวมเป็น 4 ตัว สามารถทำนายพฤติกรรมขณะเรียนคณิตศาสตร์ได้ร้อยละ 32.1 ในกลุ่มรวม โดยสามารถทำนายได้เป็นลำดับที่ 2 ในงานวิจัยของศุภรางค์ อินทุณห (2552) พบว่าการมีแบบอย่างพฤติกรรมรักการอ่าน จากเพื่อนของนักเรียนวัยรุ่น เมื่อเข้าร่วมทำนายกับตัวทำนายชุดลักษณะสถานการณ์อีก 5 ตัวแปร รวมเป็น 6 ตัวแปร สามารถร่วมทำนายเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรักการอ่านในกลุ่มรวมได้เป็นลำดับแรก (ค่าเบต้าเท่ากับ .44) โดยมีปริมาณการร่วมทำนายร้อยละ 41.50 และตัวแปรนี้ยังสามารถร่วมทำนายเจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมรักการอ่านได้ในลำดับเดียวกัน ในนักเรียนที่มีลักษณะชีวสังคมประเภทต่างๆ ในทุกกลุ่มที่ศึกษา (ค่าเบต้าอยู่ระหว่าง .39 ถึง .51) นอกจากนี้ยังพบว่า เมื่อเข้าทำนายร่วมกับตัวทำนายชุดลักษณะสถานการณ์อีก 5 ตัวแปร รวมเป็น 6 ตัวแปร สามารถทำนายความสนใจเลือกอ่านเนื้อหาที่มีประโยชน์ของนักเรียนได้เป็นลำดับแรก (ค่าเบต้าเท่ากับ .42) ในกลุ่มรวม โดยมีปริมาณการร่วมทำนายร้อยละ 36.4

สำหรับผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างการมีเพื่อนเป็นแบบอย่างที่ดี กับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่น ในงานวิจัยของแสงอรุณ ธรรมเจริญ และลินดา สุวรรณดี (2547) ศึกษาตัวบ่งชี้ทางจิตสังคมของพฤติกรรมจริยธรรมของวัยรุ่นในเขตที่มีแหล่งยั่วยุในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชั้นปีที่ 4

และชั้นปีที่ 6 จำนวน 1,210 คน ในโรงเรียนที่มีระดับแหล่งยั่วแยกแตกต่างกัน พบว่านักเรียนที่มีลักษณะเพื่อนดีมาก เข้าร่วมกิจกรรมที่มีประโยชน์ในชุมชนมาก พบในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย และเป็นผู้ที่รับรู้สื่อที่มีประโยชน์มาก นอกจากนี้พบอีกว่า ตัวแปรการมีลักษณะเพื่อนดีมาก เมื่อเข้าทำนายน่วมกัน สถานการณ์อีก 4 ด้าน รวมเป็น 5 ด้าน สามารถทำนายพฤติกรรมพัฒนาตนเองของนักเรียนในโรงเรียนแหล่งยั่วมาก ได้สูงสุดร้อยละ 34.80 ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยลักษณะเพื่อนเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 2 (ค่าเบต้าเท่ากับ .36) นอกจากนี้ตัวแปรลักษณะเพื่อนดี เมื่อทำนายน่วมกับตัวทำนายชุดสถานการณ์อีก 4 ด้านรวมเป็น 5 ด้าน สามารถทำนายพฤติกรรมพัฒนาตนเองของนักเรียนในโรงเรียนแหล่งยั่วน้อย ได้ร้อยละ 34.60 ในกลุ่มนักเรียนที่มีลักษณะครอบครัวแตกแยก ซึ่งลักษณะเพื่อนดีเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 2 (ค่าเบต้าเท่ากับ .25)

สำหรับผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างการมีเพื่อนเป็นแบบอย่างที่ดี กับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่น ในงานวิจัยของดวงกมล ทรัพย์พิทยากร (2547) ศึกษาพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 403 คน พบว่า นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมากเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างมีประโยชน์ มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบในกลุ่มรวม และในกลุ่มย่อย จำนวน 7 กลุ่ม เช่น กลุ่มนักเรียนหญิง กลุ่มระดับผลการเรียนต่ำ เป็นต้น ยิ่งกว่านั้น เมื่อนำตัวแปรการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนเข้าร่วมกับตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ อีก 2 ตัวแปร สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเป็นโทษได้เป็นลำดับที่ 1 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยหลายกลุ่ม โดยทำนายได้ระหว่าง ร้อยละ 12.1 ถึง 22.7 และสำหรับงานวิจัยของวันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554) ศึกษาการมีเพื่อนเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยกับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เมื่อเข้าทำนายน่วมกับตัวทำนายชุดลักษณะสถานการณ์อีก 5 ตัวแปร รวมเป็น 6 ตัวแปร สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัยได้เป็นลำดับที่ 3 (ค่าเบต้าเท่ากับ .19) ในกลุ่มรวม โดยมีปริมาณการร่วมทำนายร้อยละ 40.9

จากการประมวลเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่าการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนนั้น ส่งผลให้เกิดการกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่น พฤติกรรมเบี่ยงเบน พฤติกรรมพัฒนาตนเอง พฤติกรรมรักการอ่าน และพฤติกรรมใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย เป็นต้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้ จึงคาดว่า นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ และเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย

การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน กับเจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในโลกยุคข่าวสารไร้พรมแดน การที่จะก้าวให้ทันความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นเราจำเป็นต้องติดตามข่าวสารใหม่ๆ เสมอ และเปิดตัวเองให้รับประสบการณ์ใหม่ๆ เพื่อการรับข่าวสารที่มีประโยชน์และมีส่วนช่วยเพิ่มพูนความรู้และเปลี่ยนแปลงเจตคติที่บุคคลมีอยู่ได้ (อุบล เลี้ยววาริณ. 2536) ซึ่งปัจจุบันสื่อมวลชนเป็นสถาบันที่มีบทบาท และมีอิทธิพลต่อสังคมเป็นอย่างมาก เนื่องจากสังคมในยุคนี้เป็นยุคของการติดต่อสื่อสาร การใช้สื่ออย่างหลากหลายจึงเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่ประชาชนจะสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ทั่วถึงและรวดเร็ว โดยเฉพาะเยาวชนมักได้รับข่าวสารจากสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ค่อนข้างมาก สังเกตได้จากในแต่ละวันเยาวชนใช้เวลาไปกับสื่อต่างๆ ไม่น้อย เช่น ดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ อ่านหนังสือพิมพ์ นิทานและการ์ตูน เป็นต้น นอกจากนั้นสถาบันครอบครัวในปัจจุบันสมาชิกในครอบครัวมีเวลาให้แกกันน้อยลง ด้วยวิถีชีวิตที่ต้องเร่งรีบแข่งขันในการทำงานอาชีพ ยิ่งทำให้สื่อต่างๆ มีโอกาสเข้าถึงเยาวชนได้มากขึ้น (ศุภรางค์ อินทุณห. 2552) ซึ่งให้เห็นว่าข่าวสารมีความสำคัญกับการดำเนินชีวิตของเยาวชน ผู้ซึ่งจะเติบโตเป็นกำลังหลักของประเทศต่อไป ผู้ที่ได้รับข่าวสารมากจะเป็นผู้ที่มีข้อมูลความรู้มากทำให้สามารถเตรียมพร้อมรับการปรับเปลี่ยนทางความคิดและการกระทำได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีของแมคไกว (McGuire. 1969) ได้กล่าวถึงกระบวนการสื่อสารเพื่อชักจูงให้เปลี่ยนเจตคติ โดยการศึกษาเด็กจะรับอิทธิพลของสื่อมวลชนด้วยการให้ความสนใจเนื้อหาที่สื่อส่งมา แล้วเข้าใจเนื้อหาตามความสามารถของตนเอง สุดท้ายก็ยอมเปลี่ยนไปตามการกระตุ้น การชักจูง หรือการให้แบบอย่างที่ได้รับมา โดยแต่ละบุคคลมีปริมาณการเปลี่ยนต่างกันไปส่งผลให้เกิดจิตลักษณะที่แตกต่างกัน (ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคนอื่นๆ. 2529: 42-44)

การรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนนั้น เป็นกระบวนการถ่ายทอดข้อมูลจากบุคคลหนึ่งเพื่อสื่อสารสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง โดยมีสื่อกลางเป็นผู้แปลงสารเหล่านั้น เพื่อให้ผู้รับสารเข้าถึงข้อมูลของผู้สื่อสารได้ โดยการศึกษาเกี่ยวกับการรับข่าวสารจากสื่อมวลชน กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีในกลุ่มนักเรียนนั้นยังมีไม่มากนัก ในส่วนนี้ทำการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับข่าวสารจากสื่อมวลชน ได้ดังนี้

สื่อมวลชน หมายถึง สื่อหรือตัวกลางที่เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารไปยังมวลชนหรือกลุ่มคนจำนวนมากๆ พร้อมกันในเวลาเดียวกันด้วยความรวดเร็ว เพียงตรงและประหยัด ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง สิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ ปัจจุบันพบว่าสื่อมวลชนเป็นสถาบันที่มีบทบาท และมีอิทธิพลต่อสังคมเป็นอย่างมาก เพราะสังคม ในยุคนี้เป็นยุคของการติดต่อสื่อสาร สื่อมวลชนจึงเป็นอีกช่องทาง

หนึ่งที่สามารถเข้าถึงประชาชนได้ทั่วถึงและรวดเร็ว โดยเฉพาะนักศึกษา มักจะได้รับอิทธิพลจากสื่อต่างๆ เพราะในแต่ละวันนักศึกษามักใช้เวลาไปกับสื่อต่างๆ เช่น ดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ อ่านหนังสือพิมพ์ นิทาน และการ์ตูน อีกทั้งในปัจจุบันพ่อแม่มีเวลาให้กับลูกน้อยลง ด้วยวิถีชีวิตที่ต้องเร่งรีบแข่งขันในการทำงานอาชีพ จึงทำให้สื่อต่างๆ มีโอกาสเข้าถึงนักศึกษาได้มากขึ้น เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์ (2545: 437) นอกจากนี้แสงอรุณ ธรรมเจริญ และลินดา สุวรรณดี (2547: 37) ได้ให้ความหมายของการรับรู้สื่อที่มีประโยชน์หมายถึง การเลือกรับข้อมูลที่เป็นสาระความรู้ ข่าวสารหรือรับชมรายการที่มีประโยชน์จากสื่อประเภทต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ เป็นต้น เช่นเดียวกับดวงกมล พรหมลักขโณ (2549: 14) ได้ให้ความหมายของการรับข่าวสารสุขภาพด้านสุขภาพ หมายถึง การรับรู้และสนใจข่าวสารด้านสุขภาพจากสื่อประเภท บทความ นิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ โปสเตอร์ โทรทัศน์ และตัวบุคคล

จากการประมวลเอกสารข้างต้น ผู้วิจัยจึงสรุปความหมายของ ตัวแปรการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนได้ว่า หมายถึง การรับรู้แบบอย่างของนักศึกษาเกี่ยวกับการรับนวัตกรรมด้านวิชาการ การใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และวิธีการสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี จากสื่อประเภทต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์รายวัน วารสาร นิตยสารต่างๆ เป็นต้น โดยเมื่อนักศึกษาได้รับข่าวสารแล้ว เกิดการรับรู้ความหมาย และอาจตอบสนองในลักษณะของการกระทำพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

การวัดการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ในงานวิจัยของลินดา สุวรรณดี (2543) ได้สร้างแบบวัดการรับรู้ข่าวสารด้านสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 480 คน แบบวัดนี้มีจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” แบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟาเท่ากับ .73 สำหรับในงานวิจัยของรุจิเรศ พิชิตตานนท์ (2546) ได้สร้างแบบวัดการรับรู้ข่าวสารด้านสุขภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 650 คน แบบวัดนี้มีจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนระหว่าง 10-60 คะแนน โดยแบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟาเท่ากับ .80 ในงานวิจัยของนิภาพร โชติสุขเสนห์ (2545) ได้สร้างแบบวัดการรับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน แบบวัดนี้มีจำนวน 15 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” แบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟาเท่ากับ .84 งานวิจัยของพระสวรรณ ยมสิดา (2548) ได้สร้างแบบวัดการเห็นแบบอย่างที่ดีจากสื่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 4 โรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 457 คน แบบวัดนี้มีจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” แบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟาเท่ากับ .78 และในงานวิจัยนิศากร สนามเขต (2550) ได้สร้างแบบวัดการเห็นแบบอย่างผลการคบเพื่อนดีจากสื่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 639 คน แบบวัดนี้มีจำนวน 15 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” แบบวัดนี้มีค่าสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์รายข้อระหว่าง .21 ถึง .52 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 2.70 ถึง 9.3 มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟาเท่ากับ .81

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้ขอบเขตการเห็นแบบอย่างการคบเพื่อนดีจากสื่อ ของนิศากร สนามเขต (2550) มาเป็นแนวทางหนึ่งประกอบการสร้างข้อความ ซึ่งแบบวัดนี้ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น เป็นแบบวัดที่นักศึกษารายงานตนว่ามีการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนเพียงใด วัดโดยแบบวัดที่มีลักษณะเป็นมาตราประเมินรวมค่า มีมาตรวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย”

ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน กับเจตคติต่อพฤติกรรมไม่รู้ว่าดี และพฤติกรรมไม่รู้ว่าดี

มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการรับสื่อประเภทต่างๆ ที่อาจส่งผลต่อพฤติกรรมที่พึงปรารถนา เช่น ในงานวิจัยของลินดา สุวรรณดี (2543: 95) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารด้านสิ่งแวดล้อม กับพฤติกรรมหลักเลียงการสร้างขยะ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 480 คน พบว่า ผู้ที่ได้รับรู้ข่าวสารด้านสิ่งแวดล้อมมาก เป็นผู้ที่มีความรู้พฤติกรรมการหลักเลียงการสร้างขยะมากกว่า นักเรียนที่รับรู้ข่าวสารด้านสิ่งแวดล้อมน้อย ผลเช่นนี้พบในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย ผู้วิจัยยังพบอีกว่าการรับรู้ข่าวสารด้านสิ่งแวดล้อมเป็นตัวทำนายที่สำคัญลำดับที่ 1 ของพฤติกรรมการหลักเลียงการสร้างขยะ เมื่อร่วมกับตัวทำนายลักษณะสถานการณ์อีก 3 ตัว รวมเป็น 4 ตัว สามารถทำนายพฤติกรรมการหลักเลียงการสร้างขยะได้ร้อยละ 27.2 ในกลุ่มรวม และร้อยละ 26.7 ในกลุ่มผลการเรียนสูง สำหรับในงานวิจัยของรุจิเรศ พิษิตตานนท์ (2546: 59) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารสุขภาพจากสื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมฉลาดเลือกกิน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 650 คน ผู้วิจัยพบว่าผู้ที่มีการรับรู้ข่าวสารสุขภาพจากสื่อมาก เป็นผู้ที่มีความรู้เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมในการฉลาดเลือกกินและมีพฤติกรรมฉลาดเลือกกินมากกว่าผู้ที่มีการรับรู้ข่าวสารจากสื่อน้อย ผลเช่นนี้พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยหลายกลุ่ม นักวิจัยยังพบอีกว่าการรับรู้ข่าวสารสุขภาพจากโรงเรียนและสื่อเป็นตัวทำนายที่สำคัญลำดับที่ 2 ของพฤติกรรมฉลาดเลือกกิน เมื่อร่วมกับตัวทำนายสถานการณ์อีก 2 ตัว รวมเป็น 3 ตัว สามารถทำนายพฤติกรรมฉลาดเลือกกินได้ร้อยละ 28.6 พบผลเช่นนี้ในกลุ่มบิดามารดาการศึกษาต่ำ นอกจากนี้ในงานวิจัยของนิภาพร โชติสุตเสนห์ (2545) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ของนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 400 คน ผู้วิจัยพบว่าการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นตัวทำนายที่สำคัญลำดับที่ 2 ของพฤติกรรมเสริมสร้างและอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยว เมื่อร่วมกับตัวทำนายสถานการณ์อีก 3 ตัว รวมเป็น 4 ตัว สามารถทำนายพฤติกรรมเสริมสร้างและอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยวได้ร้อยละ 36.4 ในกลุ่มรวม ในงานวิจัยของพระสวรรณ ยมสีดา (2548: 79, 106) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการบ้าน วัด โรงเรียน ที่

เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการดำรงชีวิตแบบพุทธ โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 4 โรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 457 คน ผู้วิจัยพบว่า ผู้ที่มีการเห็นจากสื่อมาก เป็นผู้มีพฤติกรรมการกินแบบพุทธมากกว่า ผู้ที่มีการเห็นแบบอย่างจากสื่อน้อย ผลเช่นนี้พบในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย นักวิจัยยังพบอีกว่า การเห็นแบบอย่างจากสื่อ เป็นตัวทำนายลำดับที่ 1 เมื่อรวมกับตัวทำนายจิตลักษณะเดิมกับจิตลักษณะตามสถานการณ์ และสถานการณ์อีก 2 ตัว รวมเป็น 3 ตัว สามารถทำนายพฤติกรรมการกินแบบพุทธได้ร้อยละ 15.5 พบผลเช่นนี้ในกลุ่มชาย และในงานวิจัยของนิศากร สนามเขต (2550) พบว่าการเห็นแบบอย่างการคบเพื่อนดีจากสื่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเมื่อเข้าทำนายร่วมกับตัวทำนายชุดลักษณะสถานการณ์อีก 3 ตัวแปร และตัวแปรในกลุ่มจิตลักษณะเดิมอีก 4 ตัวแปร รวมเป็น 8 ตัวทำนาย สามารถร่วมทำนายเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม การคบเพื่อนอย่างเหมาะสมได้เป็นลำดับแรกในกลุ่มรวม โดยมีปริมาณการร่วมทำนายร้อยละ 41.4 และตัวแปรนี้ยังสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการป้องกันเพื่อนจากสิ่งไม่ดีได้เป็นลำดับแรกในกลุ่มรวม โดยมีปริมาณร่วมทำนายได้ร้อยละ 38.7

จากการประมวลเอกสารในส่วนนี้ พบว่าผู้ที่เห็นแบบอย่างในด้านต่างๆ จากสื่อ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หรือสื่อสิ่งพิมพ์ มักมีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับตัวแบบที่ตนเห็น เช่น พฤติกรรมเสริมสร้างและอนุรักษ์สถานที่ท่องเที่ยว พฤติกรรมรักษาความสะอาด พฤติกรรมหลีกเลี่ยงการสร้างขยะ พฤติกรรมฉลาดเลือกกิน และพฤติกรรมการคบเพื่อนอย่างเหมาะสม เป็นต้น จึงทำให้คาดได้ว่า นักศึกษาที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากสื่อมวลชนมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่เห็นแบบอย่างที่ดีจากสื่อมวลชนน้อย

ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ กับเจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

การบำเพ็ญประโยชน์นับเป็นการทำประโยชน์แก่บุคคลอื่น เช่น การช่วยเหลือด้วยแรงกาย และชวนช่วยช่วยเหลือกิจกรรมต่างๆ บำเพ็ญสาธารณประโยชน์ รวมทั้งช่วยแก้ไขปัญหา และช่วยปรับปรุงส่งเสริมในด้านจริยธรรมช่วยเหลือส่งเสริมให้คนมีความเชื่อถูกต้อง ให้ประพฤติสิ่งที่ดีงาม ให้มีความเสียสละและให้มีปัญญา โดยได้แบ่งประเภทของการบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวมไว้ด้วยกัน 2 ลักษณะ คือ 1) ชวนช่วยช่วยเหลือให้งานสำเร็จ ได้แก่ การช่วยเหลือเกื้อกูลกันทั้งด้านกำลัง ความคิด กำลังปัญญาและกำลังทรัพย์ 2) การชักนำในทางที่ดี ได้แก่การช่วยด้านสติปัญญาด้านความคิดเห็น (พระธรรมปิฎก. ป.อ. ปยุตโต. 2539: 8)

นอกจากนี้ชวนชัย เชื้อสาธุชน. (2552: 29) ได้กล่าวถึงประสบการณ์ด้านการทำกิจกรรมของนักศึกษาว่า หมายถึง ความเจตจำนงที่เกิดจากการร่วมทำกิจกรรมต่างๆ ในช่วงที่กำลังศึกษาอยู่ใน

มหาวิทยาลัย ประสบการณ์ด้านการร่วมกิจกรรมของนักศึกษาเกิดจากการร่วมกระทำกิจกรรมของนักศึกษา ซึ่งขึ้นอยู่กับความสนใจของนักศึกษาแต่ละคน ดังนั้น นักศึกษาที่เรียนในคณะวิชาต่างกัน อาจมีความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมประเภทเดียวกันได้ กิจกรรมในมหาวิทยาลัยมีอยู่หลายประเภทด้วยกัน ตัวอย่างเช่น 1) กิจกรรมด้านวิชาการ เป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่มุ่งเพิ่มพูนความรู้ และประสบการณ์ทางด้านวิชาการให้แก่นักศึกษา 2) กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม เป็นกิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมความรู้และประสบการณ์ให้แก่นักศึกษาทางด้านศิลปและวัฒนธรรม 3) กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์ เป็นกิจกรรมที่นักศึกษากระทำเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นหรือสร้างถาวรวัตถุที่เป็นสาธารณสมบัติ 4) กิจกรรมทางด้านกีฬา เป็นกิจกรรมที่มุ่งพัฒนานักศึกษาในด้านร่างกายและจิตใจตลอดจนทักษะในการกีฬา 5) กิจกรรมทางด้านนันทนาการ เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่นักศึกษา 6) กิจกรรมส่วนกลาง เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเป็นศูนย์รวมของนักศึกษาและยังเป็นฝ่ายควบคุม และให้การสนับสนุนกิจกรรมส่วนอื่นๆ แบ่งออกเป็นสองฝ่ายคือ ฝ่ายบริหาร ซึ่งทำหน้าที่บริหาร และฝ่ายสภานักศึกษาซึ่งทำหน้าที่นิติบัญญัติองค์การ 7) กิจกรรมด้านการเมืองเป็นกิจกรรมที่นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นหรือแสดงออก ซึ่งอาจเป็นการคัดค้านหรือการสนับสนุนต่อเหตุการณ์ต่างๆ ของสังคม

สรุปได้ว่าการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ หมายถึงสิ่งที่นักศึกษาได้รับจากการกระทำหรือจากการมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ในช่วงที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย การร่วมกิจกรรมของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับการพัฒนาตนเองในด้านส่วนตัว อารมณ์ สังคมและด้านวิชาการ

จากการประมวลความหมายข้างต้น ผู้วิจัยกำหนดความหมายของตัวแปรการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ว่า หมายถึง การรายงานของนักศึกษาให้ทราบถึงความถี่และการเห็นประโยชน์ของประสบการณ์ ในการเข้าร่วมกิจกรรมอาสาเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ในช่วงที่ศึกษาในมหาวิทยาลัย เช่น การสร้างถาวรวัตถุที่เป็นสาธารณชน การออกค่ายพัฒนาชนบท เป็นต้น

การวัดการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ มีงานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์อยู่บ้าง เช่น ในงานวิจัยของสำหรับจรีพร ภิบาลจันทร์ (2551) ได้สร้างแบบวัดการรับรู้ประโยชน์จากการฝึกอบรมเพื่อป้องกันอันตรายจากการทำงาน โดยแบบวัดที่สร้างขึ้นเป็นการถามเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับโดยประเมินร่วมกันระหว่างปริมาณการได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการป้องกันอันตรายจากการทำงาน และปริมาณการรับรู้ประโยชน์ของการฝึกอบรมนั้นๆ โดยคำถามในแต่ละข้อมี 2 ตอน **ตอนแรก** ถามจำนวนครั้งของการเข้ารับการฝึกอบรมความรู้เกี่ยวกับการป้องกันอันตรายของพนักงานปฏิบัติการในช่วงเวลา 1 ปีที่ผ่านมา **ตอนที่สอง** ถามเกี่ยวกับการรับรู้ประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกอบรมดังกล่าว มีข้อคำถาม

จำนวน 10 ข้อ คะแนนที่ได้เป็นผลคูณของการวัด 2 ส่วน ดังกล่าว พิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 31 ถึง 100 คะแนน เมื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง .56 ถึง .84 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .94 สำหรับในงานวิจัยของสุรพงษ์ ชูเดช (2533) ได้ศึกษาประสบการณ์ด้านการทำกิจกรรมของนิสิต โดยแบ่งการวัดออกเป็น 3 ส่วน **ส่วนแรก**เป็นการวัดจากประเภทของกิจกรรม จำนวน 3 ท่าน ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจกิจกรรมในมหาวิทยาลัยเป็นอย่างดีพิจารณาประเภทกิจกรรมและให้คะแนนไว้ วิธีดำเนินการให้คะแนนทำแบบเดียวกับการให้คะแนนวิชาการ พิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 6.5–16.5 มีค่าความเชื่อมั่น .86 นิสิตที่ได้คะแนนประสบการณ์ด้านการทำกิจกรรมสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม หมายถึงนิสิตที่ทำกิจกรรมประเภทที่ให้ประสบการณ์ทางสังคมมาก นิสิตที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม หมายถึง นิสิตที่ทำกิจกรรมประเภทที่ให้ประสบการณ์ทางสังคมน้อย **ส่วนที่สอง** เป็นการวัดจากตำแหน่งหน้าที่ พิจารณาจากตำแหน่งที่นิสิตเคยทำหรือกำลังทำในช่วงที่ร่วมทำงานกับกลุ่มกิจกรรมตำแหน่งหน้าที่ในการทำกิจกรรม วัดด้วยแบบสอบถามที่สร้างขึ้น โดยให้นิสิตระบุตำแหน่งหน้าที่ทั้งในอดีตและปัจจุบัน พร้อมทั้งระบุระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่ง นิสิตที่ได้คะแนนสูง หมายถึงนิสิตที่เคยมีบทบาทที่ต้องมีความรับผิดชอบสูง มีความรู้ความเข้าใจในงานที่ทำมาก นิสิตที่ได้คะแนนต่ำ หมายถึงนิสิตที่มีบทบาทที่ต้องรับผิดชอบน้อย มีความรู้ความเข้าใจในงานที่ทำน้อย **ส่วนที่สาม** เป็นการวัดจากความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรม พิจารณาจากจำนวนความถี่ ที่นิสิตแต่ละคนเข้าร่วมกิจกรรมโดยให้นิสิตประเมินความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรมจาก “บ่อยมาก” ถึง “นานๆ ครั้ง” นิสิตที่ประเมินว่า “บ่อยมาก” จะได้ 4 คะแนน และลดลงตามลำดับจนกระทั่งถ้าประเมินว่า “นานๆ ครั้ง” จะได้ 1 คะแนนผู้ที่ตอบที่ได้คะแนนสูง หมายถึงผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมบ่อย ผู้ตอบที่ได้คะแนนต่ำหมายถึง ผู้ที่ไม่ค่อยได้เข้าร่วมกิจกรรมในงานวิจัยของคมนา วัชรานินท์ (2546: 73, 79) ได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมอาสาในปัจจุบันแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรก ให้ผู้ตอบรายงานตำแหน่งหน้าที่อาสาในชมรม/สมาคม/โครงการที่ตนสังกัดอยู่ ด้วยมาตรประเมินค่า 4 หน่วย จาก “ประธาน กรรมการ สมาชิก และไม่ได้เป็นเลย” สำหรับส่วนที่สอง เป็นการวัดปริมาณความถี่ของการเข้าร่วมประชุม ด้วยมาตรประเมินค่า 5 หน่วย จาก “ทุกครั้ง” ถึง “ไม่เคยเลย” คะแนนที่ได้ คือผลคูณของการวัดสองส่วน สำหรับแสงอรุณ ธรรมเจริญ และลินดา สุวรรณดี (2547) ได้สร้างแบบวัดการเข้าร่วมกิจกรรมที่ดีในโรงเรียนของวัยรุ่น แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ **ส่วนแรก** เป็นการรายงานไว้ในโรงเรียนที่ตนศึกษาอยู่ว่ามีการจัดกิจกรรมที่ดีมากน้อยเพียงใด จำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรวัด 3 หน่วย ตั้งแต่ “มาก” ถึง “น้อย” และ **ส่วนที่สอง** เป็นการรายงานว่าได้เข้าร่วมกิจกรรมเหล่านั้นมากน้อยเพียงใด จำนวน 15 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรประเมินค่า 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” เมื่อนำคะแนนการวัด 2 ส่วนมาคูณกัน ได้พิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 15–270 คะแนน และมีค่าความเชื่อมั่น .89

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดการเข้าร่วมกิจกรรมที่ดีในโรงเรียน ของแสงอรุณ ธรรมเจริญ และลินดา สุวรรณดี (2547) เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ โดยวัดเป็น 2 ส่วน **ส่วนแรก** ให้นักศึกษารายงานว่าตนได้เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ต่างๆ ในมหาวิทยาลัยที่ตนศึกษาอยู่จัดกิจกรรมมากน้อยเพียงใด แบบวัดเป็นชนิดมาตราประเมินรวมค่า มีมาตรวัด 6 หน่วย ตั้งแต่ “มากที่สุด” ถึง “น้อยที่สุด” และ **ส่วนที่สอง** เป็นการรายงานว่าตนได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมหนึ่งมากน้อยเพียงใด แบบวัดเป็นชนิดมาตราประเมินรวมค่า มีมาตรวัด 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” คะแนนที่ได้มาจากผลคูณของการวัด 2 ส่วน ดังกล่าว

ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ กับ เจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ในงานวิจัยของจุรีพร ภิบาลจันทร์ (2551: 184) ศึกษาจิตลักษณะและสถานการณ์ในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันอันตรายจากการทำงานของพนักงานปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตพลาสติก จำนวน 553 คน พบว่า การรับรู้ประโยชน์จากการฝึกอบรมเพื่อป้องกันอันตรายจากการทำงาน เมื่อร่วมกับตัวแปรสถานการณ์ในการทำงานอีก 2 ด้าน รวมเป็น 3 ตัวแปร สามารถทำนายเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันอันตรายจากการทำงานได้สูงสุดในกลุ่มพนักงานที่ปฏิบัติงานในโรงงานที่ผ่านการรับรองมาตรฐานระบบการบริหารคุณภาพ ISO 9001: 2000 โดยสามารถทำนายได้ร้อยละ 35 โดยตัวแปรการรับรู้ประโยชน์จากการฝึกอบรมเพื่อป้องกันอันตรายจากการทำงาน เข้าทำนายได้ในลำดับที่ 2 ยิ่งกว่านั้นเมื่อตัวแปรการรับรู้ประโยชน์จากการฝึกอบรมเพื่อป้องกันอันตรายจากการทำงาน เข้าร่วมกับตัวแปรกลุ่มสถานการณ์อีก 2 ตัวแปร รวมเป็น 3 ตัวทำนาย สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันอันตรายจากการทำงานตามหน้าที่ได้สูงสุดร้อยละ 41.6 โดยตัวทำนายดังกล่าวเข้าทำนายในลำดับที่ 2 เช่นเดียวกัน สำหรับในงานวิจัยของสุรพงษ์ ชูเดช (2533) ได้ศึกษาประสบการณ์ด้านการทำกิจกรรมของนิสิต จำนวน 190 คน โดยแบ่งการวัดออกเป็น 3 ส่วน คือ ประเภทของกิจกรรม ตำแหน่งหน้าที่ และความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรม ผลการศึกษาพบว่าประสบการณ์ด้านการทำกิจกรรมเป็นตัวทำนายที่สำคัญของจิตลักษณะ 3 ด้าน คือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เหตุผลเชิงจริยธรรม และเอกลักษณ์แห่งอิโก้ของนิสิตและในงานวิจัยของแสงอรุณ ธรรมเจริญ และลินดา สุวรรณดี (2547) พบว่าการเข้าร่วมกิจกรรมที่ดีในโรงเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษา เมื่อเข้าทำนายร่วมกับการเป็นแบบอย่างที่ดีของครู สามารถร่วมกันทำนายเจตคติที่ดีต่อการครองตนได้ คิดเป็นร้อยละ 18.4 ยิ่งไปกว่านั้น ยังพบว่าตัวแปรการเข้าร่วมกิจกรรมที่ดีในโรงเรียนของนักเรียนเมื่อเข้าร่วมกับตัวแปรในกลุ่มจิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 12 ตัวทำนาย สามารถทำนายพฤติกรรมการควบคุมตนจากสิ่งยั่ว (ซึ่งเป็น

พฤติกรรมย่อยพฤติกรรมหนึ่งในพฤติกรรมการครองตน) ได้ร้อยละ 52.5 ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยตัวแปรการเข้าร่วมกิจกรรมที่ดีในโรงเรียนเข้าทำนายในลำดับที่ 2

จากการประมวลเอกสารข้างต้นแสดงว่าผู้ที่มีประสบการณ์ทางสังคมเป็นผู้ที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมที่น่าปรารถนาและมีพฤติกรรมที่น่าปรารถนา เช่น พฤติกรรมป้องกันอันตรายจากการทำงาน ในหน้าที่ พฤติกรรมของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม พฤติกรรมการครองตนของนักเรียนมัธยม เป็นต้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดได้ว่านักศึกษาที่รายงานว่ามีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่า นักศึกษาที่รายงานว่ามีประสบการณ์ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย

จิตลักษณะเดิม กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

ในการประมวลเอกสารในส่วนนี้ได้ศึกษาถึงจิตลักษณะเดิมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้จิตลักษณะเดิมในทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรมในการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย 1) สุขภาพจิต 2) ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน 3) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ 4) ความรู้หรือความเฉลียวฉลาด นอกจากนี้ตัวแปรทางจิตที่สำคัญอีกประการที่จะนำมาศึกษาคือ 1) การมีสติสัมปชัญญะ และ 2) การขอความช่วยเหลือ โดยในส่วนนี้จะได้ทำการประมวลผลวิจัยในอดีตที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะเดิมเหล่านี้ กับพฤติกรรมที่น่าปรารถนาต่างๆ ที่ใกล้เคียงกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดสมมติฐานในงานวิจัย

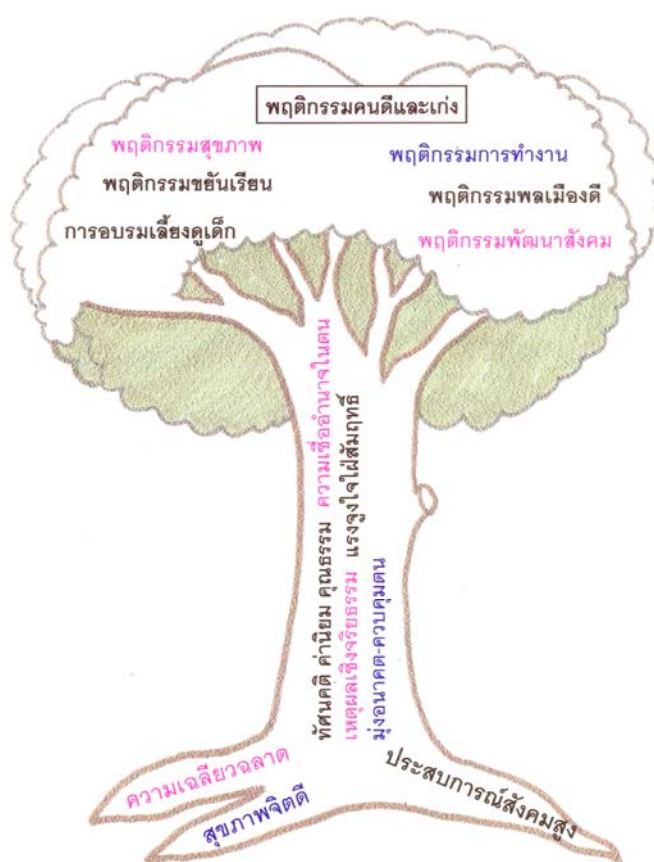
ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม

ในทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรมได้วิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมคนดีคนเก่งและความใฝ่เรียนรู้ใฝ่ดีอย่างมีประสิทธิภาพว่ามีองค์ประกอบทางจิตที่เกี่ยวข้องอยู่ 8 ประการแบ่งเป็น 2 ประเภทคือลักษณะที่เป็นพื้นฐานทางจิตใจ 3 ประการและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอีก 5 ประการ เมื่อนำไปประกอบเป็นภาพต้นไม้แบ่งเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนรากและส่วนลำต้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ส่วนรากเปรียบเสมือนลักษณะทางจิตใจที่เป็นฐานทางจิตใจ 3 ประการนั้น ได้แก่ (1) สติปัญญาคือความเฉลียวฉลาดเหมาะสมกับอายุ หากเป็นผู้ใหญ่ก็จะมีความสามารถทางความคิดที่เป็นนามธรรมขั้นสูงได้ (2) ประสบการณ์ทางสังคมคือการเข้าใจมนุษย์และสังคมการรู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา (3) สุขภาพจิตคือการมีความวิตกกังวลน้อยหรือในปริมาณที่เหมาะสมกับเหตุการณ์

2. ส่วนลำต้นเปรียบเสมือนลักษณะทางจิตใจ 5 ประการที่ส่งเสริมให้บุคคลเป็นคนดีคนเก่ง ถ้ามีมากในบุคคลใดบุคคลนั้นก็จะมีพฤติกรรมคนดีคนเก่งอย่างสม่ำเสมอ แต่ถ้าขาดลักษณะหลายประการมากเท่าใดบุคคลนั้นก็จะเป็นผู้ที่ไม่สามารถเป็นคนดีคนเก่ง ได้แก่ (1) ทศนคติค่านิยมคุณธรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของคนดีที่สังคมปรารถนามองเห็นคุณประโยชน์ของพฤติกรรมหรือคุณธรรม

นั้นเกิดความพอใจและพร้อมที่จะกระทำหรือยึดคุณธรรมเป็นหลัก (2) เหตุผลเชิงจริยธรรมคือการเลือกกระทำหรือไม่กระทำสิ่งใดด้วยเหตุผลของการเห็นแก่ผู้อื่นส่วนรวมและหลักสากลมากกว่ากระทำหรือไม่กระทำสิ่งใดด้วยเหตุผล เพื่อตัวเองหรือกลุ่มพรรคพวกของตน (3) ลักษณะมุ่งอนาคตสามารถคาดการณ์ไกลและสามารถควบคุมตนให้อดได้รอได้อย่างเหมาะสม (4) ความเชื่ออำนาจในตน คือเชื่อผลที่เกิดกับตนว่าเป็นเพราะการกระทำของตนมากกว่าความบังเอิญโชคเคราะห์หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทำดีได้ดีทำชั่วจะต้องได้รับโทษ (5) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หรือความมุ่งมั่นบากบั่นฝ่าฟันอุปสรรคจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้อย่างเหมาะสมกับความสามารถของตน

ภาพประกอบ 3 ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม แสดงจิตลักษณะพื้นฐาน และองค์ประกอบทางจิตใจ
ของพฤติกรรมทางจริยธรรม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2543: 7)

จิตลักษณะทั้ง 8 ประการนี้จะหล่อหลอมรวมเป็นลำต้นและรากแก้วของต้นไม้จริยธรรมจะผลิดอกออก
ผลอันหมายถึง พฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ใฝ่ดีที่มีประสิทธิผลหรือเหมาะสม ซึ่งเป็นพฤติกรรมสำคัญที่จะทำให้

เขาวชนเป็นอนาคตของชาติ และก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเองและต่อสังคมส่วนรวมได้ (เนืออน พินประดิษฐ์; และคนอื่นๆ. 2546)

ดังนั้น ความพร้อมทางจิตใจ 3-5 ด้าน จากจิตลักษณะ 8 ประการ ตามทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม ในการที่จะเป็นคนดีและคนเก่ง อันจะนำไปสู่พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ การใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และสามารถสนับสนุนผู้อื่นต่อไป ดังเช่นในงานวิจัยของวิชัย เอียดบัว (2534), อุบล เลี้ยววาริณ (2534), สุวานันต์ เปียศิริ (2545), ดุษฎี โยเหลา อ้อมเดือน สดมณี และวันเพ็ญ วรวงศ์พงศา (2545), กุหลาบ ไทรโพธิ์ (2546), คมนา วัชรานันท์ (2546), ชนม์นิภา วรกวิน และลินดา สุวรรณดี (2547), ดวงกมล ททรัพย์พิทยากร (2547), วันเพ็ญ วรวงศ์พงศา (2547), กมลวรรณ สุวรรณโชติ (2548), นรา จันชนะกิจ (2548), บังอร เกิดคำ (2549), ดุจเดือน พันธุมนาวัน (2550) เป็นต้น งานวิจัยเหล่านี้ให้ผลที่สอดคล้องกันว่า เขาวชนที่เป็นทั้งคนดีและคนเก่ง จะต้องเป็นผู้มีความพร้อมทางจิตหลายด้าน เช่น ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้การสนับสนุนทางสังคม การมีแบบอย่างพฤติกรรมที่ดี และการมีเจตคติที่ดี เป็นต้น

ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของบุคคลนั้น (ดวงเดือน พันธุมนาวัน; งามตา วรินทร์านนท์; และคนอื่นๆ. 2536: 38) ได้ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการคาดการณ์ไกลถึงเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดในอนาคต โดยควบคุมพฤติกรรมไปสู่แนวทางที่ปรารถนาและรอรับสิ่งที่น่าพอใจมากกว่า มีคุณค่ามากกว่าซึ่งจะเกิดมาในภายหลัง และการควบคุมตนเองเพื่อรอรับรางวัลที่สูงค่าในอนาคตเพราะเชื่อว่าการกระทำของตนจะส่งผลให้เกิดผลดีตามที่ตนต้องการ แบ่งลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ **ลักษณะมุ่งอนาคต** คือ การคิดและการรับรู้ของบุคคลแบบคาดการณ์ไกล และเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมี 3 องค์ประกอบ คือ 1) ความสามารถคาดการณ์ไกลว่าอะไรจะเกิดในอนาคตทั้งใกล้และไกล 2) ความเชื่อว่าสิ่งที่จะเกิดในอนาคตนั้น อาจเกิดกับตนได้ เช่นเดียวกับที่จะเกิดกับผู้อื่น และ 3) เห็นว่าสิ่งที่จะเกิดในอนาคตมีคุณค่าหรือความสำคัญไม่ลดลง และ**การควบคุมตน** คือ การมีทักษะที่จะดำเนินการระยะยาวให้เกิดผลในอนาคตที่ตนได้ตั้งเป้าหมายเอาไว้ โดยการที่บุคคลจะจัดการกับสาเหตุภายในตนเองและสาเหตุภายนอกตนเพื่อให้ตนมีพฤติกรรมอย่างต่อเนื่อง โดยกระทำได้น้อยๆ และกระทำในปริมาณมากอย่างเหมาะสม เป้าหมายและการกระทำเหล่านี้เกิดจากตนเองเป็นผู้กำหนด มิได้ถูกบีบบังคับจากผู้อื่น การควบคุมตนมีขั้นตอนสำคัญ 4 ขั้นตอน คือ 1) สังเกตพฤติกรรมตนเอง เพื่อใช้เป็นพื้นฐานการกำหนดพฤติกรรมขั้นต่อไป 2) กำหนดเป้าหมาย

ย่อย-เป้าหมายรวมของพฤติกรรม 3) จัดสภาพแวดล้อมเพื่อเพิ่มพฤติกรรม 4) ให้รางวัลตนเอง เมื่อกระทำตามเป้าหมายย่อยได้สำเร็จ นอกจากนี้ (อุบล เลี้ยววาริน. 2534; อ้างอิงจาก Mischel. 1974) ได้ให้ความหมายของการควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะกระทำหรืองดเว้น การกระทำบางอย่างที่ต้องใช้ความอดทนและสามารถกระทำพฤติกรรมนั้นได้อย่างมีปริมาณและคุณภาพที่เหมาะสมเป็นเวลานานพอที่จะนำไปสู่ผลที่ต้องการในอนาคตได้ สำหรับวันวิสา สิริศาสตร์ (2554: 54) ได้ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนว่าหมายถึง การที่นักเรียนแต่ละคนมีปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะก่อประโยชน์ให้กับตนเองในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักการอดได้รอได้ เพื่อรอรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือสำคัญกว่าในอนาคต

ดังนั้น ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในการวิจัยนี้ หมายถึง การที่นักศึกษาแต่ละคนมีปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะก่อประโยชน์ให้กับตนเองในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักการอดได้รอได้ เพื่อรอรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือสำคัญกว่าในอนาคต เช่น การขยันค้นคว้าเพื่อต้องการสอบให้ได้คะแนนดี การใช้เทคโนโลยีอย่างคุ้มค่าและไม่เป็นโทษต่อตนเอง เป็นต้น

การวัดลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน มีงานวิจัยที่วัดลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ได้แก่ งานวิจัยของดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่นๆ. (2529: 122) ศึกษาเรื่อง การควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย ผู้วิจัยสร้างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต มีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีจำนวน 10 ข้อ โดยให้ผู้ตอบประเมินค่าความสามารถของตน ในการคาดการณ์ไกลและการควบคุมตนเองด้วยการรู้จักอดได้รอได้ เพื่อได้ผลที่ยิ่งใหญ่กว่าในอนาคตซึ่งแบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .65 ต่อมาดวงเดือน พันธุมนาวิน งามตา วนิทานนท์ และคนอื่นๆ (2536) ได้ศึกษาลักษณะทางจิตและพฤติกรรมของนักเรียนที่อยู่ในสถานะเสี่ยงในครอบครัวและการป้องกัน โดยสร้างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน มีจำนวน 20 ข้อ โดยให้นักเรียนรายงานถึงความสามารถคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดในอนาคต และบังคับตนเองให้อดได้รอได้ หรือเลือกที่จะไม่รับผลประโยชน์เล็กน้อยในทันที แต่จะรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือสำคัญกว่าที่จะตามมาในอนาคต มีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 20–120 คะแนน ผู้ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า แบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .64 ต่อมาชวนชัย เชื้อสาธุชน (2552: 85-86) ได้แก้ไขดัดแปลงแบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน งามตา วนิทานนท์ และคนอื่นๆ (2536) เป็นแบบวัดชนิดมาตราประเมินรวมค่า โดยแต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วยประกอบ

จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 15 ข้อ มีพิสัยค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (ค่า r) อยู่ระหว่าง .29-.68 และ (t - ratio) ตั้งแต่ 3.55-8.73 มีพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง .47 ถึง .74 มีพิสัยคะแนนระหว่าง 15-90 คะแนน และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .864 และมีค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างตั้งแต่ .41-.82 ส่วน นีออน พิณประดิษฐ์ และคนอื่นๆ (2547) ได้สร้างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน โดยดัดแปลงมาจากแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ของบุญรับ ศักดิ์มณี (2532) ที่นำมาปรับปรุงใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการตำรวจ จำนวน 1,209 นาย ลักษณะแบบวัดเกี่ยวกับการคาดการณ์ไกล เห็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เป็นการรายงานนิสัยและการปฏิบัติตนในชีวิตประจำวันมีข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 หน่วยตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .81 ในงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดของดวงเดือน พันธุมนาวิน, งามตา วณิชทานนท์ และคนอื่นๆ. (2536) มีจำนวน 20 ข้อ มีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 20-120 คะแนน โดยให้นักศึกษารายงานถึงความสามารถคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดในอนาคต และบังคับตนเองให้อดได้รอได้ หรือเลือกที่จะไม่รับผลประโยชน์เล็กน้อยในทันที แต่จะรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือสำคัญกว่าที่จะตามมาในอนาคต

ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน กับพฤติกรรม
ไม่รู้ไม่ตี ผลการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน กับพฤติกรรมไม่รู้ไม่ตี ผลการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน กับพฤติกรรมไม่รู้ไม่ตีนั้น ปรากฏในงานวิจัยหลายเรื่อง เช่น งานวิจัยของ สุภาสินี นุ่มเนียน (2546) ศึกษาพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 576 คน พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนมากเป็นผู้มีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ในครอบครัวและมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ในโรงเรียนมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนน้อยพบผลในกลุ่มรวมและนักเรียนทุกประเภทที่ศึกษา นอกจากนี้ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน เมื่อเข้าทำนายร่วมกับตัวทำนายชุดสภาพแวดล้อมและจิตลักษณะเดิม อีก 7 ด้าน รวมเป็น 8 ด้านสามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ในครอบครัวได้สูงสุดร้อยละ 48.60 ในกลุ่มนักเรียนที่ไม่ใช่บุตรคนแรก โดยลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 2 (ค่าเบต้าเท่ากับ .34) และสามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ในครอบครัวได้ร้อยละ 37.60 ในกลุ่มรวม โดยลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนเป็นตัวทำนายสำคัญอันดับที่ 1 (ค่าเบต้าเท่ากับ .36) นอกจากนี้ตัวทำนายชุดเดียวกันนี้สามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ในโรงเรียนได้สูงสุดร้อยละ 52.80 ในกลุ่มนักเรียนที่มีภูมิลำเนาต่างจังหวัด โดยลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน เป็นตัวทำนายสำคัญอันดับที่ 1 (ค่าเบต้าเท่ากับ .38) สำหรับงานวิจัยของ งานวิจัยของสุมิตตรา เจิมพันธ์ (2545) ศึกษา

พฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 524 คนผู้วิจัยพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน ร่วมกับตัวทำนายชุดจิตลักษณะเดิมอีก 2 ด้านรวมเป็น 3 ด้าน สามารถทำนายพฤติกรรมหลังเรียนได้สูงสุดร้อยละ 50.60 ในกลุ่มนักเรียนที่มีฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวสูง โดยลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน เป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 1 (ค่าเบต้าเท่ากับ .57) มีผลงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการอ่านของเยาวชนไทยจำนวนหนึ่งเช่น งานวิจัยของธนรัตน์ เก่งสกุล (2548: 91, 121) พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนมากเป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนในลักษณะตรงข้าม พบในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย นอกจากนี้พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน เมื่อเข้าทำนายร่วมกับตัวทำนายชุดจิตลักษณะเดิมอีก 3 ด้าน รวมเป็น 4 ด้าน สามารถทำนายเจตคติที่ดีต่อการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 18.20 ในกลุ่มนักเรียนที่ได้รับเงินค่าขนมมาก โดยลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 1 (ค่าเบต้าเท่ากับ .39) ในงานวิจัยของบุญตา นันทะกุล (2546: 57, 61) พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงเป็นผู้มีพฤติกรรมรักการอ่านมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำ พบผลในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้งสองกลุ่ม นอกจากนี้ยังพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต เมื่อเข้าทำนายร่วมกับตัวทำนายชุดสถานการณ์ และจิตลักษณะเดิมรวม 7 ด้าน สามารถทำนายพฤติกรรมรักการอ่านได้สูงสุดร้อยละ 60.00 ในกลุ่มนักเรียนชาย โดยตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต เป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 4 (ค่าอาร์เท่ากับ .77) ในงานวิจัยของจิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551) พบว่าลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน เมื่อเข้าทำนายร่วมกับตัวทำนายชุดจิตลักษณะเดิมอีก 5 ตัวแปร รวมเป็น 6 ตัวแปร สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมได้เป็นลำดับแรก (ค่าเบต้าเท่ากับ .29) ในกลุ่มรวม โดยมีปริมาณการร่วมทำนายร้อยละ 27.5 และตัวแปรนี้ยังสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมได้เป็นลำดับเดียวกันในนักเรียนที่มีลักษณะชีวสังคมต่างกันได้อีก 10 จาก 16 กลุ่มย่อยทั้งหมด (ค่าเบต้าอยู่ระหว่าง .27-.40) สำหรับนรา จันชนะกิจ (2548: 81, 90) พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน เมื่อเข้าร่วมกับตัวทำนายชุดจิตลักษณะเดิมอีก 4 ตัวแปร รวมเป็น 5 ตัวแปร สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างปลอดภัยของนักศึกษา ได้เพียงลำพังตัวแปรเดียว (ค่าเบต้าเท่ากับ .40) ในกลุ่มรวม โดยมีปริมาณการร่วมทำนายร้อยละ 17.4 และตัวแปรนี้ยังสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างปลอดภัยได้เป็นลำดับเดียวกันในนักเรียนที่มีลักษณะชีวสังคมต่างกันได้อีก 18 จาก 24 กลุ่มย่อยทั้งหมด (ค่าเบต้าอยู่ระหว่าง .27-.48) และในชุดทำนายกลุ่มเดียวกัน สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างถูกกาลเทศะได้เพียงลำพังตัวแปรเดียวใน 3 จาก 24 กลุ่มย่อยทั้งหมด (ค่าเบต้าอยู่ระหว่าง .35-.55) โดยมีปริมาณการร่วมทำนายร้อยละ 15.2-35.5 และในงานวิจัยของดวงกมล ทรัพย์พิทยาการ (2547) พบว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนน้อยเป็นผู้ที่มี

พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเป็นโทษมากกว่า นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนมาก พบในกลุ่มรวมและ 11 จาก 14 กลุ่มย่อยที่ศึกษา กล่าวคือ นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเป็นโทษน้อย นอกจากนี้ยังพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน เมื่อเข้าทำน่ายร่วมกับตัวทำน่ายชุดจิตลักษณะเดิมอีก 3 ตัวแปร รวมเป็น 4 ตัวแปร สามารถร่วมทำน่ายพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเป็นประโยชน์ได้เพียงลำพังตัวแปรเดียวในกลุ่มนักศึกษาที่เรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ โดยมีปริมาณการร่วมทำน่ายร้อยละ 3.5 (ค่าเบต้าเท่ากับ .17) นอกจากนี้ ในตัวทำน่ายชุดเดียวกัน สามารถร่วมทำน่ายพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเป็นโทษได้เพียงลำพังตัวแปรเดียว (ค่าเบต้าเท่ากับ -.21) ในกลุ่มรวม โดยมีปริมาณการร่วมทำน่ายร้อยละ 4.9 และตัวแปรนี้ยังสามารถร่วมทำน่ายพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเป็นโทษได้เป็นลำดับเดียวกันในนักเรียนที่มีลักษณะชีวสังคมต่างๆกันได้อีก 9 จาก 14 กลุ่มย่อยทั้งหมด (ค่าเบต้าอยู่ระหว่าง -.17 ถึง -.28)

จากการประมวลผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น สรุปได้ว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมรักการอ่าน พฤติกรรมรับผิดชอบหน้าที่ พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ พฤติกรรมรักการอ่าน พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเป็นประโยชน์ เป็นต้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นจิตลักษณะในกลุ่มจิตลักษณะที่ลำดับของต้นไม้อัจฉริยะที่เกี่ยวกับเรื่องการทำงานโดยตรง เป็นจิตลักษณะสำคัญที่มีบทบาทในการผลักดันให้บุคคลมีความเพียรพยายาม มุ่งมั่นทำงานในหน้าที่ หรือในการเรียน ให้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยมาตรฐานที่ดีเยี่ยม ลักษณะของบุคคลผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นผู้ที่มุ่งทำงานเพื่อผลงานให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูง กล่าวคือ มุ่งทำงานให้สำเร็จในเวลาที่เหมาะสมและมีประโยชน์มาก เมื่อประสบความสำเร็จก็เกิดความสุข ความภาคภูมิใจในผลงานของตนมากกว่าที่จะเห็นความสำคัญของรางวัลที่เป็นเงินทอง ลาภยศ หรือคำชมเชยจากบุคคลอื่นแต่เมื่อเกิดความล้มเหลวก็ไม่ย่อท้อ และพร้อมที่จะใช้ความพยายามในการเริ่มต้นทำใหม่ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักเป็นผู้ที่ชอบการแข่งขันเพื่อชัยชนะ มีนิสัยรักงานและทำงานที่ยากโดยไม่ย่อท้อ ทำให้เป็นคนที่พึ่งตนเอง และอาจเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้อีกด้วย (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2522) นอกจากนี้ ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ได้แก่ 1) เป็นผู้รับรู้เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการทำงาน

เพื่อให้เกิดความสำเร็จ มากกว่าที่จะรับรู้เหตุการณ์ในแง่อื่นๆ รวมทั้งมีความไวในการรับรู้เหตุการณ์ โดยคิดคาดการณ์ทั้งความสำเร็จและความล้มเหลว 2) เป็นผู้ยอมรับปัญหาและดำเนินการแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพราะถือว่าการแก้ปัญหาคืองานที่จะต้องทำให้สำเร็จด้วยดีและให้เกิดผลถาวร โดยมองสถานการณ์ที่เป็นปัญหาในแง่มุมที่ตนจะเข้าไปรับผิดชอบดำเนินการแก้ไขโดยเร็วด้วยความรู้ความสามารถ และความพยายามของตน 3) เป็นผู้ที่เพียรพยายามสร้างสภาพแวดล้อมให้สามารถทำงานเป็นผลสำเร็จอย่างงดงาม และตั้งเป้าประสงค์ในการทำงานให้เหมาะสมกับขีดความสามารถของตน ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป 4) ดำเนินงานหรือแก้ปัญหาย่างมีระเบียบขั้นตอน มีความบากบั่นอดทน ทำงานอย่างว่องไว มีประสิทธิภาพสูง ไม่รังเกียจการปฏิบัติใดๆ ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการทำงาน และ 5) เมื่อทำงานสำเร็จก็เกิดความพอใจ ชื่นใจ มีความสุข แต่เมื่อทำงานล้มเหลวก็ไม่ย่อท้อ ต้องการข้อมูลย้อนกลับหรือการประเมินผล ที่จะชี้ข้อดีข้อเสียของผลงานของตนเพื่อจะได้นำไปปรับปรุงการทำงานให้ดียิ่งขึ้น (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2547: 1-2; อ้างอิงจาก McClelland; & Winter. 1971: 50-51)

ในความหมายของ สุชาติ ชลานุเคราะห์ (2552: 69) อ้างอิงจาก McClelland (1953: 110-111) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะกระทำให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จไปได้ด้วยดี ทั้งในด้านการแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเลิศ หรือการแข่งขันกับผู้อื่น โดยการกำหนดเป้าหมายให้เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง และมีความมานะบากบั่นในการต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ที่มาขวางกั้น เมื่อประสบผลสำเร็จก็จะเกิดความสบายใจ และมีความวิตกกังวลเมื่อประสบกับความล้มเหลว กล่าวคือ เมื่อบุคคลได้กระทำการพฤติกรรมใดแล้วได้รับผลตอบแทน หรือได้รับความพึงพอใจก็จะแสดงพฤติกรรมนั้นอีก ทั้งนี้ เพราะเขาคาดหวังว่าจะได้รับผลตอบแทนเช่นเดียวกัน ถ้าความคาดหวังนั้นเป็นไปได้จริง เมื่อเขาแสดงพฤติกรรมออกมาจะทำให้ความคาดหวังและความเชื่อเกี่ยวกับการได้รับผลตอบแทนหรือความพึงพอใจต่อการที่จะกระทำการพฤติกรรม ในทำนองเดียวกันเมื่อมีสะสมมากขึ้น ก็จะส่งผลให้บุคคลต้องการกระทำการพฤติกรรมลักษณะนั้นๆ อีก ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลกระทำการพฤติกรรมแล้ว ไม่ได้รับผลตอบแทนหรือไม่เกิดความพึงพอใจ เขาก็ไม่อยากจะกระทำการพฤติกรรมนั้นอีก แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงเป็นลักษณะทางจิตอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลยอมรับที่จะทำงานอย่างมานะบากบั่น ฝ่าฟันอุปสรรค เพื่อที่จะให้การทำงานหรือการแก้ปัญหาบรรลุเป้าหมายที่วางไว้อย่างเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตน นอกจากนี้ วิริติ ปานศิลา (2542: 63) อ้างอิงจาก Atkinson (1978) ยังได้กล่าวถึงความสำเร็จในการทำงานของบุคคล ซึ่งสรุปได้ว่าเป็นการทำงานใดๆ ก็ตาม การแสดงพฤติกรรมของบุคคลต่อความสำเร็จในการทำงาน ขึ้นอยู่กับการตีค่าหรือผลประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำ กล่าวคือ การเกิดแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว และอิทธิพลขององค์ประกอบภายนอกก็เป็นสถานการณ์ที่ยั่วให้อยากทำงานมากขึ้น นั่นคือพฤติกรรม

การทำงานจะมีประสิทธิภาพสูงหรือต่ำ ก็ขึ้นอยู่กับลักษณะบุคคลและสิ่งยั่วยุภายนอกเป็นสำคัญ นอกจากนั้น วันวิสา สิริศาสตร์ (2554: 61) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาของนักเรียนที่จะทำงานหนึ่งๆ ให้สำเร็จลุล่วง ตามมาตรฐานชั้นสูง หรือเป็นไปตามที่ตนตั้งเป้าหมายไว้ โดยได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ เมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ

ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงจัดลักษณะเดิมด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาว่า เหตุการณ์หรือปัญหาต่างๆ ที่ตนกำลังประสบอยู่เป็นงานที่นักศึกษาต้องทำให้สำเร็จด้วยตนเองเป็นหลัก โดยมีการคิดที่จะทำงานนั้นๆ อย่างมุ่งมั่น เพียรพยายาม ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ คิดสร้างสภาพเอื้อที่จะทำงานให้สำเร็จ คิดป้องกันกาเกิดปัญหาซ้ำ จึงพยายามหาวิธีการใหม่ๆ ที่จะให้ผลดีในระยะยาว รู้สึกมีความสุข เมื่อคาดคิดว่าจะทำงานได้สำเร็จ แต่ถ้าคาดคิดว่างานจะล้มเหลว ก็รู้สึกเศร้าเสียใจแต่ไม่คิดท้อถอย พร้อมทั้งจะหาทางปรับปรุงแผนการทำงานจนทำงานได้อย่างสำเร็จอย่างดีที่สุด

การวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีงานวิจัยที่ทำการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับข้าราชการและนักเรียนไทย เช่น งานวิจัยของ บุญรับ ศักดิ์มณี (2532: 57) วิจัยเรื่อง การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานราชการ ได้สร้างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เป็นแบบวัดประเภทมาตรประเมินรวมค่า โดยอาศัยแนวการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเฮร์แมน (Hermans) มีจำนวน 20 ข้อ พิสัยค่าอำนาจจำแนกรายข้อเท่ากับ 2.75 – 7.45 แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .84 ต่อมา สุमितตรา เจริญพันธ์ (2546) ได้นำแบบวัดนี้มาปรับปรุงใช้ แบบวัดประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตรประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนระหว่าง 10 -60 คะแนน พิสัยค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง 5.27-7.87 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .80 ต่อมาดุจเดือน พันธมนาวิน และอัมพร ม้าคนอง (2547: 54) ได้สร้างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อใช้ถามครูในการทำวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมพัฒนานักเรียนของครูคณิตศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษา โดยได้ปรับปรุงมาจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของจินตนา บิลมาศ และคนอื่นๆ (2529) โดยปรับลดข้อคำถามลงเหลือ 10 ประโยค แต่ละประโยคมีมาตร 6 หน่วยประกอบ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยของค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง 7.51-10.94 และพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง .35-.70 แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .86 สำหรับ ธนะรัตน์ เก่งสกุล (2548: 44) ได้นำแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 10 ข้อ พิสัยค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) เท่ากับ 2.83-10.37 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .69 และจิตติพร ไวรจนวนิทยาการ (2552: 39) ได้นำแบบวัดของ บุญรับ ศักดิ์มณี (2532) มาใช้จำนวน 14 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ อยู่ระหว่าง .32 ถึง .64 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ

.83 และพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 44 ถึง 90 และชวนชัย เชื้อสาธุชน (2552: 87) ได้แก้ไขดัดแปลงแบบวัดของ บุญรับ ศักดิ์มณี (2532) เป็นแบบวัดชนิดมาตราประเมินรวมค่า โดยแต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ประกอบ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 15 ข้อ มีพิสัยค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (ค่า r) อยู่ระหว่าง .50-.69 ค่า (t - ratio) ตั้งแต่ 5.61-9.87 มีพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง .47 ถึง .74 มีพิสัยคะแนนระหว่าง 15 - 90 คะแนน และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .90 และมีค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ตั้งแต่ .66-.83 ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของงามตา วรินทร์านนท์ (2552) ซึ่งเป็นแบบวัดประเภทมาตราประเมินรวมค่าจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” และพิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 10 ถึง 60 คะแนน

ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น สุมิตตรา เจิมพันธ์ (2545: 76-89) ได้ศึกษาจิตลักษณะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 524 คน พบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีพฤติกรรมกรเตรียมตัวก่อนเรียนมาก มีพฤติกรรมเหมาะสมขณะเรียนในชั้นเรียนมาก มีพฤติกรรมเหมาะสมหลังเรียนมาก และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำพบในกลุ่มรวม โดยเฉพาะกลุ่มนักเรียนที่มีมารดามีการศึกษาต่ำฐานันดร เปียศิริ (2545: 108) ศึกษาพฤติกรรมกรประหยัดพลังงานไฟฟ้าของนักเรียนในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการห้องเรียนสีเขียว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 701 คน พบว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมกรประหยัดไฟฟ้ามาก มีพฤติกรรมใช้ไฟฟ้าส่วนตัวอย่างประหยัดมาก และมีพฤติกรรมกรประหยัดไฟฟ้าในครอบครัวมาก ซึ่งพบในกลุ่มรวม กลุ่มที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพฯ กลุ่มนักเรียนที่บิดามีการศึกษามาก และกลุ่มนักเรียนที่มารดามีการศึกษามาก สำหรับในงานวิจัยของมนูญ ภูขลิบเงิน (2547) เรื่องปัจจัยทางจิตสังคมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรประหยัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 480 คน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมกรประหยัดเวลา พฤติกรรมกรประหยัดค่าใช้จ่าย และพฤติกรรมกรประหยัดพลังงานมากกว่านักเรียนที่มีมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อยด้วย ส่วนงานวิจัยของ ธนะรัตน์ เก่งสกุล (2548: 97, 121) พบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ พบในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เมื่อเข้าทำนายร่วมกับตัวทำนายชุดจิตลักษณะเดิมอีก 3 ด้าน รวมเป็น 4 ด้าน สามารถทำนายเจตคติที่ดีต่อการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษได้สูงสุดร้อยละ 28.90 ในกลุ่มนักเรียนที่บิดามีการศึกษามาก โดยตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 1 (ค่าเบต้าเท่ากับ .41) ชุดทำนายเดียวกันนี้สามารถทำนายเจต

คติต่อการอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 23.4 ในกลุ่มนักเรียนที่มารดามีการศึกษามากด้วย โดยตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 1 (ค่าเบต้าเท่ากับ .45) งานวิจัยของอภิรติโสภาพงศ์ (2547) ได้ศึกษาพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้จำนวน 326 คน ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวทำนายที่สำคัญลำดับที่ 1 ของชุดตัวทำนายรวมทั้งหมดของพฤติกรรมซื้อสตัยในงาน โดยร่วมกับตัวทำนายที่สำคัญอีก 3 ตัว สามารถทำนายได้ร้อยละ 30.1

จากผลการวิจัยที่ประมวลเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทำให้พบว่าบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมรักการเรียน พฤติกรรมการอ่าน มีพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรม มีพฤติกรรมประหยัดไฟฟ้าในครอบครัว และมีพฤติกรรมการประหยัดมากกว่าบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อย ดังนั้น ในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่า นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

สถิติสัมพัทธ์กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

ปัจจุบันเยาวชนหรือนักศึกษาที่ประมาณขาดสถิติสัมพัทธ์ในสังคมเพิ่มมากขึ้นจนน่าเป็นห่วง เพราะเยาวชนที่กำลังจะเป็นกำลังสำคัญของครอบครัว ของสังคม และของประเทศชาติ ดังนั้นควรปลูกฝังให้เยาวชนมีเป็นผู้ที่มีสถิติสัมพัทธ์ เนื่องจากเป็นวัยที่ต้องศึกษาเพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถ และคุณธรรม หากเยาวชนไม่ใส่ใจและไม่ขยันหมั่นเพียรในการศึกษาเล่าเรียนหาวิชาความรู้ และไม่หมั่นฝึกฝนอบรมตนให้มีความรู้ ความสามารถ และกลับประมาณมัวเมาในชีวิตหลงฟุ้งเฟ้อตามเพื่อน หลงเที่ยวเตร่ เสเพล และหลงติดอบายมุขหรือแหล่งบันเทิงเรีงรมย์ต่างๆ ในขณะที่ยังต้องขอเงินจากพ่อแม่ ยังเรียนไม่สำเร็จ และยังไม่มืงานทำ นำชีวิตไปสู่ความเสื่อม เป็นโทษและเป็นความทุกข์เดือดร้อนต่อไป เพราะโทษของการขาดสถิติสัมพัทธ์จะส่งผลทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในชีวิต นำให้ชีวิตตกต่ำ และดำเนินชีวิตไปในทางเสื่อมได้ (พระภวนาวินสุทฺธิคุณ. 2542: 2) โดยสถิติสัมพัทธ์สามารถแบ่งตามลักษณะการประพฤติปฏิบัติที่สามารถตรวจสอบและสังเกตได้ชัดเจน โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) สถิติสัมพัทธ์ทางด้านการพูด หมายถึง การระลึกได้ และรู้ตัวในด้านการพูดหรือวจีกรรม 4 อย่าง คือ การไม่พูดเท็จโกหกหลอกลวง ไม่พูดจาส่อเสียด ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพื่อจ้อเหลวไหลไร้สาระ เป็นต้น 2) สถิติสัมพัทธ์ทางด้านความคิด หมายถึง การระลึกได้และรู้ตัวด้านการคิด การประพฤติสุจริตทางใจ ไม่คิดพยายามเบียดเบียนใครไม่คิดร้าย มุ่งเบียดเบียน หรือเพ่งมองในแง่ที่จะทำลาย ไม่คิดเบียดเบียนปองร้ายใครให้ได้รับความทุกข์ ทั้งทางกายและจิตใจ เป็นต้น 3) สถิติสัมพัทธ์ทางด้านการกระทำ หมายถึง การระลึกได้และรู้ตัวในด้านการกระทำ มีสถิติสัมพัทธ์ในการประพฤติตน คือ ไม่ประมาณ มีความรอบคอบในการดำเนินชีวิต ดำรงตนให้อยู่

ในกรอบศีลธรรมอันดีงาม ประกอบกิจกรรมที่สุจริต มีความระลึกได้รู้ตัวในการควบคุมการกระทำ ความสุจริตทางกาย ทำสิ่งที่ดีงามถูกต้อง เป็นต้น

สติสัมปชัญญะ หมายถึง ความระลึกได้ ความรู้ตัว การควบคุมตนเองให้มีความพร้อม มีสภาพตื่นตัวในการรับรู้ทางประสาทสัมผัสในการตัดสินใจ และในการกระทำพฤติกรรมอย่างเหมาะสม บนพื้นฐานของการสำรวจ รอบคอบ ระมัดระวัง ไม่ประมาทเลินเล่อ ละเอียดยลลอ ทำอะไร มักไม่ผิดพลาด ไม่เผลอลืม รู้จักเหตุผล มีความยั้งคิดและรู้สึกกับผิดชอบ ความระลึกได้ ความรู้ตัวในการดำเนินชีวิต ความสำนึกอยู่เสมอไม่พาลเผลอหรือผิดพลาดในสิ่งที่กระทำ ในถ้อยคำพูด และในเรื่องที่คิด (พระธมฺมชย จะริบมย์. 2552: 5) นอกจากนี้จิตติพร ไวรจณพิทยากร (2551: 40) ได้ให้ความหมายของการมีสติสัมปชัญญะว่า หมายถึง ความเชื่อและความรู้สึกใน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลงลืมขาด สติ 2) รู้สาเหตุของผล 3) หลงผิดจากความเป็นจริง และ 4) การคิดตรึงตรองหรือ จดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สอดคล้องกับ งามตา วรินทร์านนท์. 2551:11- 12; อ้างอิงจาก Gallup, 1998 กล่าวว่า ความสามารถที่มนุษย์มีเหนือสัตว์โลกอื่น คือ การมีสิ่งก้ำหรือความคิดรวบยอดด้านความเป็นตน (Self Conception) ซึ่งประกอบด้วย ความสามารถอย่างน้อย 3 ด้าน ได้แก่ 1) การตระหนักรู้ถึงความต่อเนื่อง (Sense of Continuity) บุคคลที่ตระหนักรู้เกี่ยวกับตนจะรู้สึกถึงความสนใจ เจตคติและค่านิยมของเขายังคงเหมือนเดิม ในช่วงเวลาที่ผ่านไปจากวันหนึ่งสู่อีกวันหนึ่ง จากสถานการณ์หนึ่งไปยังอีกสถานการณ์หนึ่ง ความคงที่ข้ามช่วงเวลาและสถานที่ของจิตลักษณะในตัวบุคคล ทำให้เขาเห็นว่าเขาต่างจากคนอื่นอย่างไร ก่อให้เกิดความรู้สึกเชื่อมโยงต่อเนื่องภายในตนเอง 2) การตระหนักรู้ถึงลักษณะที่เป็นตัวแทนเฉพาะบุคคล (Sense of Personal Agency) หมายถึง เมื่อบุคคลดำเนินการถึงระดับที่สามารถเข้าควบคุมเหนือสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ และมีความสามารถที่จะคงลักษณะเฉพาะนั้นข้ามช่วงเวลาจากอดีต ปัจจุบันถึงอนาคต และ 3) การตระหนักรู้ถึงเอกลักษณ์แห่งตน (Sense of Identity) หมายถึง การที่บุคคลเรียนรู้และเข้าใจกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตนกับคนอื่น จนเกิดมุมมอง ความสนใจ เจตคติ มองเห็นความเหมือนและความแตกต่างได้อย่างเป็นรูปธรรม ก่อให้เกิดการเปรียบเทียบและตระหนักรู้ถึงลักษณะนิสัยของตนที่ต่างไปจากคนอื่นชัดเจนขึ้น ภายในกระบวนการพัฒนาสภาวะกับความเป็นตน (Self-concept) ของบุคคล มีลักษณะการรู้การคิดที่ก่อตัวร่วมอยู่ในกระบวนการเดียวกันนี้ นั่นคือ การตระหนักรู้ตนเอง (Self-Awareness) ใจ (Mind) และการมีสติ (Consciousness) เป็นความสามารถของบุคคลในการที่จะใช้ประสบการณ์ชีวิตและสภาวะทางจิตของตนเพื่อให้เข้าใจถึงสิ่งที่คนอื่นรู้ รู้ว่าเขารู้สึกอย่างไรและรู้ว่าเขาต้องการอะไร ในความหมายนี้ ใจจึงมีลักษณะคล้ายคลึงกับสภาวะทางจิต (Mental state) และการรู้การคิดทางสังคม (Social Cognition) ซึ่งช่วยให้บุคคลเข้าใจและตัดสินใจในกระบวนการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมมากขึ้น ลักษณะความเป็นตนอีกส่วนหนึ่งซึ่งมีคุณลักษณะใกล้เคียงกับใจ (Mind) คือ การมีสติ (Consciousness) เมื่อบุคคลมีสติรู้ตัวว่าตนมี

ความรู้สึกเหมือนหรือต่างจากคนอื่นอย่างไร จะช่วยให้เขาสามารถปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างเหมาะสมมากขึ้น

สรุปได้ว่าสติสัมปชัญญะ หมายถึง ความระลึกได้ ความรู้ตัว การควบคุมตนเองให้มีความพร้อม มีสภาพตื่นตัวในการรับรู้ทางประสาทสัมผัสในการตัดสินใจ และในการกระทำพฤติกรรมอย่างเหมาะสม บนพื้นฐานของการสำรวจ รอบคอบ ระมัดระวัง ไม่ประมาทเลินเล่อ ละเอียดยลลอทำอะไรก็ไม่ผิดพลาด ไม่เผลอลืม รู้จักเหตุผล มีความยั้งคิดและรู้สึกกับผิดชอบ ความระลึกได้ ความรู้ตัวในการดำเนินชีวิต ความสำนึกอยู่เสมอไม่พลั้งเผลอหรือผิดพลาดในสิ่งที่กระทำ ในคำพูด และในเรื่องที่คิด ดังนั้นการวิจัยนี้จึงคาดว่า นักศึกษาที่มีสติสัมปชัญญะมาก จะมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่านักศึกษาที่มีสติสัมปชัญญะน้อย

จากการประมวลความหมายข้างต้น ผู้วิจัยกำหนดความหมายของตัวแปรการมีสติสัมปชัญญะ หมายถึง ปริมาณที่นักศึกษารายงานให้ทราบเกี่ยวกับความเชื่อและความรู้สึกใน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การหลงลืม 2) ความหลงเชื่อที่ผิดจากความเป็นจริง 3) ขาดสติและสมาธิในการกระทำสิ่งต่างๆ และ 4) การควบคุมสติและอารมณ์ ในช่วงที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัย

การวัดสติสัมปชัญญะ มีงานวิจัยที่วัดการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น ในงานวิจัยของจิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551: 54) ที่ศึกษาสติสัมปชัญญะของนักเรียน ได้นำแบบวัดของ ดุจเดือน พันธุมนาวิน; และงามตา วนินทานนท์ (2551) มาใช้เป็นการรายงานของนักเรียนเกี่ยวกับความเชื่อและความรู้สึกใน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลงลืม ขาดสติ 2) รู้สาเหตุของผล 3) หลงผิดจากความเป็นจริง และ 4) การคิดไตร่ตรองหรือจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มีจำนวน 11 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรา 6 หน่วย ตั้งแต่“จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดนี้ อยู่ระหว่าง 2.35 ถึง 7.79 และพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง .14 ถึง .38 แบบวัดนี้มีพิสัยคะแนนระหว่าง 11-66 คะแนน โดยแบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟาเท่ากับ .64

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดสติสัมปชัญญะของ ดุจเดือน พันธุมนาวิน; และงามตา วนินทานนท์ (2551) มีจำนวน 11 ข้อ ชนิดมาตรวัด 6 หน่วย ตั้งแต่“จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดนี้อยู่ระหว่าง 2.35 ถึง 7.79 และพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง .14 ถึง .38 แบบวัดนี้มีพิสัยคะแนนระหว่าง 11-66

ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างสติสัมปชัญญะ กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ปัจจุบันยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสติสัมปชัญญะยังมีไม่มากนัก และพบว่าได้งานวิจัยของ จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551) ที่ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุผลของพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนที่ประยุกต์หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ผลวิจัยพบว่า

สติสัมปชัญญะ เมื่อเข้าทำน่ายร่วมกับตัวทำน่ายชุดลักษณะสถานการณ จิตลักษณะตามสถานการณ และจิตลักษณะเดิม รวมเป็น 15 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงได้ สูงสุดร้อยละ 39.8 ในกลุ่มรวม โดยสติสัมปชัญญะเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 4 (ค่าเบต้าเท่ากับ .20) และสามารถทำนายได้ร้อยละ 36.8 ในกลุ่มไม่เล่นเกมส์ โดยสติสัมปชัญญะเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 1 (ค่าเบต้าเท่ากับ .27) ของนักเรียน

จากผลการวิจัยสติสัมปชัญญะทำให้พบว่า บุคคลที่มีสติสัมปชัญญะมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงมากกว่า บุคคลที่มีสติสัมปชัญญะน้อย ดังนั้น ในงานวิจัยนี้ จึงคาดว่า นักศึกษาที่มีสติสัมปชัญญะสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่า นักศึกษาที่มีสติสัมปชัญญะต่ำ

ความชอบเสี่ยงน้อย กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

เยาวชนเป็นวัยที่ชอบสิ่งท้าทาย เสี่ยงต่ออันตรายหรือความสูญเสีย เป็นจิตลักษณะที่นำบุคคลไปสู่การมีภูมิคุ้มกันตนน้อย เนื่องจากเยาวชนที่ชอบเสี่ยง มักเป็นคนที่ต้านทานการยั่วยุดได้น้อย ไม่ว่าจะเป็นการยั่วยุดจากความคิด ความรู้สึกภายในตน และการยั่วยุดจากสถานการณ์ภายนอก ความชอบเสี่ยงของบุคคลมักปรากฏเพิ่มขึ้นอย่างคงที่เรื่อยๆ จนกระทั่งบุคคลเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ (จิตติพร ไวรโรจน์พิทยากร. 2551: 33; อ้างอิงจาก Rivers; Reyna; & Mills. 2008) โดยเยาวชนเป็นวัยที่เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ และพร้อมที่จะทำอะไรสิ่งต่างๆ ที่ไม่ได้คาดถึงผลที่จะตามมาอุปพร ตรังคสมบัติ (2549) ได้มีการศึกษาถึงพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น: ความชุกและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง วัยรุ่นเหล่านี้เคยวิวาทชกต่อย การพกอาวุธปืน การใช้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การเที่ยวสถานเริงรมย์ การมีเพศสัมพันธ์ การขับรถผาดโผน การสูบบุหรี่ การใช้ยาเสพติด เช่น ยาบ้า กัญชา สารระเหย เฮโรอีน เป็นต้น และยังพบอีกว่าแนวโน้มในปัจจุบัน เยาวชนเริ่มกระทำความผิดตั้งแต่อายุน้อย เช่น การขโมยมือถือหรือไซค์แข่งขันกันในการวิวาท การทะเลาะวิวาททั้งในและระหว่างสถานศึกษา การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร โดยไม่มีการป้องกัน อันเป็นสาเหตุของการตั้งครรภ์ ทำแท้ง ติดเอดส์ เป็นต้น ซึ่งปัญหาเหล่านี้ล้วน เป็นสาเหตุสำคัญของการต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน รวมถึงยังมีวัยรุ่นอีกเป็นจำนวนมากที่แม้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดร้ายแรง แต่พบว่าการสูบบุหรี่และดื่มสุราซึ่งอาจกลายเป็นแนวโน้มที่จะนำไปสู่การเริ่มใช้ยาเสพติดให้โทษ รวมถึงยังเป็นอันตรายต่อสุขภาพและมีผลเสียต่อการศึกษาเล่าเรียนเช่นเดียวกับงามตา วรินทร์านนท์ (2551: 15) กล่าวว่าความชอบสิ่งท้าทาย เสี่ยงต่ออันตรายหรือความสูญเสีย แต่ถ้าวอดจะได้ผลตอบแทนมากมาย เป็นนิสัยในสายเลือดของมนุษย์มาช้านานแล้ว การชอบความท้าทายเป็นจิตลักษณะที่นำบุคคลไปสู่การมีภูมิคุ้มกันตนน้อย เนื่องจากบุคคลที่ชอบเสี่ยง มักเป็นคนที่

ด้านทานการยั่วยู่ได้น้อย ไม่ว่าจะเป็นการยั่วยู่จากความคิด ความรู้สึกภายในตน และการยั่วยู่จากสถานการณ์ภายนอก โดยยั่วยู่เป็นยั่วที่ชอบความเสี่ยงมากกว่าบุคคลยั่วอื่น ๆ เนื่องจากเป็นยั่วที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งมักพบว่ามียั่วยู่ชอบทำพฤติกรรมเสี่ยงในโอกาสต่างๆ และบางคนประเมินผลลัพธ์ของการกระทำต่ำกว่าความเป็นจริง จึงทำให้เกิดผลเสียแก่ตนเอง เช่น การพาตัวเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติด เช่น บุหรี่ สุรา ความเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ ความเสี่ยงต่อการกระทำต่อผู้อื่นอย่างรุนแรง เป็นต้น

ในความหมายความเสี่ยง ของ ดุจเดือน พันธุมนาวิน และงามตา วรินทร์านนท์. (2540: 15) หมายถึง ปริมาณการรับรู้และความรู้สึกชอบหรือพอใจในการแสดงพฤติกรรมที่ตน 1) เห็นว่าจะเกิดผลดีกับตนในอนาคต แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น 2) ตระหนักว่าพฤติกรรมนั้นจะเป็นอันตรายแก่ตนได้ตามความเป็นจริง แต่ต้องการความตื่นเต้น ทำหาย สนุก หรือพฤติกรรมนั้น อาจบรรลุเป้าหมายได้ยากถ้าไม่คิดเสี่ยง และ 3) มีความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมเหล่านั้น เนื่องจากหวังในรางวัล หรือการยอมรับจากผู้อื่น หรือเคยทำพฤติกรรมเหล่านั้นสำเร็จ หรือเคยเห็นผู้อื่นทำสำเร็จมาแล้วในอดีต สำหรับทองพูล บัวศรี (2550: 7) ได้ให้ความหมายของความเสี่ยง หมายถึง การแสดงความตื่นเต้น การทำหาย การโอ้อวด ในพฤติกรรมที่เสี่ยง เช่น การสูบบุหรี่ การเกี่ยวข้องกับอบายมุข การแข่งขันมอเตอร์ไซด์ ที่ไม่คำนึงถึงความปลอดภัย การรับประทานอาหารที่ไม่ปลอดภัย เป็นต้น และจิตติพร ไวรจนวนิทยาการ (2551: 39) ให้ความหมายว่า เป็นการรับรู้และความรู้สึกชอบหรือพอใจในการแสดงพฤติกรรมที่ตน 1) เห็นว่าจะเกิดผลดีกับตนในอนาคต แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น 2) ตระหนักว่าพฤติกรรมนั้นจะเป็นอันตรายแก่ตนได้ตามความเป็นจริง แต่ต้องการความตื่นเต้น ทำหาย สนุก หรือพฤติกรรมนั้น อาจบรรลุเป้าหมายได้ยากถ้าไม่คิดเสี่ยง และ 3) มีความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมเหล่านั้น เนื่องจากหวังในรางวัล หรือการยอมรับจากผู้อื่น หรือเคยทำพฤติกรรมเหล่านั้นสำเร็จ หรือเคยเห็นผู้อื่นทำสำเร็จมาแล้วในอดีต

ดังนั้นในงานวิจัยนี้จิตลักษณะเดิมด้านความเสี่ยงน้อย หมายถึง ลักษณะทางจิตใจของบุคคลที่แสดงถึงความชอบหรือพอใจใน 4 องค์ประกอบ คือ และ(1) ความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมเหล่านั้น เนื่องจากหวังในรางวัล หรือการยอมรับจากผู้อื่น หรือเคยทำพฤติกรรมเหล่านั้นสำเร็จ หรือเคยเห็นผู้อื่นทำสำเร็จมาแล้วในอดีต (2) การตระหนักว่าพฤติกรรมนั้น จะเป็นอันตรายแก่ตนได้ แต่ต้องการความตื่นเต้น ทำหาย สนุก หรือพฤติกรรมนั้น อาจบรรลุเป้าหมายได้ยากถ้าไม่คิดเสี่ยง (3) การหวังผลดีที่จะเกิดขึ้นกับตนในอนาคต จึงคิดที่จะเสี่ยงเนื่องจากเป็นนิสัยเดิมหรือคิดที่จะหลีกเลี่ยง เพื่อป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้น

การวัดความเสี่ยงน้อย ได้มีผู้สร้างแบบวัดความเสี่ยงน้อย โดยนักวิจัยในโครงการวิจัยแม่บท: การวิจัยและพัฒนาระบบพฤติกรรมไทย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) เป็น

ผู้สร้างแบบวัดนี้ (ดุจเดือน พันธุมนาวิน; และงามตา วรินทร์านนท์. 2545: 18) โดยได้ให้ความหมาย ความชอบเสี่ยง หมายถึง การที่ตนรับรู้และความรู้สึกชอบหรือพอใจในการแสดงพฤติกรรมที่ตน 1) เห็นว่าจะเกิดผลดีกับตนในอนาคต แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น 2) ตระหนักว่าพฤติกรรมนั้นจะเป็นอันตราย แก่ตนได้ตามความเป็นจริง แต่ต้องการความตื่นเต้น ทำทนาย สนุก หรือพฤติกรรมนั้นอาจบรรลุ เป้าหมายได้ยากถ้าไม่คิดเสี่ยง และ 3) มีความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมเหล่านั้น เนื่องจากหวังใน รางวัล หรือการยอมรับจากผู้อื่น หรือเคยทำพฤติกรรมเหล่านั้นสำเร็จ หรือเคยเห็นผู้อื่นทำสำเร็จมาแล้ว ต่อมาทองพูล บัวศรี (2550: 51) ได้สร้างแบบวัดความชอบเสี่ยง จำนวน 12 ข้อ แต่ละประโยคมีมาตร 6 หน่วยประกอบ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยของค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ ระหว่าง 3.86-9.01 และพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง .20-.51 แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .70 และจิตติพร ไวโรจนิวิทยาการ (2551: 49) ได้นำแบบวัดความเสี่ยงน้อยของดุจเดือน พันธุมนาวิน และงามตา วรินทร์านนท์ (2545) นำมาใช้ ในงานวิจัย จำนวน 10 ข้อ แต่ละประโยคมีมาตร 6 หน่วยประกอบ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มี พิสัยของค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง 3.32 – 5.68 และพิสัยของความสัมพันธ์ ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง .63-.81 แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .60 และยิ่งไปกว่านั้นดุจเดือน พันธุมนาวิน และงามตา วรินทร์านนท์ (2551) ได้สร้างแบบวัด ความชอบเสี่ยงของนักศึกษา ในการวิจัยเพื่อพัฒนาเครื่องมือวัดทางจิตแบบพหุมิตติด้านการมีภูมิคุ้มกัน ตน สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ จำนวน 12 ข้อ เป็นแบบวัดชนิดมาตรวัด 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยของค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง 2.75-8.22 ซึ่งใน งานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดความชอบเสี่ยงของนักศึกษา ของดุจเดือน พันธุมนาวิน และงามตา วรินทร์านนท์ (2551) นำมาใช้ในงานวิจัย มีจำนวน 12 ข้อ เป็นแบบวัดชนิดมาตรวัด 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยของค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง 2.75-8.22 เพื่อ นำมาใช้วัดความชอบเสี่ยงน้อยของนักศึกษา

ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความชอบเสี่ยงน้อย กับพฤติกรรมไม่รู้ผิด ปัจจุบัน ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสถิติสัมพัทธ์ยังมิได้มีมากนัก และพบว่าได้งานวิจัยของจิตติพร ไวโรจนิวิทยาการ (2551: 113-114) ที่ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุผลของพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนที่ประยุกต์หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ผลวิจัยพบว่า ความชอบเสี่ยงน้อย ร่วมกับตัวทำนายชุดจิตลักษณะตามสถานการณ์ อีก 2 ด้านรวมเป็น 3 ด้าน สามารถทำนายพฤติกรรมสนับสนุนให้เพื่อนทำตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ร้อยละ 12.3 ในกลุ่มรวม โดยความชอบเสี่ยงน้อยเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 1 (ค่าเบต้าเท่ากับ .34) ของนักเรียน และทองพูล บัวศรี (2550: 113-114) ที่ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการระหว่างการฝึกอบรม ครอบครัวและ

จิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมที่จะปรับตัวเป็นคนดีของเยาวชนกระทำผิดในบ้าน กาญจนารักษ์ก ผลวิจัยพบว่าประเภทศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และความสัมพันธ์กับบิดามารดา ร่วมกันสามารถทำนายพฤติกรรมความชอบเสี่ยงน้อยได้ร้อยละ 10.6 ในกลุ่มรวม

จากการประมวลผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น สรุปได้ว่าผู้ที่มีความชอบเสี่ยงน้อยสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมสนับสนุนให้เพื่อนทำตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาก และมีความพร้อมที่จะปรับตัวเป็นคนดี ดังนั้นในงานวิจัยนี้ จึงคาดว่านักศึกษาที่มีความชอบเสี่ยงน้อยสูง จะมีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่า นักศึกษาที่มีความชอบเสี่ยงน้อยต่ำ

จิตลักษณะตามสถานการณ์ กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

สาเหตุในการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ตามรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) กล่าวถึงกลุ่มตัวแปรทางจิตลักษณะที่เป็นสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งคือจิตลักษณะตามสถานการณ์หรือการปฏิสัมพันธ์แบบในตน (Organismic Interaction) ซึ่งเป็นลักษณะทางจิตของบุคคลที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะเดิมของบุคคลกับสถานการณ์ปัจจุบันที่บุคคลเผชิญอยู่ เป็นจิตลักษณะที่ไวต่อการเปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์หรือเป็นจิตลักษณะที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของสถานการณ์ จิตลักษณะตามสถานการณ์ที่คาดว่าจะมีความเกี่ยวข้องอย่างสำคัญกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ของนักศึกษามี 2 ด้าน คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และการรับรู้คุณค่าที่ดี

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

เจตคติมีอิทธิพลที่สำคัญต่อพฤติกรรมในทางจิตวิทยาและเป็นสาเหตุให้บุคคลมีพฤติกรรมในวิถีทางที่แน่นอน เนื่องจากเจตคติมีความเชื่อมโยงกับบุคลิกลักษณะการรับรู้และแรงจูงใจของบุคคล สุชาติ นิพานันท์ (2548: 114) นอกจากนี้ เจตคติเป็นจิตลักษณะที่เกิดจากการรู้คิด เชิงประเมินค่าเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดทำนองประโยชน์หรือโทษของบุคคล ทำให้มีความรู้สึกในแง่เอียงไปทางชอบ หรือพอใจมากถึงน้อยต่อสิ่งนั้นๆ รวมทั้งความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมเฉพาะอย่างอันเป็นผลสืบเนื่องจากการเห็นประโยชน์หรือพอใจต่อสิ่งนั้น งามตา วณิชานนท์. (2535: 215) เจตคติประกอบสำคัญ 3 องค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบทางการรู้คิด (Cognitive Component) หมายถึง การรู้การคิด ความเชื่อ ตลอดจนข้อสันนิษฐานทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับวัตถุทางเจตคติ เจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งต้องประกอบด้วยความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นเป็นอันดับแรก และเป็นความรู้ว่า สิ่งนั้นมีคุณหรือมีโทษมากน้อยเพียงใด เป็นความรู้หรือความเชื่อถือที่ใช้ประเมินค่าได้ 2) องค์ประกอบทางความรู้สึก (Affective

Component) องค์ประกอบนี้เป็นส่วนสำคัญที่สุดของเจตคติ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ ความรู้สึกนี้จะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ เมื่อบุคคลมีความรู้เกี่ยวกับคุณหรือโทษของ สิ่งนั้นแล้วบุคคลจะต้องมีความรู้ว่าสิ่งใดดีหรือไม่ดี ก่อนที่เขาจะมีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้น องค์ประกอบทางความรู้สึกยังสอดคล้องกับองค์ประกอบทางการรู้คิดด้วย กล่าวคือ ถ้าบุคคลรู้เกี่ยวกับ สิ่งหนึ่งในทางดีก็ย่อมจะเกิดความรู้สึก แต่ถ้ารู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นในทางไม่ดีก็ย่อมจะไม่ชอบไม่พอใจ

3) องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ (Action Tendency Component) หมายถึง การที่บุคคลมีความ พร้อมที่จะช่วยเหลือ สนับสนุน ส่งเสริม สิ่งที่เขาชอบ พอใจ และพร้อมที่จะทำลาย หรือเพิกเฉยต่อสิ่งที่ เขาไม่ชอบ ไม่พอใจ เมื่อบุคคลมีความรู้เชิงประเมินค่า และมีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้นแล้ว สิ่งที่สอดคล้องกันซึ่งติดตามมาคือ ความพร้อมที่จะกระทำการให้สอดคล้องกับความรู้สึกของตนต่อ สิ่งนั้นด้วย ดังนั้น การรายงานถึงความพร้อมในการปฏิบัติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งจึงเป็นเครื่องสะท้อนให้เข้าใจ เจตคติของบุคคลได้ด้วยองค์ประกอบทั้ง 3 ประการของเจตคติมีลักษณะสำคัญหลายประการต่าง ๆ กัน แต่ลักษณะที่เป็นสามัญในองค์ประกอบทั้ง 3 ซึ่งนักจิตวิทยาสังคมนิยมวัดคือ ทิศทาง และปริมาณ ขององค์ประกอบนั้นๆ *ทิศทาง* (direction) หมายถึง การประเมินค่าการรู้ การรู้สึก และการพร้อม กระทำไปในด้านที่เป็นบวกหรือลบ เช่น เกี่ยวกับองค์ประกอบทางการรู้ สามารถวัดได้ว่าบุคคลมี ความรู้ในประเด็นที่ต้องการวัดในทางที่ว่า สิ่งนั้นดีหรือเลว ส่วนองค์ประกอบทางความรู้สึก สามารถวัด ว่าบุคคลมีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นไปในทางบวกหรือลบ คือ ในทางชอบและพอใจ หรือไม่ชอบ ไม่พอใจ ส่วนองค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ สามารถวัดได้ว่าบุคคลพร้อมที่จะกระทำต่อสิ่งนั้นในทางบวก หรือลบ ซึ่งทางบวกหมายถึง การพร้อมที่จะให้การสนับสนุนหรือช่วยเหลือ ส่วนทางลบ หมายถึง การพร้อมที่จะทำลายหรือขัดขวางความเจริญของสิ่งนั้น *ปริมาณ* (magnitude) หมายถึง ความเข้มข้น หรือปริมาณความรุนแรงของเจตคติไปในทิศทางบวกหรือลบ กล่าวคือ บุคคลอาจมีเจตคติต่อสิ่งหนึ่ง อย่างรุนแรงมากและต่ออีกสิ่งหนึ่งเพียงเบาบาง ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความสำคัญของสิ่งนั้น หรือขึ้นอยู่กับความพัวพันของบุคคลกับเรื่องนั้น (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2531: 5-8)

เจตคติ (Attitude) หมายถึง แนวโน้มของการกระทำที่หันเหเข้าหาหรือถอยหนีวัตถุ ความคิดรวบยอดหรือสถานการณ์ต่างๆ เป็นความพร้อมก่อนที่จะตัดสินใจให้ตอบสนองต่อลักษณะของวัตถุ ความคิดรวบยอดหรือสถานการณ์ที่ตัวเขาเข้าไปเกี่ยวข้องหรือเป็นความโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม สมองตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้งคน วัตถุสิ่งของ หรือความคิด(Ideas) เจตคติ อาจจะเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีเจตคติบวกต่อสิ่งใดก็จะมีพฤติกรรมที่จะเชิดชูกับสิ่งนั้น ถ้ามีเจต คติลบก็จะหลีกเลี่ยง เจตคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้และเป็นการแสดงออกของค่านิยมและความเชื่อของ บุคคล (สุรางค์ ไคว์ตระกูล. 2541: 246) สำหรับ จูทาร์ตัน กิตติเชมากร (2553: 89) ได้ให้ความหมาย ของเจตคติ คือ ความรู้เกี่ยวกับประโยชน์และโทษ ความรู้สึกชอบและไม่ชอบสิ่งต่างๆ ของบุคคล

รวมทั้งความพร้อมที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นๆ และดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524: 4-9) ให้ความหมายของเจตคติ ว่าหมายถึง ความรู้สึกที่แสดงออกอย่างมั่นคงต่อบุคคลหรือสถานการณ์ต่างๆ ใน 2 ลักษณะ คือ มีทิศทาง (Direction) บวกหรือลบ ดีหรือเลว และปริมาณ (Magnitude) เป็นความเข้มข้นหรือความรุนแรง ซึ่งบุคคลอาจจะมีเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างรุนแรง และมีเจตคติต่ออีกสิ่งหนึ่งเบาบางซึ่งขึ้นอยู่กับความสำคัญของสิ่งเหล่านั้นด้วย และแมคไกวร์ (วิริติ ปานศิลา. 2542: 7; อ้างอิงจาก McGuire. 1969: 155-156) กล่าวว่า องค์ประกอบของเจตคติ ประกอบด้วย 1) ความรู้เชิงประมาณค่า (Cognitive Component) หมายถึง การที่บุคคลรับรู้เกี่ยวกับวัตถุสิ่งของหรือเหตุการณ์ต่างๆ รวมทั้งความเชื่อของบุคคลต่อสิ่งนั้นว่าดี มีประโยชน์หรือเลวมีโทษมากน้อยเพียงใด 2) ความรู้สึกพอใจ (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด จะเกิดโดยอัตโนมัติและสอดคล้องกับความรู้เชิงประมาณค่าเกี่ยวกับสิ่งนั้นๆ ด้วย และ 3) การมุ่งกระทำ (Behavioral Intention Component) หมายถึง ความโน้มเอียงหรือความพร้อมที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับความรู้สึกของตน ซึ่งจะเห็นได้ว่า การที่บุคคลมี เจตคติ ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่างกัน ก็เนื่องมาจากบุคคลมีความเข้าใจ มีความรู้สึก หรือมีแนวความคิดแตกต่างกันนั่นเอง ดังนั้นส่วนประกอบทางด้านความคิด หรือ ความรู้ ความเข้าใจ จึงนับได้ว่าเป็นส่วนประกอบขั้นพื้นฐานของเจตคติและส่วนประกอบนี้ จะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความรู้สึกของบุคคล อาจออกมาในรูปแบบแตกต่างกัน ทั้งในทางบวกและทางลบ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ กล่าวโดยสรุป เจตคติ เป็นเรื่องของจิตใจ ทำให้ ความรู้สึกนึกคิด และความโน้มเอียงของบุคคล ที่มีต่อข้อมูลข่าวสาร และการเปิดรับรายการกรองสถานการณ์ที่ได้รับมา ซึ่งเป็นไปได้ทั้งเชิงบวกและเชิงลบ เจตคติมีผลให้มีการแสดงพฤติกรรมออกมา จะเห็นได้ว่า เจตคติ ประกอบด้วย ความคิดที่มีผลต่ออารมณ์ และความรู้สึกนั้นออกมาโดยทางพฤติกรรม นอกจากนี้ วันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554: 69) ได้ให้ความหมายของเจตคติ หมายถึง ลักษณะทางจิตของบุคคลที่ประกอบด้วยการรู้การคิดเกี่ยวกับประโยชน์และโทษของเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ความรู้สึกชอบ พพอใจ ไม่ชอบ ไม่พพอใจ และความพร้อมที่จะกระทำต่อบุคคลหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปในทิศทางด้านบวกหรือด้านลบและในปริมาณความรุนแรงที่สอดคล้องกับการรับรู้ การคิดถึงประโยชน์และโทษ และความรู้สึกของบุคคลนั้น

ดังนั้นเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม สามารถสรุปได้ว่าเป็นลักษณะทางจิตของบุคคลที่ประกอบด้วยการรู้การคิดเกี่ยวกับประโยชน์และโทษของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ พพอใจ ไม่พพอใจ และความพร้อมที่จะกระทำพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี 3 ด้าน (การรับนวัตกรรมด้านวิชาการ การใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และการสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) ไปในทิศทางด้านบวกหรือลบและในปริมาณความรุนแรงที่สอดคล้องกับการรับรู้การคิดถึงประโยชน์และโทษ และความรู้สึกของบุคคล

การวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ในงานวิจัยของ ทวีศักดิ์ บุญทน (2534: 46) ได้สร้างแบบวัดเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยกำหนดความหมายไว้ว่า ความรู้สึก และความคิดเห็นในทางบวกและลบ ของนักเรียนที่มีต่อการอ่านแบบวัดประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราประเมิน 4 หน่วย คือ “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” , “เห็นด้วย” , “ไม่เห็นด้วย” และ “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” แบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .99 ส่วน บุญตา นันทะกุล (2546: 45) ศึกษาพฤติกรรมรักการอ่านของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยสร้างแบบวัดเจตคติต่อการอ่าน ประกอบด้วยประโยคบอกเล่าเกี่ยวกับเจตคติต่อพฤติกรรมการอ่านใน 3 องค์ประกอบ มีจำนวนข้อคำถาม 11 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราประเมิน 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 11-66 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Total Correlation) อยู่ระหว่าง .20-.58 และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .75 ในงานวิจัยของ อุบล เลี้ยววาริณ (2549: 91) สร้างแบบวัดเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนประถมศึกษาในช่วงชั้นที่ 2 ผู้วิจัยวัดที่ปริมาณการเห็นประโยชน์มาก โทษน้อยของการอ่านหนังสือ มีความรู้สึกพอใจที่ได้กระทำพฤติกรรมการอ่าน และแนวโน้มหรือความมุ่งกระทำพฤติกรรมการอ่านหนังสือด้วยตนเอง มีข้อจำนวน 14 ข้อแต่ละข้อมีมาตรวัด 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 14-84 คะแนนพิสัยค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง 3.65-12.34 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .76 สำหรับงานวิจัยของจิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551) สร้างแบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง เป็นแบบวัดความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนในการพิจารณาประเมินประโยชน์และหรือโทษของการปฏิบัติตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง การมีความรู้สึกพึงพอใจในการที่จะปฏิบัติตามหลักหรือวิธีการที่เป็นแนวทางในหลักเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง แบบวัดนี้มีจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) ของแบบวัดนี้อยู่ระหว่าง 4.66 ถึง 10.18 และพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัด (Item Total Correlation) อยู่ระหว่าง .35 ถึง .58 มีพิสัยคะแนนระหว่าง 10-60 คะแนน มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .81 และวันวิสา สรีระศาสตร์ (2554: 101-102) ได้สร้างแบบวัดเจตคติต่อพฤติกรรมใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และเป็นแบบวัดประเภทมาตรวัดประเมินรวมค่า แต่ละประโยคมีมาตรวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 20 ข้อ แบบวัดมีพิสัยของคะแนนของแบบวัดอยู่ระหว่าง 63 ถึง 116 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .22 ถึง .56 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .77 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ขอบเขตนี้ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้ขอบเขตการวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของวันวิสา สรีระศาสตร์ (2554) มาเป็นแนวทางหนึ่ง ประกอบการสร้างข้อความ ซึ่งแบบวัดนี้ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น เป็นแบบวัดเกี่ยวกับการที่นักศึกษา

รายงานตนว่าลักษณะทางจิตของตนที่ประกอบด้วยการรู้การคิดเกี่ยวกับประโยชน์และโทษของเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ความรู้สึกชอบ พอใจ ไม่ชอบ ไม่พอใจ และความพร้อมที่จะกระทำต่อบุคคลหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปในทิศทางด้านบวกหรือด้านลบและในปริมาณความรุนแรงที่สอดคล้องกับการรับรู้ การคิดถึงประโยชน์และโทษ และความรู้สึกของบุคคล วัดโดยแบบวัดที่มีลักษณะเป็นมาตราประเมินรวมค่า มีมาตรวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย”

ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น ในงานวิจัยของ ศิริกุล กลิ่นทอง (2549: 117-178) ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานของข้าราชการที่เข้าร่วมโครงการการเรียนรู้ ตามรอยพระยุคลบาท กลุ่มตัวอย่างคือ ข้าราชการที่เข้าร่วมและไม่เข้าร่วมโครงการการเรียนรู้ ตามรอยพระยุคลบาท จำนวน 485 คน โดยกำหนดความหมาย ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อโครงการการเรียนรู้ตามรอยพระยุคลบาทไว้ว่าหมายถึง ข้าราชการคิดว่าโครงการมีประโยชน์หรือไร้ประโยชน์มีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบโครงการ และมีแนวโน้มหรือพร้อมที่จะมีพฤติกรรมส่งเสริมหรือต่อต้านโครงการ ผลวิจัยพบว่า ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อโครงการเมื่อเข้าทำนายนายร่วมกับตัวทำนายนุชจิตลักษณะเดิม สถานการณ์ และจิตลักษณะตามสถานการณ์อีก 10 ด้าน รวมเป็น 11 ด้าน สามารถทำนายพฤติกรรมคล้ายเครียดตามแนวพุทธได้ร้อยละ 47.70 ในกลุ่มข้าราชการที่ไม่ได้สังกัดกระทรวงเกษตรฯ โดยเจตคติที่ดีต่อโครงการเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 2 (ค่าเบต้าเท่ากับ .25) สำหรับงานวิจัยของอนรรฆมนงค์ เรียบร้อยเจริญ (2549: 121, 125) พบว่า เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศ เมื่อเข้าทำนายนายร่วมกับตัวทำนายนุชจิตลักษณะเดิม อีก 4 ตัวแปร รวมเป็น 5 ตัวแปร สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมแสดงออกอย่างเหมาะสมได้เพียงลำพังตัวแปรเดียว (ค่าเบต้าอยู่ระหว่าง .29-.48) ใน 3 จาก 14 กลุ่มย่อยทั้งหมด โดยมีปริมาณการร่วมทำนายอยู่ระหว่างร้อยละ 10.4-24.1 และในตัวทำนายนุชจิตเดียวกัน สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมป้องกันตนได้เพียงลำพังตัวแปรเดียว (ค่าเบต้าอยู่ระหว่าง .51-.54) ใน 2 จาก 14 กลุ่มย่อยที่ศึกษา (ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่บิดามีการศึกษามาก และนักเรียนที่ไม่มีพี่น้องเพศหญิง) โดยมีปริมาณการร่วมทำนายอยู่ระหว่าง 27.9-31.3 ผลงานวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลวิจัยของ ในงานวิจัยของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2529: 61-63) ที่ได้วิจัยไว้ก่อนหน้านี้หลายปี ในส่วนของผลวิจัยที่เกี่ยวกับการส่งเสริมในครอบครัวกับนิสัย รักการอ่านของนักเรียนวัยรุ่นพบว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการควบคุมสื่อมวลชนของผู้ปกครองมาก เป็นผู้ชอบอ่านสิ่งพิมพ์ที่มีประโยชน์มากกว่านักเรียนลักษณะตรงข้าม (ค่าอาร์ ในกลุ่มรวมเท่ากับ .39) ผลงานวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลวิจัยของบุญตา นันทะกุล (2546: 61) ศึกษาพฤติกรรมรักการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการอ่านสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมรักการอ่านมากกว่านักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการอ่านต่ำพบผลในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 2 กลุ่ม นอกจากนี้ตัวแปร

เจตคติต่อการอ่านเมื่อทำน่ายร่วมกับตัวทำน่ายกลุ่มสถานการณ์และจิตลักษณะรวม 7 ด้าน สามารถทำน่ายพฤติกรรมรักการอ่านของนักเรียนได้สูงสุดร้อยละ 60.00 ในกลุ่มนักเรียนชาย โดยเจตคติต่อการอ่านเป็นตัวทำน่ายสำคัญลำดับที่ 1 (ค่าอาร์เท่ากับ .73) และงานวิจัยของ สุमितตรา เจริญพันธ์ (2545: 72, 136-145) ศึกษาจิตลักษณะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า เจตคติที่ดีต่อการเรียนคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ 3 ด้าน คือพฤติกรรมเตรียมตัวก่อนเรียน พฤติกรรมขณะเรียน พฤติกรรมหลังเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .64, .69, .69 และ .38 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบอีกว่า เจตคติต่อการเรียนคณิตศาสตร์เมื่อทำน่ายร่วมกับตัวทำน่ายชุดจิตลักษณะเดิม และประสบการณ์ในการเรียนอีก 10 ด้าน รวมเป็น 11 ด้าน สามารถทำน่ายพฤติกรรมเตรียมตัวก่อนเรียนได้สูงสุดร้อยละ 60.70 ในกลุ่มนักเรียนที่มีพื้่น้อยมาก โดยเจตคติต่อพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์เป็นตัวทำน่ายสำคัญลำดับที่ 1 (ค่าเบต้าเท่ากับ .54) ชุดทำน่ายเดียวกันนี้สามารถทำน่ายพฤติกรรมขณะเรียนในชั้นเรียน ได้สูงสุดร้อยละ 63.50 ในกลุ่มนักเรียนที่มีพื้่น้อยมาก โดยเจตคติต่อพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์เป็นตัวทำน่ายสำคัญลำดับที่ 2 (ค่าเบต้าเท่ากับ .34) และชุดทำน่ายนี้ยังสามารถทำน่ายพฤติกรรมหลังเรียนสูงสุดได้ร้อยละ 66.70 ในกลุ่มนักเรียนที่มีพื้่น้อยมาก ซึ่งเจตคติต่อพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์เป็นตัวทำน่ายสำคัญลำดับที่ 1 (ค่าเบต้าเท่ากับ .50) นอกจากนี้เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ เมื่อทำน่ายร่วมกับชุดจิตลักษณะเดิม และประสบการณ์ในการเรียนอีก 10 ด้าน รวมเป็น 11 ด้าน สามารถทำน่ายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ได้สูงสุดร้อยละ 59.00 ในกลุ่มนักเรียนที่มีมารดามีการศึกษาสูง โดยเจตคติต่อพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์เป็นตัวทำน่ายสำคัญลำดับที่ 2 (ค่าเบต้าเท่ากับ -.15)

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยสรุปได้ว่า ผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมที่พึงปรารถนามาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการทำงานมาก มีพฤติกรรมจริยธรรมมาก มีพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศมาก มีพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์มาก และมีพฤติกรรมรักการอ่านมาก ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามนิยามปฏิบัติการ เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม ดังนั้นในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงคาดว่า นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่า นักศึกษาที่มีลักษณะตรงข้าม

การรับรู้คุณค่าความดี กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

การตอบแทนบุญคุณแผ่นดินนั้นสำคัญและยิ่งใหญ่กว่าการตอบแทนบุญคุณของพ่อแม่ ครูสถาบันและองค์กรต่างๆ ไม่อาจนำมาเปรียบเทียบกันได้ หลายท่านเคยได้ทำสิ่งต่างๆ ให้แก่ชาติ

บ้านเมืองโดยไม่รู้ว่าสิ่งที่ท่านได้ทำนั้นเป็นการตอบแทนบุญคุณแผ่นดินที่น่าภูมิใจและน่าจดจำอย่างยิ่ง การตอบแทนบุญคุณแผ่นดินคือ การประพฤติปฏิบัติตนเป็นคนดี เป็นสถาบันที่ดี เป็นองค์กรที่ดีเป็นตัวอย่างที่ดี มุ่งกระทำแต่ความดีเพื่อประโยชน์ของแผ่นดิน ฉะนั้นการตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน จึงมีความหมายกว้างขวาง ลึกซึ้ง ยิ่งใหญ่ไพศาล และครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง ที่คนหรือสถาบันองค์กรได้กระทำและยังประโยชน์ต่อแผ่นดิน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเป็นประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง ทำให้ชาติบ้านเมืองของเรามีความเจริญ มีความก้าวหน้า มีความสงบสุข คนในชาติมีความรักสามัคคี มีสุขภาพแข็งแรง มีการศึกษาที่ดีพอ ที่จะประกอบอาชีพได้ มีความยั่งยืนและมีความไม่ดื้อน้อยมาก ถ้าคนส่วนใหญ่ในชาติบ้านเมืองของเราเข้าใจการตอบแทนบุญคุณแผ่นดินและปฏิบัติตามที่เข้าใจ ชาติบ้านเมืองของเราก็จะมีคนดีมาก และคนที่ไม่ดีก็จะน้อยตามไปด้วย ไพรินทร์ ชัดดีพงษ์ (2553: 38) นอกจากนี้ อุบล เลี้ยววาริณ (2551: 4) ได้กล่าวถึงความรู้สึกในบุญคุณ (Gratitude Gratefulness) หรือความกตัญญูรู้คุณว่า เป็นจิตลักษณะหนึ่งที่เกิดจากการรับรู้ถึงสิ่งที่มีคุณค่า ที่มีบุคคลหรือสภาพแวดล้อมอื่นๆ ได้กระทำให้เกิดประโยชน์ที่น่าปรารถนาแก่ตน แล้วเกิดจิตสำนึกพร้อมทำการตอบแทน ทั้งนี้ การรับรู้คือการรับรู้โดยการรู้สึกเข้าใจความรู้สึกของบุคคลอื่น เห็นอกเห็นใจ จิตสำนึกในการรู้สึก รับผิดชอบตอบแทนกับสิ่งที่ตนได้รับสิ่งดีๆ จากผู้อื่น ทั้งจากสังคม ชุมชน ประเทศชาติ หรือจากโลก และสิ่งแวดล้อมทั้งหมด นอกจากนี้ความรู้สึกบุญคุณสามารถจำแนกได้ตามความละเอียดอ่อนจากจิตใจและสิ่งแวดล้อมที่ตนได้รับ มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญาในการจำแนกสิ่งที่รับรู้ทั้งที่เป็นรูปธรรม เช่น ความรู้สึกบุญคุณของผู้มีพระคุณที่เป็นบุคคล ได้แก่ พ่อแม่ ครูอาจารย์ ผู้มีพระคุณอื่นๆ เป็นต้น และสิ่งที่รับรู้นามธรรม เช่น การรับรู้บุญคุณสิ่งที่เป็นนามธรรม ได้แก่ ความรู้สึกบุญคุณชาติ ศาสนา แผ่นดินเกิด ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นต้น ทั้งนี้มีผลการวิจัยที่สอดคล้องกันในเรื่องระดับสติปัญญากับการรับรู้ความกตัญญูตเวที ซึ่งพบในนักเรียนว่านักเรียนที่มีระดับสติปัญญาสูงมีความกตัญญูตเวทีมากกว่านักเรียนที่มีระดับสติปัญญาต่ำ (ละมัย สุวรรณสิงห์, 2547: 93) สาเหตุที่ก่อให้เกิดความรู้สึกบุญคุณนั้น เกิดได้จาก 1) การได้รับการปลูกฝังอบรมจากครอบครัว 2) การปลูกฝังอบรมในโรงเรียน 3) การได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือจากผู้อื่น 4) การได้รับการอบรมพิเศษถึงการรู้สึกในบุญคุณ 5) การเห็นแบบอย่างที่เหมาะสมจากคนรอบข้าง สาเหตุต่างๆ ดังกล่าวส่งผลต่อความรู้สึกถึงการมีบุญคุณ และความพร้อมที่จะตอบแทนผู้มีบุญคุณ อีกทั้งยังสามารถแผ่ขยายความรู้สึกที่ดีไปยังบุคคลอื่นๆ ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ดีงามในการรู้สึกถึงบุญคุณด้วย และอุบล เลี้ยววาริณ (2551: 28) ได้กล่าวถึงการรับรู้คุณความดี หมายถึง สิ่งที่ดีงามควรยกย่องรับมาเป็นหลักประจำใจ เพื่อเป็นการกำหนดทิศทางการกระทำต่างๆ ของบุคคล ให้ประพฤติปฏิบัติอย่างเหมาะสมทั้งในเชิงคุณภาพและในเชิงปริมาณ จะกำหนดเฉพาะเจาะจงลงไปได้ เมื่อทราบว่าบุคคลจะกระทำอะไร กับใคร ในสถานการณ์แบบใด เช่น มัคคุเทศก์ที่ทำหน้าที่ต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยพาไปชมสถานที่

ต่างๆ ย่อมต้องมีคุณธรรมทางด้านความซื่อสัตย์ ความตรงต่อเวลา ความเอื้ออาทร และอื่นๆ เป็นต้น การรับรู้คุณความดีต่อบุคคล (Attitudinal Gratefulness) เป็นภาวะทางจิตใจที่ยอมรับว่าบุคคลหนึ่งได้ทำคุณประโยชน์แก่ตน แล้วตนซาบซึ้งรู้สึกเป็นหนี้และอยากตอบแทนบุญคุณผู้นั้น (อุบล เลี้ยววาริณ, 2551: 4) การรับรู้คุณความดี หรือความกตัญญูต่อบุคคล นั้น เป็นสิ่งที่ควรตระหนักในตนเองเสมอ หากผู้นั้นไม่ได้รับการเอื้ออำนวยในบางสิ่งบางอย่าง เช่น การเลี้ยงดูบุตรโดยพ่อแม่ ครูผู้ให้การศึกษา ต้นไม้ที่ให้ร่มเงา เป็นต้น บุคคลผู้นั้นอาจมีได้ดำรงชีวิตอยู่อย่างราบรื่นได้ง่าย การรับรู้คุณความดีเป็น จิตลักษณะที่น่าพึงปรารถนา ในบุคคลที่รับรู้ถึงคุณความดีจะรู้สึกอยากตอบแทนต่อสิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตที่มีบุญคุณต่อตน เช่น การให้สิ่งของ ที่จำเป็นแก่เพื่อน การให้คำแนะนำที่ดีต่อญาติ ไม่ก่อความเดือดร้อนต่อผู้อื่น เป็นต้น (วรรณุช สปิยารักษ์. 2552: 39)

การรับรู้คุณความดีของบุคคล วรรณุช สปิยารักษ์ (2552: 40) ได้กล่าวถึงการรับรู้คุณความดีของบุคคล หมายถึง การรับรู้ต่อสิ่งที่บุคคลกระทำให้แก่ตน โดยสิ่งที่กระทำให้ตนนั้นเป็นสิ่งที่มีความค่า มีประโยชน์ต่อผู้ได้รับ และผู้ที่ได้รับสิ่งที่มีคุณค่า มีประโยชน์นั้นเกิดจิตสำนึกในความพร้อมที่จะตอบแทนแก่บุคคลหรือสิ่งที่ให้ประโยชน์นั้นแก่ตน และจิตติพร ไวโรจนวิทย์กร (2552: 49) ได้กล่าวถึงการรับรู้คุณความดีของบุคคล หมายถึง การรับรู้ต่อสิ่งที่บุคคลกระทำให้แก่ตน โดยสิ่งที่กระทำให้ตนนั้น เป็นสิ่งที่มีความค่า มีประโยชน์ต่อผู้ได้รับ และผู้ที่ได้รับสิ่งที่มีคุณค่า มีประโยชน์นั้นเกิดจิตสำนึกในความพร้อมที่จะตอบแทนแก่บุคคลหรือสิ่งที่ให้ประโยชน์นั้นแก่ตน และอุบล เลี้ยววาริณ (2551: 28) ได้กล่าวถึงการรับรู้คุณความดี หมายถึง สิ่งที่ดีงามควรยกย่องรับมาเป็นหลักประจำใจ เพื่อเป็นการกำหนดทิศทางของการกระทำต่างๆ ของบุคคล ให้ประพฤติปฏิบัติอย่างเหมาะสมทั้งในเชิงคุณภาพ และในเชิงปริมาณ จะกำหนดเฉพาะเจาะจงลงไปได้ เมื่อทราบว่าบุคคลจะกระทำอะไร กับใคร ในสถานการณ์แบบใด เช่น มัคคุเทศก์ที่ทำหน้าที่ต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยพาไปชมสถานที่ต่างๆ ย่อมต้องมีคุณธรรมทางด้านความซื่อสัตย์ ความตรงต่อเวลา ความเอื้ออาทร และอื่นๆ เป็นต้น

ดังนั้นในงานวิจัยนี้จิตลักษณะเดิมด้านการรับรู้คุณความดี หมายถึง สิ่งที่ดีงามควรยกย่องรับมาเป็นหลักประจำใจ เพื่อเป็นการกำหนดทิศทางของการกระทำต่างๆ ของบุคคลให้ประพฤติปฏิบัติอย่างเหมาะสม ทั้งในเชิงคุณภาพ และในเชิงปริมาณ จะกำหนดเฉพาะเจาะจงลงไปได้ เมื่อทราบว่าบุคคลจะกระทำอะไร กับใคร ในสถานการณ์แบบใด เช่น มัคคุเทศก์ที่ทำหน้าที่ต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยพาไปชมสถานที่ต่างๆ ย่อมต้องมีคุณธรรมทางด้านความซื่อสัตย์ ความตรงต่อเวลา ความเอื้ออาทร และอื่นๆ เป็นต้น

การวัดการรับรู้คุณความดี อุบล เลี้ยววาริณ (2551 :49) ได้สร้างแบบวัดมีจำนวน 15 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบได้แก่ 1) ด้านการรับรู้คุณความดีของบุคคล 2) ด้านการรับรู้คุณความดีของแผ่นดิน และ 3) ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน ซึ่งแต่ละข้อประกอบด้วยมาตราประเมินค่า 6 หน่วย

ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยของค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง 2.8 ถึง 8.8 สำหรับในงานวิจัยของจิตติพร ไวโรจน์วิทยากร (2552: 49) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนที่ประยุกต์และไม่ประยุกต์หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ได้ใช้แบบวัดการรับรู้คุณความดี ของ อุบล เลี้ยววาริณ (2551) จำนวนข้อ 12 ข้อ เป็นแบบวัดที่ให้นักศึกษารายงานว่า ตนรู้สึกถึงบุญคุณของบุคคลใน 3 มิติ ได้แก่ 1) การวัดการรับรู้คุณความดีของบุคคล (Intensity) 2) การวัดความถี่ของ การรับรู้บุญคุณของผู้ที่สร้างคุณประโยชน์แก่เรา (Frequency) และ 3) การวัดการรับรู้ว่ามีบุคคลหรือกลุ่มคนหลายภาคส่วน ช่วยสร้างคุณประโยชน์แก่ชีวิตเราแต่ละด้าน (Density) วัดได้จาก 3 องค์ประกอบคือ การรับรู้คุณความดีของบุคคล การรับรู้คุณความดีของแผ่นดิน และความอ่อนน้อมถ่อมตน แต่ละข้อมีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดนี้อยู่ระหว่าง 2.9 ถึง 6.1 และพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.60 แบบวัดนี้มีพิสัยคะแนนระหว่าง 12-72 คะแนน โดยแบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟา เท่ากับ .40 และในงานวิจัยของไพรินทร์ ชัดติพงษ์ (2553: 65) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดทาง การเมืองของนิสิตนักศึกษาปริญญาตรี ได้ใช้แบบวัดการรับรู้คุณความดีของแผ่นดิน ของอุบล เลี้ยววาริณ (2551) จำนวนข้อ 10 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตราประเมินค่า 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดนี้อยู่ระหว่าง 4.41 ถึง 9.53 และพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง .14 ถึง .43 โดยแบบวัดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแบบแอลฟาเท่ากับ .62 ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดการรับรู้คุณความดีฉบับรวมในกลุ่มนักศึกษา ของอุบล เลี้ยววาริณ (2551: 215) นำมาใช้ในงานวิจัย ใน 3 องค์ประกอบได้แก่ 1) ด้านการรับรู้คุณความดีของบุคคล 2) ด้านการรับรู้คุณความดีของแผ่นดิน และ 3) ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน มีจำนวน 15 ข้อ เป็นแบบวัดชนิดมาตรวัด 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยของค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t - ratio) อยู่ระหว่าง 2.8 ถึง 8.8 และพิสัยของความสัมพันธ์ภายในระหว่างรายข้อกับแบบวัดอยู่ระหว่าง .63-.81 แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .60 เพื่อนำมาใช้วัดความชอบเสียงน้อยของนักศึกษา

ผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความดี กับพฤติกรรมไม่รู้ว่าผิด ในงานวิจัยของ วรณัฐ สิปิยารักษ์ (2552: 236-237) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพึ่งตนเองในผู้สูงวัย จำนวน 441 คน ผลการวิจัยพบว่าผู้สูงวัยที่มีการรับรู้คุณความดีของแผ่นดินมากเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมพึ่งตนเองมากกว่า ผู้สูงวัยที่มีการรับรู้คุณความดีของแผ่นดินน้อย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบผลอีกว่าในส่วนของการพึ่งตนเองด้านเศรษฐกิจ การรับรู้คุณความดีเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 2 โดยสามารถทำนายพฤติกรรมการพึ่งตนเองด้านเศรษฐกิจได้ร้อยละ 30.4 ในกลุ่ม

ย่อย สำหรับไพรินทร์ ชัดธิพงษ์ (2553: 217-219) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวกับความฉลาดทางการเมืองของนิสิตนักศึกษาปริญญาตรี จำนวน 474 คน ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีการรับรู้คุณความดีของแผ่นดินมาก เป็นผู้มีพฤติกรรมความฉลาดทางการเมืองมากกว่า นักศึกษาที่มีการรับรู้คุณความดีของแผ่นดินน้อย นอกจากนี้ผู้วิจัย ยังพบผลอีกว่าในส่วนของการรับรู้ปัญหาด้านการเมือง การรับรู้คุณความดีเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 2 โดยสามารถทำนายพฤติกรรมความรู้ปัญหาด้านการเมืองได้ร้อยละ 15.2 ในกลุ่มย่อย สามารถทำนายพฤติกรรมการเลือกตั้งอย่างมีจริยธรรม การรับรู้คุณความดีเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับที่ 2 โดยสามารถทำนายพฤติกรรมการเลือกตั้งอย่างมีจริยธรรมได้ร้อยละ 38.1 ในกลุ่มย่อย และในงานวิจัยของจิตติพร ไวโรจน์วิทยากร (2552) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนที่ประยุกต์และไม่ประยุกต์หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 482 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีการรับรู้คุณความดีของบุคคลมาก เป็นผู้มีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงมากกว่า และมีพฤติกรรมตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมากกว่า นักเรียนที่มีการรับรู้คุณความดีของบุคคลน้อย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบผลอีกว่าในส่วนของการรับรู้คุณความดีเป็นต้นเหตุทำให้เกิดพฤติกรรมสนับสนุนให้เพื่อนทำตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง การรับรู้คุณความดีเป็นตัวทำนายสำคัญลำดับสุดท้าย เมื่อร่วมกับตัวทำนายชุดจิตลักษณะเดิม สถานการณ์ และจิตลักษณะตามสถานการณ์ อีก 2 ตัว รวมเป็น 3 ตัว โดยสามารถทำนายพฤติกรรมสนับสนุนให้เพื่อนทำตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงได้ร้อยละ 31.7 ในกลุ่มชาย

จากการประมวลเอกสารข้างต้น ผู้ที่รับรู้คุณความดีของบุคคลเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่น่าปรารถนา และมีความตั้งใจที่จะทำพฤติกรรมที่น่าปรารถนาได้แก่ พฤติกรรมพฤติกรรมหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาก พฤติกรรมฉลาดทางการเมืองมาก พฤติกรรมการพึ่งตนเองในผู้สูงวัยมาก เป็นต้น ดังนั้นในการวิจัยนี้จึงคาดได้ว่านักศึกษาที่มีการรับรู้ถึงคุณความดีของบุคคลมาก เป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่า นักศึกษาที่มีการรับรู้ถึงคุณความดีของแผ่นดินน้อย

ลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลัง กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ นอกจากศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางสังคมและตัวแปรทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีแล้ว ผู้วิจัยได้ศึกษาตัวแปรลักษณะชีวสังคมของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ชั้นปี ผลการเรียน ระดับเศรษฐกิจของครอบครัว ประสบการณ์เข้ารับการอบรมและเสริมทักษะ เพื่อนำมาใช้เป็นตัวแปรแบ่งกลุ่มย่อยในการแบ่งประเภทของนักศึกษา ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เพศ กับพฤติกรรมไม่รู้ใจ

เพศ หมายถึง เพศชาย และเพศหญิง

สำหรับในงานวิจัยของสุมิตรา เจิมพันธ์ (2545: 159) ศึกษาจิตลักษณะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แบ่งเป็น นักเรียนชาย 212 คน และนักเรียนหญิง 312 คน พบว่านักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเตรียมตัวก่อนเรียน ขณะเรียน และหลังเรียนมากกว่านักเรียนชาย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 35.37 และ 33.39, 43.74 และ 41.42, 37.68 และ 34.50 ตามลำดับ)

จากการประมวลเอกสารข้างต้น เพศมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่น่าปรารถนาต่างๆ เช่น พฤติกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังนั้นในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงคาดได้ว่าตัวแปรเพศจะมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่รู้ใจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำตัวแปรเพศมาใช้ในการครั้งนี้

ชั้นปีการศึกษา กับพฤติกรรมไม่รู้ใจ

ชั้นปีการศึกษา หมายถึง ระดับชั้นการศึกษาที่นักศึกษา กำลังศึกษาอยู่ สำหรับงานวิจัยนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4

สำหรับในงานวิจัยของ อนรรตน์ เรียบร้อยเจริญ (2549) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศ และมีพฤติกรรมป้องกันตนมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และในงานวิจัยของชวนชัย เชื้อสาธุชน (2552: 445) พบว่าในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์มีพฤติกรรมแสวงหาความรู้มากกว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3

จากการประมวลเอกสารข้างต้น พบว่า ชั้นปีการศึกษามีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่น่าปรารถนาต่างๆ เช่น พฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศ และพฤติกรรมแสวงหาความรู้ ดังนั้นในงานวิจัยนี้ จึงคาดว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมไม่รู้ใจมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2

ผลการเรียน กับพฤติกรรมไม่รู้ใจ

ผลการเรียน หมายถึง เกรดเฉลี่ยของนักศึกษาที่ได้จากการประเมินผลการเรียนทุกภาคเรียน ในปีการศึกษาที่ผ่านมา ซึ่งมีคะแนนตั้งแต่ 0.00–4.00

สำหรับในงานวิจัยของลินดา สุวรรณดี (2543) พบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนสูงมีพฤติกรรมการใช้สิ่งของอย่างคุ้มค่า และพฤติกรรมหลักเลียงการสร้างขยะ มากกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ งานวิจัยของจิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551) พบว่า นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยสูง มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำ งานวิจัยของศุภรางค์ อินทฤทธิ์ (2552) พบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนสูง มีความสนใจเลือกอ่านเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรักการอ่าน มากกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ งานวิจัยของฤกษ์ชัย คุณูปการ (2547: 229, 231) พบว่า นักนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงจะพฤติกรรมตามสิทธิและหน้าที่ และพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองมากกว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ

จากการประมวลเอกสารข้างต้น พบว่า ผลการเรียนมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่น่าปรารถนาต่างๆ เช่น มีพฤติกรรมการใช้สิ่งของอย่างคุ้มค่า พฤติกรรมหลักเลียงการสร้างขยะ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พฤติกรรมตามสิทธิและหน้าที่ และพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมือง ดังนั้นในงานวิจัยนี้ จึงคาดว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ

ระดับเศรษฐกิจของครอบครัว กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

ระดับเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง ในที่นี้พิจารณาร่วมกันใน 2 มิติ คือ ปริมาณรายได้เฉลี่ยต่อเดือนทั้งหมดของครอบครัวของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาตอบเป็นจำนวนเงินรายได้ตามจริง และจำนวนสมาชิกในครอบครัวที่ใช้จ่ายจากเงินรายได้จำนวนดังกล่าว ครอบครัวที่มีปริมาณรายได้น้อย แต่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวใช้จ่ายเงินได้ดังกล่าวมาก จัดเป็นครอบครัวที่มีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ ส่วนครอบครัวที่มีปริมาณรายได้มาก และมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวใช้จ่ายเงินจากรายได้ดังกล่าวน้อย จัดเป็นครอบครัวที่มีเศรษฐกิจของครอบครัวสูง พิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 1 ถึง 77 เศรษฐกิจของครอบครัวต่ำมีคะแนนเป็น 1 เศรษฐกิจของครอบครัวสูงสุดมีคะแนน 12 คะแนน ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยจัดเป็นผู้มีฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

สำหรับในงานวิจัยของสุภาสินี นุ่มเนียม (2546) พบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูงเป็นผู้มีความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักเรียน มากกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ นอกจากนั้นงานวิจัยของศุภรางค์ อินทฤทธิ์ (2552) พบว่า นักเรียนที่มีระดับเศรษฐกิจในครอบครัวสูง มีปริมาณการอ่านเนื้อหาที่เป็นประโยชน์มากกว่า นักเรียนที่มีระดับเศรษฐกิจในครอบครัวต่ำ งานวิจัยของสุमितตรา เจริญพันธ์ (2545) พบว่า นักเรียนที่มีฐานะทาง

เศรษฐกิจของครอบครัวสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูงกว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ

จากการประมวลเอกสารข้างต้น พบว่า ระดับเศรษฐกิจในครอบครัวมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่น่าปรารถนาต่างๆ เช่น มีพฤติกรรมรับผิดชอบหน้าที่ มีพฤติกรรมรักการอ่าน และมีพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า นักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวสูง มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่านักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ

สรุปความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ที่ศึกษา

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการทั้งปัจจัยภายในและภายนอกตัวบุคคล ของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษา โดยพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี หมายถึง การกระทำของนักศึกษาที่แสดงถึงการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งทางตรงและทางอ้อม อย่างมีสติปัญญา ปฏิบัติด้วยความถูกต้อง ยอมรับอิทธิพลในทางที่ดี รวมถึงสามารถนำความรู้นั้นมาประยุกต์ใช้ในการเรียน ชีวิตประจำวัน และสามารถถ่ายทอดสู่คนใกล้ชิดได้ และการคล้อยตามอิทธิพลของเพื่อนในลักษณะของการยอมรับอิทธิพลในทางที่ดี เช่น เลือคบเพื่อนที่มีความประพฤติดี ช่วยตักเตือน เป็นต้น ในการวิจัยนี้แบ่งพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษา ออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) **พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ** หมายถึง การที่นักศึกษามีความตระหนักถึงประโยชน์และความสำคัญของแนวคิด วิธีการความรู้ หรือสิ่งใหม่ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของตน มีความกระตือรือร้นที่จะแสวงหา ความรู้นั้นมาพัฒนาตนเอง ตลอดจนนำสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้มาประยุกต์ใช้ รวมทั้งมีการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในชีวิตประจำวันเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในการเรียน เช่น การหาข้อมูลใหม่ๆ ประกอบการทำแบบฝึกหัด เป็นต้น 2) **พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม** หมายถึง การที่นักศึกษารายงานว่าตนได้ใช้เทคโนโลยี 3 ด้าน อย่างเหมาะสม ได้แก่ (1) ด้านการใช้เทคโนโลยีอย่างปลอดภัย (2) ด้านการใช้เทคโนโลยีอย่างมีประโยชน์ และ (3) ด้านการใช้เทคโนโลยีอย่างถูกกาลเทศะ และ 3) **พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี** หมายถึง การรายงานของนักศึกษว่าตนได้ให้การสนับสนุนเพื่อนนักศึกษาให้เห็นประโยชน์ รวมทั้งทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีด้านการใฝ่รู้ใฝ่ดี โดยทำการสนับสนุนใน 3 ด้าน คือ (1) สนับสนุนด้านอารมณ์ เช่น ให้กำลังใจ ให้การยอมรับ เป็นต้น (2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การให้ความรู้ การให้ข้อมูล การให้คำแนะนำและคำปรึกษา และ (3) การสนับสนุนด้านวัตถุสิ่งของที่จำเป็น เช่น การแบ่งเอกสารประกอบการเรียนให้เพื่อน การให้เพื่อนยืมอุปกรณ์การเรียน การช่วยเพื่อนซ่อมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น สำหรับปัจจัยเชิงเหตุสำคัญของการเกิดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษาทั้ง 3 ด้าน ดังกล่าวกำหนดขึ้นโดยอาศัยกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมมนุษย์ คือ รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) เป็น

กรอบแนวความคิด (Conceptual framework) ในการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีตัวแปรสำคัญใน **กลุ่มจิตลักษณะเดิม** 4 ตัวแปร ที่คาดว่าจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของนักศึกษา (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสี่ยงน้อย) **กลุ่มลักษณะสถานการณ์** มี 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน และการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) และ **กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์** มี 2 ตัวแปร (คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การรับรู้คุณความดี) โดยอาศัยหลักฐานความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามคู่ต่างๆ ดังที่ปรากฏในการประมวลเอกสารบทที่ 2 งานวิจัยครั้งนี้จึงตั้งสมมติฐานที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อพิสูจน์ตามหลักการของรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยมที่กล่าวว่า พฤติกรรมใดๆ ของมนุษย์เกิดจากสาเหตุสำคัญทั้งสาเหตุภายใน (ตัวแปรในกลุ่มจิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์) และสาเหตุภายนอก (ตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์) ร่วมกัน

ในส่วนของการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มจิตลักษณะเดิมและจิตลักษณะตามสถานการณ์ กับลักษณะสถานการณ์ ซึ่งส่งผลต่อการแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี พบหลักฐานจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต ตัวอย่างเช่น พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (จิตลักษณะเดิม) ประสบการณ์ที่ดีในการใช้อินเทอร์เน็ต (ลักษณะสถานการณ์) และการรับรู้ทัศนคติทางสังคม (ลักษณะสถานการณ์) โดยพบว่าคะแนนของเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเป็นประโยชน์ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์สามทาง ในกลุ่มนักศึกษาชายและกลุ่มนักศึกษาที่มีระยะเวลาใช้อินเทอร์เน็ตคิดเป็นชั่วโมงเฉลี่ยต่อวันมาก (ดวงกมล ทรัพย์ทิพยากร. 2547: 102) และในงานวิจัยของ ชวนชัย เชื้อสาธุชน (2552: 465) พบว่า คะแนนพฤติกรรมการเป็นกัลยาณมิตรของนักศึกษาแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์สามทาง ระหว่างเพศ ระดับชั้น และคณะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=2.42$, $P<.05$)

ในส่วนของการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบรวมและแบบเป็นขั้น ผลงานวิจัยของจิตติพร ไวโรจน์พิทยากร (2551: 100) พบว่าตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม สถานการณ์และจิตลักษณะตามสถานการณ์ ทั้ง 12 ตัวแปรด้วยกัน สามารถทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมได้ร้อยละ 43.6 โดยมีลำดับตัวทำนายที่สำคัญเรียงจากมากไปน้อย คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และสุขภาพจิต และดุจเดือน พันธุมนาวิน (2550: 131) กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม กลุ่มตัวแปรสถานการณ์ และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 9 ตัวแปรด้วยกัน พบว่า สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีในการเรียนได้ร้อยละ 55.6 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ คือ เจตคติที่ดีต่อการเรียนคณิตศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและใช้เหตุผลมากกว่า

อารมณ์จากตัวอย่างงานวิจัย 2 เรื่องดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ในการทำนายและอธิบายพฤติกรรมด้านหนึ่งๆ ได้อย่างชัดเจน(ด้วยปริมาณการทำนายตั้งแต่ร้อยละ 40 ขึ้นไป) ต้องใช้ตัวแปรหลายประเภทๆ ละหลายด้านร่วมกัน ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม

ดังนั้น สมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 4 ข้อ จึงได้มาจากการประมวลเอกสารในหัวข้อต่างๆ ในบทที่ 2 ตามหลักการของรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม ที่กล่าวว่าพฤติกรรมใดๆ ของมนุษย์ ย่อมเกิดจากสาเหตุหลายด้านทั้งสถานการณ์ภายนอก จิตลักษณะเดิมที่ติดตัวบุคคลมา และจิตลักษณะตามสถานการณ์ร่วมกัน และจากการสรุปปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มสถานการณ์กับจิตลักษณะที่ส่งผลต่อตัวแปรตามดังกล่าวข้างต้น

นิยามปฏิบัติการของตัวแปรที่ศึกษา

จากการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้องข้างต้น ทำให้สามารถกำหนดความหมายและวิธีการวัดตัวแปรตามและตัวแปรอิสระในกลุ่มต่างๆ ได้ ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวแปรตาม

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี หมายถึง การกระทำของนักศึกษาที่แสดงออกถึงการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ทั้งทางตรงและทางอ้อม อย่างมีสติปัญญา ปฏิบัติด้วยความถูกต้อง ยอมรับอิทธิพลในทางที่ดี รวมถึงสามารถนำความรู้นั้นมาประยุกต์ใช้ในการเรียน ชีวิตประจำวัน และสามารถถ่ายทอดสู่คนใกล้ชิดได้ และการคล้อยตามอิทธิพลของเพื่อน ในลักษณะของการยอมรับอิทธิพลในทางที่ดี เช่น เลือคบเพื่อนที่มีความประพฤติดี ช่วยตักเตือน เป็นต้น โดยสามารถแบ่งศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ

1. พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ หมายถึง การที่นักศึกษามีความตระหนักถึงประโยชน์และความสำคัญของสิ่งใหม่ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของตน มีความกระตือรือร้นที่จะแสวงหา ความรู้นั้นมาพัฒนาตนเอง ตลอดจนนำสิ่งใหม่ๆ มาประยุกต์ใช้ แสวงหาความรู้เพิ่มเติมในชีวิตประจำวันเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในการเรียน เช่น การทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม การหาข้อมูลข่าวสารใหม่ๆ ที่เกี่ยวกับวิชาที่เรียน เป็นต้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแนวคำถามจากแบบวัดของวิชัย เอียดบัว (2534) และดุจเดือน พันธุมนาวิน และอัมพร ม้าคนอง (2547) เป็นแนวทางเพื่อสร้างแบบวัดพฤติกรรมรับนวัตกรรมด้านวิชาการของนักศึกษา ตามขอบเขตของนิยามปฏิบัติการของตัวแปรนี้ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบวัดมาตราประมาณค่ามีมาตร 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากกว่านักศึกษา ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

2. พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม หมายถึง การที่นักศึกษา รายงานว่าตนได้ใช้เทคโนโลยี ใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) การใช้เทคโนโลยีอย่างมีประโยชน์ 2) การใช้เทคโนโลยีอย่างปลอดภัย และ 3) การใช้เทคโนโลยีอย่างถูกกาลเทศะ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้ ขอบเขตการวัดพฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จากงานวิจัย ของจิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551) วันวิสา สรีระศาสตร์ (2554) และดวงกมล ทรัพย์พิทยากร (2547) เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมของนักศึกษา ตาม ขอบเขตนิยามปฏิบัติการของตัวแปรนี้ เป็นแบบวัดประเภทประเมินรวมค่า มีมาตรวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยนักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการใช้ เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมากกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

3 พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี หมายถึง การรายงานของนักศึกษาว่า ตนได้สนับสนุนเพื่อนนักศึกษาให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี โดยทำการสนับสนุนใน 3 ด้าน คือ 1) สนับสนุนด้านอารมณ์ (เช่น ให้กำลังใจ ให้การยอมรับ เป็นต้น) 2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร (เช่น การให้ความรู้ การให้ ข้อมูล การให้คำแนะนำและคำปรึกษา) และ 3) การสนับสนุนด้านวัตถุสิ่งของที่จำเป็น (เช่น การให้ เพื่อนยืมคอมพิวเตอร์ การช่วยเพื่อนซ่อมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น) ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ขอบเขต การวัดพฤติกรรมการสนับสนุนเพื่อนให้ใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของวันวิสา สรีระศาสตร์ (2554) เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนนักศึกษาให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามขอบเขตนิยามปฏิบัติการของตัวแปรนี้ เป็นแบบวัดประเภทมาตรประเมินรวมค่า มีมาตรวัด 6 หน่วยประกอบด้วย “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยนักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มี พฤติกรรมสนับสนุนให้เพื่อนใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่า นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

กลุ่มตัวแปรด้านลักษณะสถานการณ์

การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง หมายถึง การที่นักศึกษาได้สังเกตเห็นและรับรู้ ว่า ตนได้รับการอบรมสั่งสอน ได้รับความรู้ ทักษะ และถูกกระตุ้นจูงใจ ให้ปฏิบัติตามที่บุคคลในครอบครัว สั่งสอน และครอบครัวมีอิทธิพลต่อนักศึกษาทางอ้อมผ่านการปฏิบัติเป็นตัวอย่างได้มาก โดยเฉพาะใน ครอบครัวหรือบิดามารดาอาจปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างแบบแก่นุตรทั้งทางบวกและทางลบก็ได้ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้ขอบเขตการวัดการได้เห็นแบบอย่างจากผู้ปกครองของกมลวรรณ สุวรรณโชติ (2548) จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551) และวรรณลดา กันต์โคม (2553) มาเป็นแนว ทางหนึ่งประกอบการสร้างข้อความแบบวัดเป็นชนิดมาตรประเมินรวมค่าจำนวน 10 ข้อ มีมาตรวัด 6 หน่วย ประกอบด้วย “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยนักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้มีแบบอย่าง ที่ดีจากผู้ปกครอง สูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน หมายถึง การรายงานของนักศึกษาว่าได้สังเกตเห็นและรับรู้การกระทำของเพื่อนๆ ว่าเพื่อนมีความกระตือรือร้น ชอบและสนใจในการรับนวัตกรรมด้านวิชาการ และใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม เช่น เห็นเพื่อนค้นคว้าหาข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการเรียน ค้นหาข้อมูลด้านบันเทิงจากอินเทอร์เน็ตเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เห็นเพื่อนปฏิบัติตามกฎระเบียบในการใช้อินเทอร์เน็ต เป็นต้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้ขอบเขตการวัดการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ของ วันวิสา สิริระศาสตร์ (2554) มาเป็นแนวทางหนึ่งประกอบการสร้างข้อความ แบบวัดเป็นชนิดมาตราประเมินรวมค่า จำนวน 10 ข้อ มีมาตรวัด 6 หน่วย ประกอบด้วย “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยนักศึกษาที่ได้คะแนนจากแบบวัดสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีแบบอย่างพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีจากเพื่อนสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน หมายถึง ปริมาณที่นักศึกษาสังเกตเห็นและรับรู้ตัวอย่างเกี่ยวกับการรับนวัตกรรมด้านวิชาการ การใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และการสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีจากสื่อมวลชนประเภทต่างๆ โดยทางตรงและทางอ้อม ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้ขอบเขตการเห็นแบบอย่างพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีจากสื่อมวลชน ของนิศากร สนามเขต (2550) มาเป็นแนวทางหนึ่งประกอบการสร้างข้อความ แบบวัดมีลักษณะเป็นมาตราประเมินรวมค่ามีมาตรวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยนักศึกษาที่ได้คะแนนจากแบบวัดสูงกว่า แสดงว่าเป็นนักศึกษาที่มีแบบอย่างจากสื่อมวลชนสูงกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ หมายถึง การรายงานของนักศึกษาให้ทราบถึงความถี่และการเห็นประโยชน์ของประสบการณ์ จากอดีตจนถึงปัจจุบันในการเข้าร่วมกิจกรรมอาสาเพื่อช่วยผู้อื่น ในช่วงที่ศึกษาในมหาวิทยาลัย เช่น การสร้างถาวรวัตถุที่เป็นสาธารณชน การออกค่ายพัฒนาชนบท การให้สุขศึกษาด้านต่างๆ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดการเข้าร่วมกิจกรรมที่ดีในโรงเรียน ของแสงอรุณ ธรรมเจริญ และลินดา สุวรรณดี (2547) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ โดยวัดเป็น 2 ส่วน **ส่วนแรก** ให้นักศึกษารายงานว่าตนได้เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ต่างๆ ที่มหาวิทยาลัยซึ่งตนศึกษาอยู่จัดขึ้นมากน้อยเพียงใด แบบวัดเป็นชนิดมาตราประเมินรวมค่า มีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “มากที่สุด” ถึง “น้อยที่สุด” และ **ส่วนที่สอง** เป็นการรายงานว่าตนได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมหนึ่งๆ เพียงใด แบบวัดเป็นชนิดมาตราประเมินรวมค่า มีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” คะแนนที่ได้ คือผลคูณของคะแนนในแบบวัดสองส่วน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม

ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน หมายถึง การที่นักศึกษาแต่ละคนมีปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของสิ่งที่จะก่อประโยชน์ให้กับตนเองในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักการอดได้รอได้ เพื่อรอรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือสำคัญกว่าในอนาคต ในการวัดลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน ผู้วิจัยใช้แบบวัดของยูการวรรณ ดวงอินตา (2549) คือแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต จำนวน 15 ข้อ และควบคุมตน จำนวน 24 ข้อ มีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยจะมีการนำไปใช้กับกลุ่มนักศึกษาจำนวนหนึ่ง และคัดเลือกมาใช้แบบวัดละ 10 ข้อ นักศึกษาที่ได้คะแนนจากแบบวัดสูงกว่า แสดงว่าเป็นนักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนสูงกว่า นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ปริมาณการรายงานถึงความเพียรพยายามไปสู่สถานภาพทางสังคมที่สูงขึ้น ความท้าทายในการเรียน ความอดทนในการเรียน และความคาดหวังว่าจะประสบความสำเร็จ ของชวนชัย เชื้อสาธุชน (2552) ซึ่งเป็นแบบวัดประเภทมาตราประเมินรวมค่า จำนวน 15 ข้อ แต่ละข้อประกอบด้วยมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนระหว่าง 15–90 คะแนน นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

สติสัมปชัญญะ หมายถึง นักศึกษารายงานให้ทราบเกี่ยวกับความเชื่อและความรู้สึกใน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลงลืมขาดสติ 2) ไร้สาเหตุของผล 3) หลงผิดจากความเป็นจริง และ 4) การคิดตรึงตรองหรือจ้องกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในช่วงที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัย ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดสติสัมปชัญญะของ ดุจเดือน พันธุมนาวิน และงามตา วณิชทานนท์ (2551) มีจำนวนข้อคำถาม 19 ข้อ มาตรวัด 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” เพื่อใช้วัดสติสัมปชัญญะของนักศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ โดยนักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีสติสัมปชัญญะต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่า นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ความชอบเสี่ยงน้อย หมายถึง ปริมาณการรับรู้และความรู้สึกชอบหรือพอใจในการแสดงพฤติกรรมที่ตน (1) เห็นว่าจะเกิดผลดีกับตนในอนาคต แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น (2) ตระหนักว่าพฤติกรรมนั้นจะเป็นอันตรายแก่ตนได้ แต่ต้องการความตื่นเต้น ทำหาย สนุก หรือพฤติกรรมนั้น อาจบรรลุเป้าหมายได้ยากถ้าไม่คิดเสี่ยง และ (3) มีความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมเหล่านั้น เนื่องจากหวังในรางวัล หรือการยอมรับจากผู้อื่น หรือเคยทำพฤติกรรมเหล่านั้นสำเร็จ หรือเคยเห็นผู้อื่นทำสำเร็จมาแล้วในอดีต วัดด้วยแบบวัดของดุจเดือน พันธุมนาวิน; และงามตา วณิชทานนท์ (2551) มีจำนวน

10 ข้อ เป็นแบบวัดชนิดมาตรวัด 6 หน่วย ตั้งแต่“จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้มีความชอบเสี่ยงน้อยกว่า นักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี หมายถึง ลักษณะทางจิตของบุคคลที่ประกอบด้วยการรู้การคิดเกี่ยวกับประโยชน์และโทษของเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ พอใจ ไม่พอใจ และความพร้อมที่จะกระทำต่อบุคคลหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปในทิศทางด้านบวกหรือด้านลบและในปริมาณความรุนแรงที่สอดคล้องกับการรับรู้ การคิดถึงประโยชน์และโทษ และความรู้สึกของบุคคล ในการวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ผู้วิจัยสร้างแบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี โดยอาศัยแนวคิดจากแบบวัดของวันวิสา สรีระศาสตร์ (2554) มีจำนวนคำถาม 20 ข้อ เป็นแบบวัดชนิดมาตรวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยนักการศึกษาที่ได้คะแนนจากแบบวัดสูงกว่า แสดงว่าเป็นนักการศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีสูงกว่านักการศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

การรับรู้คุณความดี หมายถึง สิ่งที่ดีงาม ควรยกย่องรับมาเป็นหลักประจำใจ เพื่อเป็นการกำหนดทิศทางของการกระทำต่างๆ ของบุคคลให้ประพฤติปฏิบัติอย่างเหมาะสม ทั้งในเชิงคุณภาพ และในเชิงปริมาณ จะกำหนดเฉพาะเจาะจงลงไปได้ เมื่อทราบว่าบุคคลจะกระทำอะไรกับใคร ในสถานการณ์แบบใด เช่น มัคคุเทศก์ที่ทำหน้าที่ต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยพาไปชมสถานที่ต่างๆ ย่อมต้องมีคุณธรรมทางด้านความซื่อสัตย์ ความตรงต่อเวลา ความเอื้ออาทร และอื่นๆ เป็นต้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดการรับรู้คุณความดี ของอุบล เลี้ยววาริณ (2551) มีจำนวนข้อคำถาม 12 ข้อ เป็นแบบวัดชนิดมาตรวัด 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีพิสัยคะแนนระหว่าง 12-72 คะแนน นักการศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีการรับรู้คุณความดีของบุคคลมากกว่า นักการศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ตัวแปรลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลัง

. ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาตัวแปรเกี่ยวกับลักษณะภูมิหลังของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับชั้น การศึกษา ผลการเรียน สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดาและมารดา

เพศ หมายถึง เพศชายและเพศหญิง

ชั้นปีการศึกษา หมายถึง ชั้นปีการศึกษาที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ สำหรับงานวิจัยนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4

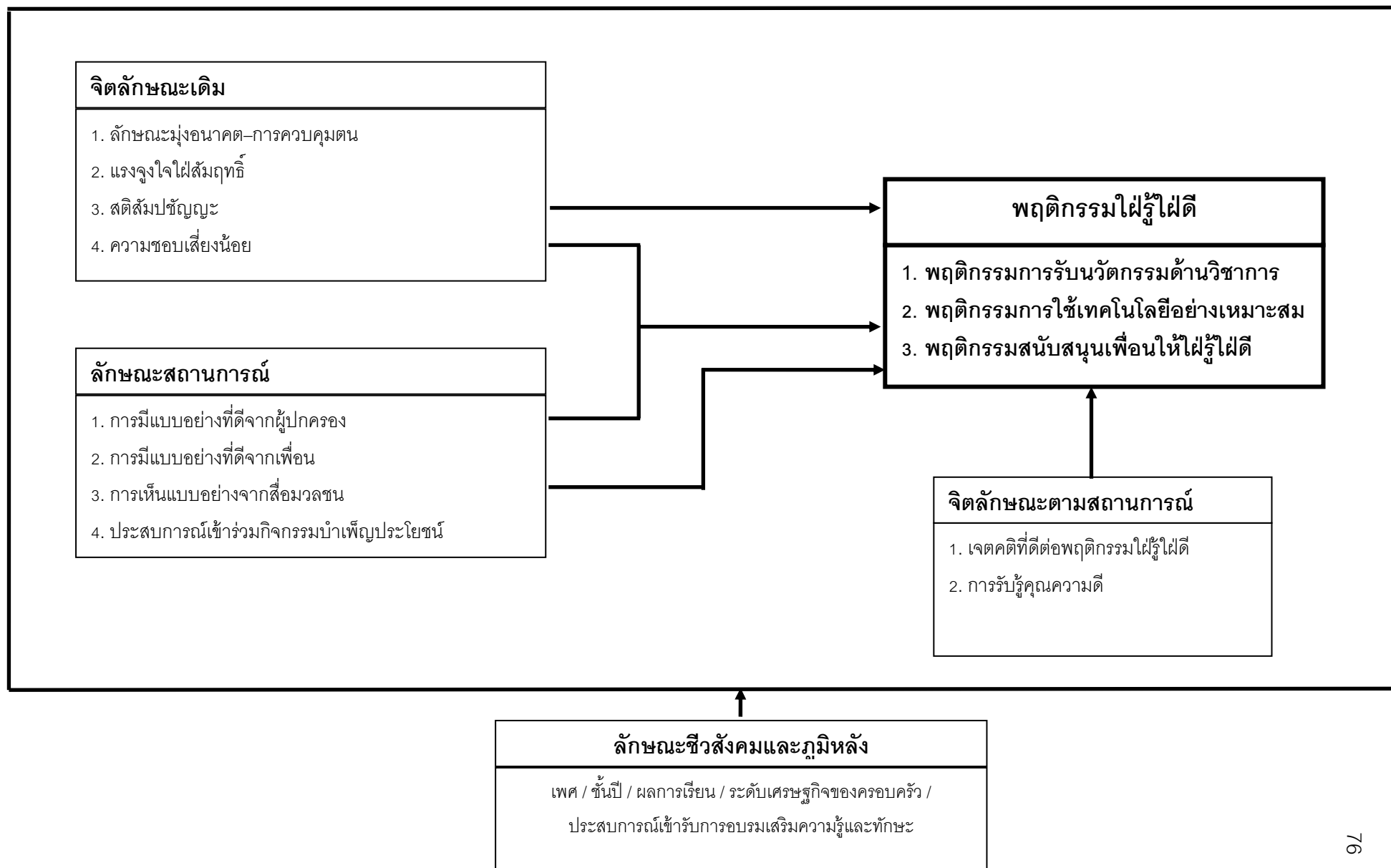
ผลการเรียน หมายถึง เกรดเฉลี่ยของนักศึกษาที่ได้จากการประเมินผลการเรียนทุกภาคเรียนในปีการศึกษาที่ผ่านมา ซึ่งมีคะแนนตั้งแต่ 2.00–4.00

ประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ หมายถึง การผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมการอบรมเพื่อเสริมความรู้และทักษะนอกเหนือจากชั่วโมงเรียนของนักศึกษา เช่น อบรมด้านการใช้งานคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

ระดับเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง ในที่นี้พิจารณาร่วมกันใน 2 มิติ คือ ปริมาณรายได้เฉลี่ยต่อเดือนทั้งหมดของครอบครัวของนักศึกษา โดยให้นักศึกษาตอบเป็นจำนวนเงินรายได้ตามจริง และจำนวนสมาชิกในครอบครัวที่ใช้จ่ายจากเงินรายได้จำนวนดังกล่าว ครอบครัวที่มีปริมาณรายได้น้อย แต่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวใช้จ่ายเงินได้ดังกล่าวมาก จัดเป็นครอบครัวที่มีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ ส่วนครอบครัวที่มีปริมาณรายได้มาก และมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวใช้จ่ายเงินจากรายได้ดังกล่าวน้อย จัดเป็นครอบครัวที่มีเศรษฐกิจของครอบครัวสูง พิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 1 ถึง 77 เศรษฐกิจของครอบครัวต่ำมีคะแนนเป็น 1 เศรษฐกิจของครอบครัวสูงสุดมีคะแนน 77 คะแนน ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยจัดเป็นผู้มีฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวสูงกว่า ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย (ดูตาราง 1 ประกอบ)

ตาราง 1 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนเศรษฐกิจของครอบครัวของนักศึกษา

รายได้รวมต่อเดือน	จำนวนสมาชิกในครอบครัว						
	2 คน	3 คน	4 คน	5 คน	6 คน	7 คน	> 7 คนขึ้นไป
1) ต่ำกว่า 10,000 บาท	7	6	5	4	3	2	1
2) 10,001–20,000 บาท	14	13	12	11	10	9	8
3) 20,001–30,000 บาท	21	20	19	18	17	16	15
4) 30,001–40,000 บาท	28	27	26	25	24	23	22
5) 40,001–50,000 บาท	35	34	33	32	31	30	29
6) 50,001–60,000 บาท	42	41	40	39	38	37	36
7) 60,001–70,000 บาท	49	48	47	46	45	44	43
8) 70,001–80,000 บาท	56	55	54	53	52	51	50
9) 80,001–90,000 บาท	63	62	61	60	59	58	57
10) 90,001–100,000 บาท	70	69	68	67	66	65	64
11) 100,000 บาทขึ้นไป	77	76	75	74	73	72	71

ภาพประกอบ 4 กรอบแนวคิดและความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่วิจัยครั้งนี้

สมมติฐานในการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง เป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก และเป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีแต่ละด้านใน 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) มากกว่านักศึกษาที่เป็นกลุ่มเปรียบเทียบลักษณะอื่นๆ

สมมติฐานที่ 2 นักศึกษาชาย มีผลการเรียนต่ำ และอยู่ในชั้นปีที่ 2 เป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย และเป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แต่ละด้านใน 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ และพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) น้อยกว่านักศึกษาที่เป็นกลุ่มเปรียบเทียบลักษณะอื่นๆ

สมมติฐานที่ 3 ประกอบด้วย สมมติฐานย่อย 3 ส่วน ดังนี้

3.1 กลุ่มตัวแปรลำดับที่ 1 คือ ลักษณะสถานการณ์ทางสังคมมี 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) สามารถทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แต่ละด้านใน 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ และพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 เมื่อควบคุมอิทธิพลกลุ่มตัวแปรลำดับที่ 1 คือ ลักษณะสถานการณ์ทางสังคมให้คงที่แล้ว นำกลุ่มตัวแปรลำดับที่ 2 คือ จิตลักษณะเดิม มี 4 ตัวแปร (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสี่ยงน้อย) เข้าร่วมทำนายด้วย สามารถเพิ่มปริมาณทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แต่ละด้านใน 3 ด้าน จากปริมาณที่กลุ่มตัวแปรลักษณะสถานการณ์ทางสังคมเคยทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ และ

3.3 เมื่อควบคุมอิทธิพลกลุ่มตัวแปรลำดับที่ 1 และ 2 ให้คงที่แล้ว นำกลุ่มตัวแปรลำดับที่ 3 คือ จิตลักษณะตามสถานการณ์มี 2 ตัวแปร (ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การรับรู้คุณค่าชีวิต) เข้าร่วมทำนายอีก สามารถเพิ่มปริมาณการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แต่ละด้านใน 3 ด้าน จากปริมาณที่กลุ่มตัวแปรในลำดับที่ 1 และ 2 เคยทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานที่ 4 ตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ทางสังคมมี 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) กลุ่มจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสี่ยงน้อย) และกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร (ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การรับรู้คุณค่าชีวิต) รวมเป็น 10 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ทั้ง 3 ด้าน พร้อมๆ กัน ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงสหสัมพันธ์เปรียบเทียบ (Correlational - Comparative Study) ได้มีการกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การหาคุณภาพเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดการทำข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังต่อไปนี้

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิต นักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ทั้งภาครัฐและเอกชน ที่เรียนในมหาวิทยาลัย ซึ่งมีคณะที่จัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาการผลิตสื่อดิจิทัล แอนิเมชัน มัลติมีเดีย และเกมส์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 6 แห่ง ดังนี้

1) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 3) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี 4) มหาวิทยาลัยรังสิต 5) มหาวิทยาลัยศรีปทุม และ 6) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) รายละเอียดการเลือกกลุ่มตัวอย่างแต่ละขั้นมีดังนี้ (ดูตาราง 2 และภาพประกอบ 2)

1. สุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลากเลือกมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ทั้งภาครัฐและเอกชน ที่มีหลักสูตรการเรียนการสอนในสาขาวิชาการผลิตสื่อดิจิทัล แอนิเมชัน มัลติมีเดีย และเกมส์ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดโควตาในการจับฉลากอย่างละร้อยละ 50 ของมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและเอกชน โดยแบ่งออกเป็น

1.1 มหาวิทยาลัยรัฐ มีจำนวน 4 แห่ง โดยร้อยละ 50 ของมหาวิทยาลัยภาครัฐ จะมีจำนวน 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

1.2 มหาวิทยาลัยเอกชน มีจำนวน 2 แห่ง โดยร้อยละ 50 ของมหาวิทยาลัยภาคเอกชน จะมีจำนวน 1 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

ซึ่งผลจากการตอบรับจากมหาวิทยาลัยที่ผู้วิจัยได้สุ่มดังกล่าว พบว่า มีเพียงจำนวน 2 แห่งเท่านั้น ที่มีความพร้อมที่จะให้ผู้วิจัยเข้าไปเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลากเลือกมหาวิทยาลัยจำนวน 1 แห่ง จากที่เหลือ 3 แห่ง เพื่อทดแทนกับมหาวิทยาลัยที่ผู้วิจัยไม่สามารถ

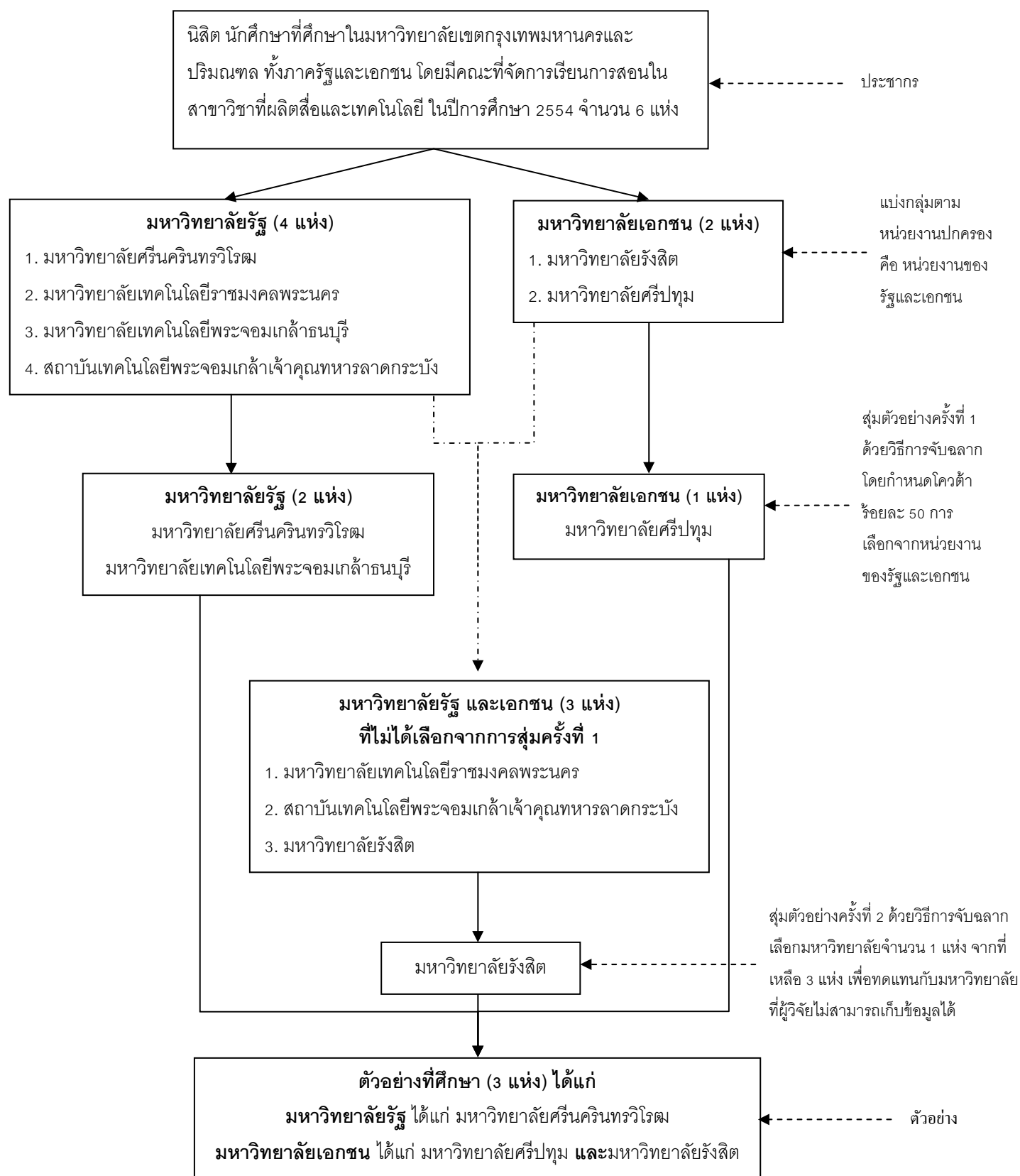
เก็บข้อมูลได้ โดยผลที่ได้คือจากการสุ่มครั้งที่ 1 ได้มหาวิทยาลัยรัฐ ได้แก่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยเอกชน ได้แก่ มหาวิทยาลัยศรีปทุม และการสุ่มครั้งที่ 2 พบว่า มหาวิทยาลัยที่มีความพร้อมในการเก็บข้อมูลสำหรับผู้วิจัย คือ มหาวิทยาลัยรังสิต ดังนั้นในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจริงได้ 3 มหาวิทยาลัย

2. เลือกนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เนื่องจากเป็นชั้นปีที่เริ่มเรียนรายวิชาเอกบังคับของหลักสูตรผลิตสื่อดิจิทัล แอนิเมชัน มัลติมีเดียและเกมส์ และชั้นปีที่ 3 - 4 เนื่องจากเป็นชั้นปีที่เรียนรายวิชาเอกบังคับเกี่ยวกับการผลิตสื่อดิจิทัล แอนิเมชัน มัลติมีเดีย และเกมส์ ทั้งหมดของหลักสูตรแล้ว และมีความพร้อมในการศึกษาต่อ และการทำงานต่อไป (ดังตาราง 2 และภาพประกอบ 5)

ตาราง 2 ตารางการเก็บข้อมูล

มหาวิทยาลัย	คณะ/ วิทยาลัย	หลักสูตร	สาขาวิชา	จำนวนตัวอย่าง (คน)			
				ชั้นปี	ชั้นปี	ชั้นปี	รวม
				2	3	4	
ศรีนครินทรวิโรฒ	นวัตกรรม	วท.บ.	การออกแบบสื่อ	52	39	55	146
	สื่อสารสังคม		ปฏิสัมพันธ์และมัลติมีเดีย	(38)	(31)	(41)	(110)
รังสิต	เทคโนโลยี	ทล.บ.	คอมพิวเตอร์เกมส์	53	40	57	150
	สารสนเทศ		มัลติมีเดีย	(40)	(40)	(16)	(96)
ศรีปทุม	ศิลปกรรม	ศศ.บ.	ดิจิทัลอาร์ตส์	35	35	35	105
	ศาสตร์			(25)	(25)	(19)	(69)
			คอมพิวเตอร์แอนิเมชัน	35	35	35	105
				(27)	(28)	(11)	(66)
			การออกแบบอินเทอร์	35	35	35	105
			แอคทีฟและเกม	(26)	(30)	(27)	(83)
รวมทั้งสิ้น				201	184	217	611
				(156)	(154)	(114)	(424)

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บเป็นข้อมูลที่สมบูรณ์ (คน)

ภาพประกอบ 5 ขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ในการวิจัยครั้งนี้

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ สร้างขึ้นตามขอบเขตของนิยามปฏิบัติการของตัวแปรต่างๆ โดยเครื่องมือทั้งหมดเป็นแบบวัดประเภทมาตราประมินรวมค่า (Summated Rating Scale) ซึ่งมีทั้งเครื่องมือที่สร้างขึ้นใหม่และได้ปรับปรุงจากแบบวัดที่ใช้ในการวิจัยอื่นๆ รวมจำนวนเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 14 ฉบับ ได้แก่ กลุ่มตัวแปรตาม จำนวน 3 ฉบับ คือ แบบวัดพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี แบบวัดจิตลักษณะเดิม จำนวน 4 ฉบับ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจสัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสียงน้อย แบบวัดลักษณะสถานการณ์ จำนวน 4 ฉบับ ได้แก่ การมีแบบอย่างพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีที่ดีจากครอบครัว การมีแบบอย่างพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีจากสื่อมวลชน และการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ แบบวัดจิตลักษณะตามสถานการณ์ จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การรับรู้คุณความดีของบุคคล และการรับรู้คุณความดีของแผ่นดิน ของนักศึกษา ซึ่งมีรายละเอียดของเครื่องมือแต่ละฉบับดังต่อไปนี้

1. แบบวัดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี เป็นแบบวัดที่ให้นักศึกษารายงานถึงการกระทำของบุคคลในวัยเรียนในการที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในวิชาที่ตนเรียนอยู่ ทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งการประยุกต์ใช้ความรู้ที่เรียนมาในชีวิตประจำวัน เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในวิชานั้นๆ เช่น การทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม การหาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวิชาที่เรียนเพิ่มเติม และการคล้อยตามอิทธิพล ของเพื่อน ในลักษณะของการยอมรับอิทธิพลในทางที่ดี เช่น เลือกคบเพื่อนที่มีความประพฤติดี ช่วยตักเตือน เป็นต้น หรือปฏิเสธอิทธิพลในทางที่ไม่ดี เช่น การเที่ยวกลางคืน ปฏิเสธเมื่อเพื่อนชวนเสพยาเสพติด เป็นต้น และเป็นการกระทำที่แสดงถึงการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เมตตา กรุณา รู้สึกรังเกียจ เอาใจใส่ มีความเห็นใจ ความเข้าใจ มีน้ำใจต่อเพื่อน ให้คำแนะนำและเป็นพี่ปรึกษาที่ดี และช่วยเหลือเพื่อนในเวลาที่เพื่อนได้รับความเดือดร้อน แบ่งปันสิ่งของให้เพื่อน ไม่ชักจูงเพื่อนไปในทางที่เสื่อมประกอบด้วยแบบวัดพฤติกรรม จำนวน 3 ฉบับ

1.1) แบบวัดพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ เป็นแบบวัดที่นักศึกษามีความตระหนักถึงประโยชน์และความสำคัญของแนวคิด วิธีการ ความรู้ หรือสิ่งใหม่ ที่เกี่ยวข้องกับ การเรียนของตน มีความกระตือรือร้นที่จะแสวงหา ความรู้นั้นมาพัฒนาตนเอง ตลอดจนนำสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้มาประยุกต์ใช้เพื่อแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในชีวิตประจำวันเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจในการเรียน เช่น การทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม การหาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวิชาที่เรียน เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยขอบเขตจากแบบวัด ในงานวิจัยของวิชัย เอียดบัว (2534) ดุจเดือน พันธุมนาวัน; และอัมพร ม้า

คนอง (2547) เป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถาม ซึ่งเป็นแบบวัดที่มีคุณภาพ ประกอบด้วย 30 ประโยค เป็นชนิดมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” เมื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษา จำนวน 104 คน แบบวัดมีค่าจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .16 ถึง .70 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .85 ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 10 ข้อ เมื่อนำมาใช้จริง (กลุ่มตัวอย่าง 424 คน) แบบวัดมี พิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 28 ถึง 58 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .21 ถึง .54 และค่า ความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .69

ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ

0. เมื่อออกนอกห้องเรียน ข้าพเจ้าไม่สนใจที่จะค้นคว้าหาสิ่งใหม่ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียน

.....

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

เกณฑ์การให้คะแนน มีอยู่สองเกณฑ์ คือ 1) ถ้าเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนน ผู้ตอบได้ คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ และ 2) ถ้าเป็นข้อความ ทางลบ การให้ คะแนนเป็นไปในทิศทางกลับกัน

1.2) แบบวัดพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม เป็นแบบวัดที่ให้นักศึกษา รายงานว่าตนได้ใช้เทคโนโลยี 3 ด้าน อย่างเหมาะสม ได้แก่ 1) ด้านการใช้เทคโนโลยีอย่างปลอดภัย 2) ด้านการใช้เทคโนโลยีอย่างมีประโยชน์ และ 3) ด้านการใช้เทคโนโลยีอย่างถูกกาลเทศะ เป็นต้น ในการวิจัย ครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยขอบเขตการวัดในงานวิจัยของ จิตติพร ไวโรจนวิทย์การ (2551) วันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554) นรา จันชนะกิจ (2548) และดวงกมล ทรัพย์พิทยากร (2547) เป็นแนวทางในการ สร้างแบบวัดพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมของนักศึกษา เป็นแบบวัดประเภทประเมินรวมค่า มีมาตรวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) ด้านการใช้เทคโนโลยี อย่างปลอดภัย 2) ด้านการใช้เทคโนโลยีอย่างมีประโยชน์ และ 3) ด้านการใช้เทคโนโลยีอย่างถูกกาลเทศะ รวมจำนวน 29 ข้อ เป็นชนิดมาตรวัด 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” เมื่อนำไปทดลองใช้กับ กลุ่มนักศึกษา จำนวน 104 คน แบบวัดมีค่าจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .21 ถึง .57 มีค่าความเชื่อมั่นแบบ สัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .76 ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 10 ข้อ เมื่อนำมาใช้จริง (กลุ่มตัวอย่าง 424 คน) แบบวัดมีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 17 ถึง 51 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .22 ถึง .61 และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .75

ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม

0. ฉันใช้เวลาไปกับการคุยโทรศัพท์กับเพื่อนวันละหลายชั่วโมง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
เกณฑ์การให้คะแนน มีอยู่สองเกณฑ์ คือ 1) ถ้าเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนน ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ และ 2) ถ้าเป็นข้อความ ทางลบ การให้คะแนนเป็นไปในทิศทางกลับกัน					

1.3) แบบวัดพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เท่าทัน เป็นแบบวัดที่ให้นักศึกษาว่าตนได้ให้การสนับสนุนเพื่อนนักศึกษาให้รู้เท่าทันในทางใดทางหนึ่ง โดยทำการสนับสนุนใน 3 ด้าน คือ 1) สนับสนุนด้านอารมณ์ เช่น ให้กำลังใจ ให้การยอมรับ เป็นต้น 2) การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การให้ความรู้ การให้ข้อมูล การให้คำแนะนำและคำปรึกษา และ 3) การสนับสนุนด้านวัตถุสิ่งของที่จำเป็น เช่น การแบ่งเอกสารประกอบการเรียน ให้เพื่อน การให้เพื่อนยืมคอมพิวเตอร์ การช่วยเพื่อนซ่อมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะสร้างแบบวัดพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เท่าทัน ใช้ขอบเขตการวัดของวันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554) เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดประเมินรวมค่า มีมาตรวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีจำนวน 30 ข้อ เป็นชนิดมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” เมื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษา จำนวน 104 คน แบบวัดมีค่าจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .16 ถึง .66 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .87 ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 10 ข้อ เมื่อนำมาใช้จริง (กลุ่มตัวอย่าง 424 คน) แบบวัดมีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 26 ถึง 54 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .30 ถึง .62 และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .80

ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เท่าทัน

0. ฉันเคยแนะนำให้เพื่อนเข้าเว็บไซต์ที่เป็นแหล่งข้อมูลทางการศึกษา

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
เกณฑ์การให้คะแนน มีอยู่สองเกณฑ์ คือ 1) ถ้าเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนน ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ และ 2) ถ้าเป็นข้อความ ทางลบ การให้คะแนนเป็นไปในทิศทางกลับกัน					

2. แบบวัดการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง โดยใช้ขอบเขตการวัดของ จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551) มาเป็นแนวทางหนึ่งประกอบการสร้างข้อความแบบวัด ลักษณะของแบบวัดเป็นการถามเกี่ยวกับการที่นักศึกษาได้สังเกตเห็นและรับรู้ว่าคุณ

ได้รับการอบรมสั่งสอน ได้รับความรู้ ทักษะ และถูกกระตุ้นจิตใจ ให้ปฏิบัติตามที่ครอบครัวสั่งสอน และครอบครัวมีอิทธิพลต่อนักศึกษาทางอ้อมผ่านการปฏิบัติเป็นตัวอย่างได้มาก โดยเฉพาะในครอบครัวหรือบิดามารดาอาจปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างแก่บุตร ทั้งทางบวกและทางลบก็ได้ ลักษณะของแบบวัดเป็นชนิดมาตรประเมินรวมค่า จำนวนประมาณ 30 ข้อ เป็นชนิดมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” เมื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษา จำนวน 104 คน แบบวัดมีค่าจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .04 ถึง .52 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .81 ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 10 ข้อ เมื่อนำมาใช้จริง (กลุ่มตัวอย่าง 424 คน) แบบวัดมีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 26 ถึง 54 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .04 ถึง .59 และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .64

ตัวอย่างแบบวัดการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง

0. พ่อหรือแม่มักเล่นเกมสคอมพิวเตอร์ตามระยะเวลาที่เหมาะสม

.....

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

เกณฑ์การให้คะแนน มีอยู่สองเกณฑ์ คือ 1) ถ้าเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนน ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ และ 2) ถ้าเป็นข้อความ ทางลบ การให้คะแนนเป็นไปในทิศทางกลับกัน

3. แบบวัดการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ผู้วิจัยสร้างแบบวัดนี้ขึ้นโดยใช้แนวการสร้างตามแบบวัดการมีเพื่อนเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้อินเทอร์เน็ต ของวันวิสา สิริระศาสตร์ (2554) ลักษณะของแบบวัดเป็นการรายงานของนักศึกษาว่าได้สังเกตเห็นและรับรู้การกระทำของเพื่อนๆ ว่าเพื่อนมีความกระตือรือร้น ชอบและสนใจในการรับนวัตกรรมด้านวิชาการและใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม เช่น เห็นเพื่อนค้นคว้าหาข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการเรียน ค้นหาข้อมูลด้านบันเทิง จากอินเทอร์เน็ตเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เห็นเพื่อนปฏิบัติตามกฎระเบียบในการใช้อินเทอร์เน็ต เป็นต้น ลักษณะของแบบวัดเป็นชนิดมาตรประเมินรวมค่า มีจำนวน 30 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรวัด 6 ระดับจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” เมื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษา จำนวน 104 คน แบบวัดมีค่าจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .00 ถึง .57 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .80 ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 10 ข้อ เมื่อนำมาใช้จริง (กลุ่มตัวอย่าง 424 คน) แบบวัดมีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 28 ถึง 57 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .11 ถึง .46 และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .67

ตัวอย่างแบบวัดการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

0. เพื่อนของฉันมักใช้แหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตเพื่อผ่อนคลายความเครียด

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
เกณฑ์การให้คะแนน มีอยู่สองเกณฑ์ คือ 1) ถ้าเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนน ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ และ 2) ถ้าเป็นข้อความทางลบ การให้คะแนนเป็นไปในทิศทางกลับกัน					

4. แบบวัดการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ผู้วิจัยสร้างแบบวัดนี้ขึ้นโดยใช้แนวการสร้างตามแบบวัดการเห็นแบบอย่างการคบเพื่อนดีจากสื่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของนิศากร สนามเขต (2550) ลักษณะของแบบวัดเป็นการที่นักศึกษารับรู้เกี่ยวกับการรับนวัตกรรมด้านวิชาการ การใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และวิธีการสนับสนุนเพื่อให้ผู้รู้ได้ จากอุปกรณ์สื่อสารต่างๆ เช่น วิทยุ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต หนังสือ วารสาร นิตยสาร เป็นต้น โดยหลักจากที่นักศึกษาได้รับข่าวสารเหล่านี้แล้ว เกิดการรับรู้ความหมาย และแสดงพฤติกรรมตอบสนอง ในลักษณะของพฤติกรรมผู้รู้ได้ลักษณะของแบบวัดเป็นชนิดมาตราประมินรวมค่า มีจำนวน 32 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราวัด 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” เมื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษา จำนวน 104 คน แบบวัดมีค่าจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .41 ถึง .75 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .85 ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 10 ข้อ เมื่อนำมาใช้จริง (กลุ่มตัวอย่าง 424 คน) แบบวัดมีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 32 ถึง 60 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .20 ถึง .61 และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .73

ตัวอย่างแบบวัดการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน

0. ฉันรับรู้จากสื่อว่า มีวัยรุ่นหลายคนถูกหลอกลวงจากการเซดทาง Internet

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
เกณฑ์การให้คะแนน มีอยู่สองเกณฑ์ คือ 1) ถ้าเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนน ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ และ 2) ถ้าเป็นข้อความทางลบ การให้คะแนนเป็นไปในทิศทางกลับกัน					

5. แบบวัดประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ การรายงานของนักศึกษาให้ทราบถึงความถี่และการเห็นประโยชน์ของประสบการณ์ จากอดีตจนถึงปัจจุบันในการเข้าร่วมกิจกรรมอาสาเพื่อช่วยผู้อื่น ในช่วงที่ศึกษาในมหาวิทยาลัย เช่น การสร้างถาวรวัตถุที่เป็นสาธารณชน การออกค่าย

พัฒนาชนบท การให้สุศึกษาในด้านต่างๆ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดการเข้าร่วมกิจกรรมที่ดีในโรงเรียน ของแสงอรุณ ธรรมเจริญ; และลินดา สุวรรณดี (2547) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ โดยวัดเป็น 2 ส่วน **ส่วนแรก** ให้นักศึกษารายงานว่าตนได้เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ต่างๆ ในมหาวิทยาลัยที่ตนศึกษาอยู่จัดกิจกรรมมากน้อยเพียงใด แบบวัดเป็นชนิดมาตราประเมิณรวมค่า มีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “มากที่สุด” ถึง “น้อยที่สุด” และ **ส่วนที่สอง** เป็นการรายงานว่าตนได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมหนึ่งมากน้อยเพียงใด แบบวัดเป็นชนิดมาตราประเมิณรวมค่า มีมาตร 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” โดยนักศึกษาที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่าเป็นผู้ที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่า ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 10 ข้อ เมื่อนำมาใช้จริง (กลุ่มตัวอย่าง 424 คน) แบบวัดมีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 0 ถึง 120 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .45 ถึง .74 และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .87

ตัวอย่างแบบวัดการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์

0. (ก) ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมค่ายอาสาผลิตสื่อสร้างสรรค์แก่เยาวชนกลุ่มด้อยโอกาส

.....

มากที่สุด	มาก	ค่อนข้างมาก	ค่อนข้างไม่น้อย	น้อย	น้อยที่สุด
-----------	-----	-------------	-----------------	------	------------

0. (ข) ข้าพเจ้าเห็นว่าการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายอาสาผลิตสื่อสร้างสรรค์แก่เยาวชนกลุ่มด้อยโอกาสทำให้ข้าพเจ้าเห็นคุณค่าของการทำประโยชน์แก่บุคคลอื่นมากขึ้น

.....

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

เกณฑ์การให้คะแนน เมื่อเป็นข้อความทางบวก ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ หากเป็นข้อความทางลบ ผู้ตอบจะได้คะแนนตรงกันข้าม

6. แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน, งามตา วรินทร์านนท์ และคณะ (2536) ข้อคำถามเกี่ยวกับการที่นักศึกษาแต่ละคนมีปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะก่อประโยชน์ให้กับตนเองในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักการอดได้รอได้เพื่อรอรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือสำคัญกว่าในอนาคต เช่น การขยัน ดูหนังสือเพื่อต้องการสอบให้ได้คะแนนดี การขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อต้องการทำงาน มีอาชีพที่ดีในอนาคต เป็นต้น แบบวัดเป็นแบบชนิดมาตราประเมิณรวมค่า จำนวนประมาณ 39 ข้อ เป็นชนิดมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง

“ไม่จริงเลย” เมื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษา จำนวน 104 คน แบบวัดมีค่าจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .09 ถึง .77 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .92 ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 20 ข้อ เมื่อนำมาใช้จริง (กลุ่มตัวอย่าง 424 คน) แบบวัดมีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 32 ถึง 60 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .34 ถึง .88 และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .94

ตัวอย่างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน

0. ฉันรีบทำงานที่อาจารย์มอบหมายให้เสร็จเรียบร้อยก่อนไปเที่ยวเสมอ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน มีอยู่สองเกณฑ์ คือ 1) ถ้าเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนน ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ และ 2) ถ้าเป็นข้อความ ทางลบ การให้คะแนนเป็นไปในทิศทางกลับกัน

7. **แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์** ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของงามตา วรินทร์ (2552) ข้อคำถามเกี่ยวกับการที่นักศึกษาแต่ละคนมีความมุ่งมั่นหรือความปรารถนาที่จะทำอะไร สิ่งหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ และมีความเพียรพยายาม เพื่อกระทำให้สิ่งนั้นให้บรรลุโดยไม่ทอดทิ้ง ต่ออุปสรรคหรือสิ่งกีดขวาง พยายามฝ่าฟันให้บรรลุเป้าหมาย แบบวัดเป็นชนิดมาตราปรมาณรวมค่า จำนวนประมาณ 10 ข้อ เป็นชนิดมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 10 ข้อ เมื่อนำมาใช้จริง (กลุ่มตัวอย่าง 424 คน) แบบวัดมีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 20 ถึง 59 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .19 ถึง .84 และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .88

ตัวอย่างแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

0. ฉันพยายามทุ่มเทเวลาให้มากขึ้นสำหรับการเรียนในวิชาที่ยากๆ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน มีอยู่สองเกณฑ์ คือ 1) ถ้าเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนน ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ และ 2) ถ้าเป็นข้อความ ทางลบ การให้คะแนนเป็นไปในทิศทางกลับกัน

8. แบบวัดสติสัมปชัญญะ ผู้วิจัยใช้แบบวัดของ ดุจเดื่อน พันธุมนาวัน และงามตา วนินทานนท์ (2551) เป็นการให้นักศึกษานักศึกษารายงานให้ทราบเกี่ยวกับความเชื่อและความรู้สึกใน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลงลืมขาดสติ 2) รู้สาเหตุของผล 3) หลงผิดจากความเป็นจริง และ 4) การคิดไตร่ตรองหรือจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในช่วงที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัย ประกอบด้วยข้อคำถามมีจำนวน 11 ข้อ เป็นชนิดมาตราวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 11 ข้อ เมื่อนำมาใช้จริง (กลุ่มตัวอย่าง 424 คน) แบบวัดมีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 26 ถึง 57 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .15 ถึง .64 และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .85

ตัวอย่างแบบวัดสติสัมปชัญญะ

0. ฉันทำของหายหลายครั้งเพราะลืมทิ้งไว้

.....

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

เกณฑ์การให้คะแนน มีอยู่สองเกณฑ์ คือ 1) ถ้าเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนน ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ และ 2) ถ้าเป็นข้อความ ทางลบ การให้คะแนนเป็นไปในทิศทางกลับกัน

9. แบบวัดความชอบเสี่ยงน้อย ผู้วิจัยใช้แบบวัดของดุจเดื่อน พันธุมนาวัน และงามตา วนินทานนท์ (2551) แบบวัดนี้เป็นการวัด 1) ความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมเนื่องจากหวังในรางวัล การยอมรับจากผู้อื่น เคยทำพฤติกรรมเหล่านั้นสำเร็จ เคยเห็นผู้อื่นทำสำเร็จมาแล้วในอดีต 2) การตระหนักผลที่เป็นอันตรายตามความเป็นจริง แต่ต้องการความตื่นเต้น ทำท่าย สนุก ไม่มีอันตราย หรือสิ่งเหล่านั้นบรรลุลดมุ่งหมายได้ยาก 3) การหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ที่เสี่ยง และ 4) การยึดหลักการ โดยเป็นแบบวัดชนิดมาตราประเมินรวมค่า เป็นชนิดมาตราวัด 6 หน่วย มีจำนวน 12 ข้อ ประกอบ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 12 ข้อ เมื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษา จำนวน 104 คน แบบวัดมีค่าจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .28 ถึง .77 และมีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .85

ตัวอย่างแบบวัดความชอบเสี่ยงน้อย

0. แม้สมาชิกในครอบครัวของฉันมีสุขภาพดีกันทุกคน แต่ฉันก็เลือกที่จะใช้ช้อนกลางเมื่อรับประทานอาหารร่วมกัน)

.....

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

เกณฑ์การให้คะแนน มีอยู่สองเกณฑ์ คือ 1) ถ้าเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนนผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ และ 2) ถ้าเป็นข้อความทางลบ การให้คะแนนเป็นไปในทิศทางกลับกัน

10. แบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ผู้วิจัยใช้แบบวัดของวันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554) แบบวัดนี้เป็นการวัดปริมาณการ เป็นลักษณะทางจิตของบุคคลที่ประกอบด้วยการรู้การคิดเกี่ยวกับประโยชน์และโทษของเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ความรู้สึกชอบ พอใจ ไม่ชอบ ไม่พอใจ และความพร้อมที่จะกระทำต่อบุคคลหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปในทิศทางด้านบวกหรือด้านลบและในปริมาณความรุนแรงที่สอดคล้องกับการรับรู้ การคิดถึงประโยชน์และโทษ และความรู้สึกของบุคคล โดยเป็นแบบวัดประเภทมาตรวัดประเมิณรวมค่า เป็นชนิดมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” จำนวน 37 ข้อ เมื่อนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษา จำนวน 104 คน แบบวัดมีค่าจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .61 ถึง .67 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .84 ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 15 ข้อ เมื่อนำมาใช้จริง (กลุ่มตัวอย่าง 424 คน) แบบวัดมีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 42 ถึง 83 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .29 ถึง .69 และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .87

ตัวอย่างแบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

0. ฉันเห็นว่าการเข้าดูเว็บไซต์ที่มีภาพลามกในวัยนี้ เป็นการกระทำที่เป็นโทษ

.....

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

เกณฑ์การให้คะแนน มีอยู่สองเกณฑ์ คือ 1) ถ้าเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนน ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ และ 2) ถ้าเป็นข้อความทางลบ การให้คะแนนเป็นไปในทิศทางกลับกัน

11. แบบวัดการรับรู้คุณความดี ในการวิจัยนี้ใช้แบบวัดการรับรู้คุณความดี ของ อุบล เลี้ยววาริณ (2551) โดยเป็นการรายงานของนักศึกษาว่า ตนรู้สึกถึงบุญคุณของบุคคลใน 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ด้านการรับรู้คุณความดีของบุคคล 2) ด้านการรับรู้คุณความดีของแผ่นดิน และ 3) ด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน เป็นแบบวัดชนิดมาตรประเมิณรวมค่า จำนวน 15 ข้อ เป็นชนิดมาตรวัด 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้วิจัยได้คัดเลือกไว้ใช้จริงจำนวน 15 ข้อ เมื่อนำมาใช้จริง (กลุ่มตัวอย่าง 424 คน) แบบวัดมีพิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 39 ถึง 85 คะแนน ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .14 ถึง .66 และค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .84

ตัวอย่างแบบวัดการรับรู้คุณความดี

0. ฉันเจริญงอกงามในชีวิตได้เพราะตัวของฉันเองเท่านั้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
เกณฑ์การให้คะแนน มีอยู่สองเกณฑ์ คือ 1) ถ้าเป็นข้อความทางบวก การให้คะแนน ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ตามลำดับ และ 2) ถ้าเป็นข้อความทางลบ การให้คะแนนเป็นไปในทิศทางกลับกัน					

12. แบบสอบถามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลังของนักศึกษา ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาความแตกต่างของลักษณะภูมิหลังบางประการของนักศึกษา โดยแบบสอบถามมีลักษณะเต็มคำตอบลงในช่องว่าง ซึ่งลักษณะภูมิหลังที่ศึกษาได้แก่ เพศ ชั้นปี ผลการเรียน ระดับเศรษฐกิจของครอบครัว และประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง นำมาจากผู้อื่น และปรับปรุงจากผู้อื่น จึงได้ทำการหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรง (Validity) อันดำแรกทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ ความเข้าใจในด้านที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่ต้องการวัดเป็นอย่างดี เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาในแบบวัดแต่ละฉบับว่าสามารถวัดได้ถูกต้องตรงตามจุดประสงค์ของเนื้อหาที่จะวัด โดยมีเนื้อหาครอบคลุมตามนิยามปฏิบัติการ รวมทั้งภาษาและสำนวนถ้อยคำของข้อความมีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างแล้ว จึงปรับปรุงแก้ไขแบบวัดให้สมบูรณ์ ก่อนนำไปทดลองใช้

2. การหาค่าจำแนกรายข้อ (Item Discrimination) ผู้วิจัยนำแบบวัดแต่ละฉบับที่ได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยการหาความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item - Total Correlation) แล้วเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีความสัมพันธ์กับคะแนนรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไว้ใช้ในแบบวัด

3. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) การหาความเชื่อมั่นของแบบวัดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จะทำหลังจากการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อแล้ว จากนั้นเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติ และได้รับการปรับปรุงจนมีเนื้อหาครอบคลุมสิ่งที่ต้องการวัด แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นชนิดความสอดคล้องภายในด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงคณบดีสถาบันที่ใช้เป็นสถานที่เก็บข้อมูล เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลงานวิจัย
2. ผู้วิจัยนำแบบวัดไปดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยขอความร่วมมือจากนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มาตอบแบบวัด โดยมีรายละเอียดดังนี้
 - 2.1 อธิบายวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขอความร่วมมือในการเป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อตอบแบบวัด โดยยืนยันกับผู้ตอบว่า ข้อมูลทั้งหมดจะถูกเก็บเป็นความลับและไม่มีผลกระทบต่อนักศึกษาอย่างแน่นอน
 - 2.2 แจกแบบวัดให้กลุ่มตัวอย่างตอบ และนัดหมายวันเวลาในการรับคืน
3. ผู้วิจัยรับแบบวัดคืนด้วยตนเองตามวันเวลานัดหมาย พร้อมทั้งตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบวัดทุกฉบับ จากการตรวจแบบวัดที่ได้รับกลับคืนมา จำนวน 520 ชุด จากตัวอย่างทั้งสิ้น 611 ชุด พบว่า แบบวัดฉบับที่สมบูรณ์มีเพียง จำนวน 424 ชุด คิดเป็นร้อยละ 69.39 ของตัวอย่างทั้งหมด
4. ลงรหัสในแบบสอบถามและบันทึกข้อมูลลงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์
5. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 4 มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ประมวลผล และนำผลจากการประมวลมาวิเคราะห์ และเสนอเป็นผลการวิจัย

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยมีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้ในการบรรยายลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน ได้แก่
 - 2.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง (Three - Way Analysis of Variance) สำหรับการทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 และ 2 เมื่อพบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ละ 2 หรือ 3 ตัวแปร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการเชฟเฟ้ (Scheffe')
 - 2.2 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบมีลำดับ (Hierarchical Multiple Regression Analysis) สำหรับการทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3
 - 2.3 การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แคนอนิคัล (Canonical Correlation Analysis) สำหรับการทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนต่อไปนี้เป็น การเสนอผลตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 4 ข้อ ซึ่งลำดับการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ลักษณะเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลัง ของนักศึกษา

2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง (Three - Way Analysis of Variance) ของ คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และคะแนนของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แต่ละด้านใน 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม หรือพฤติกรรม สนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) พิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละ 3 ด้าน คือ การมีแบบอย่างจากผู้ปกครอง ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน

3. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง (Three - Way Analysis of Variance) ของ คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และคะแนนของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แต่ละด้านใน 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม หรือพฤติกรรม สนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) พิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละ 3 ด้าน คือ เพศ ผลการเรียน และชั้นปีที่ศึกษา

4. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบมีลำดับ (Hierarchical Multiple Regression Analysis) ของ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีแต่ละด้าน โดยใช้ตัวทำนายกลุ่มตัวแปรลำดับที่ 1 คือ ลักษณะ สถานการณ์ ทางสังคม มี 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากครอบครัว การมีแบบอย่างที่ดีจาก เพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) กลุ่มตัวแปรลำดับที่ 2 คือ จิตลักษณะเดิม มี 4 ตัวแปร (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสี่ยงน้อย) และกลุ่มตัวแปรลำดับที่ 3 คือ จิตลักษณะตาม สถานการณ์มี 2 ตัวแปร (ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การรับรู้คุณค่าที่ดี) เข้าร่วมทำนายด้วย

5. ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แคนอนิคัล (Canonical Correlation Analysis) ระหว่างตัวแปร อิสระในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ทางสังคมมี 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง และการมี แบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญ ประโยชน์) กลุ่มจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสี่ยงน้อย) และกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร (ได้แก่ เจตคติ ที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การรับรู้คุณค่าที่ดี) รวมเป็น 10 ตัวแปร กับตัวแปรตามพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

3 ด้าน พร้อมๆ กัน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้รู้ได้)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทนี้ เริ่มจากลักษณะเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลังของนักศึกษาผู้ถูกศึกษา ตามด้วยผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน 4 ประการ ซึ่งกระทำการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งในกลุ่มตัวอย่างโดยรวมและในกลุ่มย่อยที่แบ่งตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลังของผู้ถูกศึกษา ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลังของผู้ถูกศึกษา

การวิจัยนี้มุ่งศึกษากลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ประจำปีการศึกษา 2555 ในมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ของภาครัฐและเอกชน ซึ่งมีคณะที่จัดหลักสูตรการศึกษาในสาขาวิชาด้านการออกแบบมัลติมีเดีย แอนิเมชัน และเกมส์ ได้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาทั้งสิ้น 424 คน ซึ่งมีลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลังดังนี้ (ตาราง 3) **แบ่งเป็นมหาวิทยาลัยเป็นหน่วยงาน** ภาครัฐ จำนวน 110 คน (ร้อยละ 25.94) และภาคเอกชน จำนวน 314 คน (ร้อยละ 74.06) **สาขา** นักศึกษาสาขาจิตัลอาร์ตส์ จำนวน 69 คน (ร้อยละ 16.27) นักศึกษาสาขาคอมพิวเตอร์แอนิเมชัน จำนวน 66 คน (ร้อยละ 15.57) นักศึกษาสาขาการออกแบบอินเทอร์แอคทีฟและเกม จำนวน 83 คน (ร้อยละ 19.58) นักศึกษาสาขาการออกแบบสื่อปฏิสัมพันธ์และมัลติมีเดีย จำนวน 110 คน (ร้อยละ 25.94) และเป็นนักศึกษาสาขาคอมพิวเตอร์เกมส์มัลติมีเดีย จำนวน 96 คน (ร้อยละ 22.64) **ระดับชั้นปีที่ศึกษา** เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 156 คน (ร้อยละ 36.79) นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 154 คน (ร้อยละ 36.32) และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 114 คน (ร้อยละ 26.89) **เพศ** ชาย จำนวน 238 คน (ร้อยละ 56.13) และหญิง จำนวน 186 คน (ร้อยละ 43.87) **อายุ** อยู่ระหว่าง 18-24 ปี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.54 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.32) แบ่งเป็นกลุ่มนักศึกษาที่มีอายุน้อย (18-20.54 ปี)จำนวน 338 คน (ร้อยละ 79.72) และนักศึกษาที่มีอายุมาก (20.55-24 ปี) จำนวน 86 คน (ร้อยละ 20.28) **ผลการเรียนของนักศึกษา** อยู่ระหว่าง 2.00-4.00 (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .91 และค่ามัธยฐานเท่ากับ 3) แบ่งเป็นกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ(2.00-3.00)จำนวน 216 คน (ร้อยละ 50.94) และนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง (3.01-4.00) จำนวน 208 คน (ร้อยละ 49.06) **ลำดับการเกิด** อยู่ระหว่าง 1-7 (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.83 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.19 และค่ามัธยฐานเท่ากับ 1) นักศึกษาที่ไม่ได้เป็นบุตรคนแรก จำนวน 207 คน (ร้อยละ 48.82) และนักศึกษาที่เป็นบุตรคนแรก จำนวน 217 คน (ร้อยละ 51.18) **ระดับเศรษฐกิจของครอบครัว** เมื่อพิจารณาใน 2 มิติ คือ ด้านจำนวนสมาชิกในครอบครัวซึ่งแบ่งเป็น 7 ระดับ ได้แก่ 1) จำนวนสมาชิก 2 คน

ตาราง 3 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง		เกณฑ์การแบ่งกลุ่ม	พิสัย	จำนวน (424 คน)	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
มหาวิทยาลัยเป็นหน่วยงานภาค ระดับชั้น	รัฐ			110	25.94			
	เอกชน			314	74.06			
	ปี 2			156	36.79			
	ปี 3			154	36.32			
	ปี 4			114	26.89			
เพศ	ชาย			238	56.13			
	หญิง			186	43.87			
อายุ	น้อย	< 20.54	18-20.54 ปี	338	79.72	20.54	21	1.32
	มาก	> 20.54	20.55-24 ปี	86	20.28			
ผลการเรียน	ต่ำ	< 3.0	2.00-3.00 คะแนน	216	50.94	3.46	3.0	.91
	สูง	> 3.0	3.01-4.00 คะแนน	208	49.06			
เป็นบุตรคนที่	ไม่ได้เป็นบุตรคนแรก	> 1	2-7 คะแนน	207	48.82	1.83	1	1.19
	เป็นบุตรคนแรก	< 1	1 คะแนน	217	51.18			
เศรษฐกิจครอบครัว	ต่ำ	< 27	1-27 คะแนน	215	50.70	31.0	27.0	17.23
	สูง	> 27	28-77 คะแนน	209	49.30			
ระดับการศึกษาของบิดา (จำนวนปีที่ศึกษา)	ต่ำ	< 16	0-16 ปี	348	82.08	14.99	16	3.80
	สูง	> 16	17-26 ปี	76	17.92			

(มีต่อ)

ตาราง 3 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง		เกณฑ์การ แบ่งกลุ่ม	พิสัย	จำนวน (424 คน)	ร้อยละ (100)	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธย ฐาน	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน
อาชีพของบิดา	ข้าราชการ/ครู/อาจารย์/พนักงานของรัฐ			94	22.22			
	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว			226	53.30			
	พนักงานบริษัท			72	16.98			
	อื่นๆ			32	7.50			
ระดับการศึกษาของมารดา (จำนวนปีที่ศึกษา)	ต่ำ	< 16	0-16 ปี	372	87.74	14.73	16	3.13
	สูง	> 16	17-26 ปี	52	12.26			
อาชีพของมารดา	ข้าราชการ/ครู/อาจารย์/พนักงานของรัฐ			118	27.80			
	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว			240	56.60			
	พนักงานบริษัท			34	8.02			
	อื่นๆ			24	7.58			
แผนวิชาที่ฉันเคยเรียนในระดับมัธยม	แผนการเรียนคณิต-วิทย์			201	47.41			
	แผนการเรียนคณิต-อังกฤษ			82	19.34			
	แผนการเรียนศิลป์-ภาษา			84	19.81			
	พลศึกษา/รวม-คหกรรม			57	13.44			
ประสบการณ์เข้ารับการอบรม	ไม่เคย	<0	0 ครั้ง	270	63.70	1.17	.0	2.59
เสริมความรู้และทักษะ	เคย	>0	1-22 ครั้ง	154	36.30			

2) จำนวนสมาชิก 3 คน 3) จำนวนสมาชิก 4 คน 4) จำนวนสมาชิก 5 คน 5) จำนวนสมาชิก 6 คน 6) จำนวนสมาชิก 7 คน และ 7) จำนวนสมาชิกมากกว่า 7 คน ส่วนรายได้ของครอบครัว แบ่งเป็น 11 ระดับ ได้แก่ 1) ต่ำกว่า 10,000 บาท 2) 10,001–20,000 บาท 3) 20,001–30,000 บาท 4) 30,001–40,000 บาท 5) 40,001–50,000 บาท 6) 50,001–60,000 บาท 7) 60,001–70,000 บาท 8) 70,001–80,000 บาท 9) 80,001–90,000 บาท 10) 90,001–100,000 บาท 11) 100,000 บาทขึ้นไป จึงแบ่งนักศึกษาเป็น 77 ประเภท จากครอบครัวที่มีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวสูงสุด คือ นักศึกษาที่ครอบครัวมีรายได้ตั้งแต่ 100,000 บาทขึ้นไป และมีจำนวนสมาชิกน้อยกว่า 2 คน และนักศึกษาที่ครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำสุด(ระดับ 1) คือ ครอบครัวที่มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท และมีจำนวนสมาชิกมากกว่า 7 คน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 31 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 17.23 และค่ามัธยฐานเท่ากับ 27.0) เมื่อจัดแบ่งระดับเศรษฐกิจของครอบครัวนักศึกษาก่อเป็น 2 ระดับ นักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ จำนวน 215 คน (ร้อยละ 50.70) และนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวสูง จำนวน 209 คน (ร้อยละ 49.30) **ระดับการศึกษาของบิดา** อยู่ระหว่าง 0 ปี ถึง 26 ปี (ค่ามัธยฐานเท่ากับ 16) แบ่งเป็นบิดาที่มีจำนวนปีที่ศึกษาต่ำกว่าหรือเท่ากับระดับปริญญาตรี(16 ปี) จำนวน 348 คน (ร้อยละ 82.08) และบิดาที่จบการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 76 คน (ร้อยละ 17.92) **อาชีพของบิดา** แบ่งออกเป็นอาชีพข้าราชการ/ครู/อาจารย์/พนักงานของรัฐ จำนวน 94 คน (ร้อยละ 22.22) อาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 226 คน (ร้อยละ 53.30) อาชีพพนักงานบริษัท/เอกชน จำนวน 72 คน (ร้อยละ 16.98) และอื่นๆ จำนวน 32 คน (ร้อยละ 7.50) **ระดับการศึกษาของมารดา** อยู่ระหว่าง 0 ปี ถึง 26 ปี (ค่ามัธยฐานเท่ากับ 16) แบ่งเป็นมารดาที่มีจำนวนปีที่ศึกษาต่ำกว่าหรือเท่ากับระดับปริญญาตรี(16 ปี) จำนวน 372 คน (ร้อยละ 87.74) และมารดาที่จบการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 52 คน (ร้อยละ 12.26) **อาชีพของมารดา** แบ่งออกเป็นอาชีพข้าราชการ/ครู/อาจารย์/พนักงานของรัฐ จำนวน 118 คน (ร้อยละ 27.80) อาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 240 คน (ร้อยละ 56.60) อาชีพพนักงานบริษัท/เอกชน จำนวน 34 คน (ร้อยละ 8.02) และอื่นๆ จำนวน 32 คน (ร้อยละ 7.58) **แผนวิชาที่เคยเรียนในระดับมัธยม** แบ่งออกเป็นแผนการเรียนคณิต-วิทย์ จำนวน 201 คน (ร้อยละ 47.41) แผนการเรียนคณิต-อังกฤษ จำนวน 82 คน (ร้อยละ 19.34) แผนการเรียนศิลป์-ภาษา จำนวน 84 คน (ร้อยละ 19.81) และแผนการเรียนพลศึกษา-คหกรรม จำนวน 57 คน (ร้อยละ 13.44) **ประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ** อยู่ระหว่าง 0 ครั้ง ถึง 22 ครั้ง (ค่ามัธยฐานเท่ากับ 0) แบ่งออกเป็นคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ(0 ครั้ง) จำนวน 270 คน (ร้อยละ 63.70) คนที่มีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ(1-22 ครั้ง) จำนวน 154 คน (ร้อยละ 36.30)

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่วิจัยครั้งนี้ จำนวน 424 คน เป็นนักศึกษาภาครัฐ จำนวน 110 คน และภาคเอกชน จำนวน 314 คน เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 และมีนักศึกษายายมากกว่านักศึกษาน้อง เป็นนักศึกษาที่อายุน้อยมากกว่านักศึกษาที่อายุมาก มีค่าเฉลี่ยอายุ

เท่ากับ 20.54 นักศึกษามีผลการเรียน โดยเฉลี่ย 3.46 เป็นบุตรคนแรกมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 51.18 ระดับเศรษฐกิจของครอบครัวเฉลี่ยเท่ากับ 31.00 ระดับการศึกษาของบิดาและมารดา โดยเฉลี่ย 14.99 และ 14.73 ตามลำดับ ส่วนใหญ่จบการศึกษาต่ำกว่าหรือเท่ากับระดับปริญญาตรี และประกอบอาชีพค้าขาย และธุรกิจส่วนตัว ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นักศึกษาส่วนใหญ่เคยเรียนแผนการเรียนคณิต-วิทย์ และส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ

4.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม ใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีแต่ละด้าน ใน 3 ด้าน ของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทาง โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วนการวิเคราะห์ ตามตัวแปรตามที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีแต่ละด้านใน 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) สำหรับตัวแปรอิสระ 3 ด้าน ที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ที่แตกต่างกัน รายละเอียดของตัวแปรอิสระมีดังนี้

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน หมายถึง การรายงานของนักศึกษาว่าได้สังเกตเห็นและรับรู้การกระทำของเพื่อนๆ ว่าเพื่อนมีความกระตือรือร้น ชอบและสนใจในการรับนวัตกรรมด้านวิชาการและใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม เช่น เห็นเพื่อนค้นคว้าหาข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการเรียน ค้นหาข้อมูลด้านบันเทิงจากอินเทอร์เน็ตเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เห็นเพื่อนปฏิบัติตามกฎระเบียบในการใช้อินเทอร์เน็ต เป็นต้น ช่วงของคะแนนที่ได้อยู่ระหว่าง 28 – 57 คะแนน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้คะแนนเฉลี่ยเป็นตัวแบ่งกลุ่ม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 37.61) โดยผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มสูงเป็นผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 37.62 – 57 คะแนน จัดเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก ส่วนผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มต่ำเป็นผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 28 – 37.61 คะแนน จัดเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย (ตาราง 16 ภาคผนวก ข)

ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ หมายถึง ปริมาณประสบการณ์ที่นักศึกษาได้รับประเมินจากผลคูณของคะแนนจำนวนครั้งที่เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์หนึ่งกับคะแนนการรับรู้ถึงประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ช่วงของคะแนนอยู่ระหว่าง 0 – 120 คะแนน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้คะแนนเฉลี่ยเป็นตัวแบ่งกลุ่ม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 50.64) โดยผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มสูงเป็นผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 50.65 – 120 คะแนน จัดเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก ส่วนผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มต่ำเป็นผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 0 – 50.64 คะแนน จัดเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย (ตาราง 16 ภาคผนวก ข)

ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน หมายถึง การที่นักศึกษาแต่ละคนรายงานปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เห็นถึงความสำคัญของสิ่งที่จะก่อประโยชน์ให้กับตนเองในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักการอดได้รอได้ เพื่อรอรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือสำคัญกว่าในอนาคต ช่วงของคะแนนที่ได้อยู่ระหว่าง 40–113 คะแนน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยใช้คะแนนเฉลี่ยเป็นตัวแบ่งกลุ่ม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 82.36) โดยผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มสูงเป็นผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 82.37–113 คะแนน จัดเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง ส่วนผู้ที่ได้คะแนนในกลุ่มต่ำเป็นผู้ที่ได้คะแนนระหว่าง 40–82.36 คะแนน จัดเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ (ตาราง 16 ภาคผนวก ข)

การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละครั้งกระทำทั้งในกลุ่มตัวอย่างโดยรวมและในกลุ่มที่แยกย่อยตามลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลัง 5 ตัวแปร ได้แก่ ชั้นปีที่ศึกษา เพศ ผลการเรียนรู้ ระดับเศรษฐกิจของครอบครัว และโอกาสเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ได้เป็นกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม (รายละเอียดการแบ่งกลุ่มย่อยดูจากตาราง 3) ดังนั้นการนำเสนอผลการวิเคราะห์จึงแบ่งออกเป็นหัวข้อย่อย 4 หัวข้อ ดังนี้

4.2.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน

4.2.3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน

4.2.4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน

4.2.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี พิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละ 3 ตัวแปรพร้อมกัน คือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ทั้งในกลุ่มนักศึกษาโดยรวมและในกลุ่มที่แยกย่อยตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม (ตาราง 4) พบว่าคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวน

ไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการใช้แบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 จาก 11 กลุ่ม (ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 กลุ่มนักศึกษาชาย กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ กลุ่มนักศึกษาผลการเรียนสูง กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวต่ำ และกลุ่มนักศึกษาไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 8 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสามมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ 1) ในกลุ่มรวมและกลุ่มนักศึกษาปีที่ 3 (ตาราง 17 และตาราง 18 ภาคผนวก ข และภาพประกอบ 6) พบผลว่า (1.1) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมากหรือน้อยก็ตาม และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากหรือน้อยก็ตาม ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง เป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ (1.2) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง ถ้ามีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากด้วย เป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย และ(1.3) พบผลเฉพาะในกลุ่มรวมว่า (ตาราง 17 ภาคผนวก ข) 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก หรือน้อยก็ตาม และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนมากหรือน้อยก็ตาม ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก ก็เป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย 2) ในกลุ่มนักศึกษาชาย กลุ่มนักศึกษาผลการเรียนต่ำ กลุ่มนักศึกษาที่ครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจต่ำ และกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ (ตาราง 19 ตาราง 20 และตาราง 23 ภาคผนวก ข) พบว่า ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมากหรือน้อยก็ตาม และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากหรือน้อยก็ตาม ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน สูง เป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ 3) ในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง และกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (ตาราง 21 และตาราง 23 ภาคผนวก ข) พบว่า ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากและมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย และ4) พบด้วยว่า ในนักศึกษากลุ่มรวมและในนักศึกษากลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ถ้านักศึกษามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง พร้อมกัน เป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะ 3 ด้านดังกล่าวในปริมาณน้อย และอาจกล่าวได้ว่า ในนักศึกษากลุ่มรวม ที่มีแบบอย่างจากเพื่อนมาก มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากที่สุด

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีตาม
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่ง
อนาคต- การควบคุมตน ที่แตกต่างกัน ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม (ส่วนที่ 1) และค่าเฉลี่ย
ของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามระดับของตัวแปรอิสระที่พบอิทธิพลเดี่ยว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

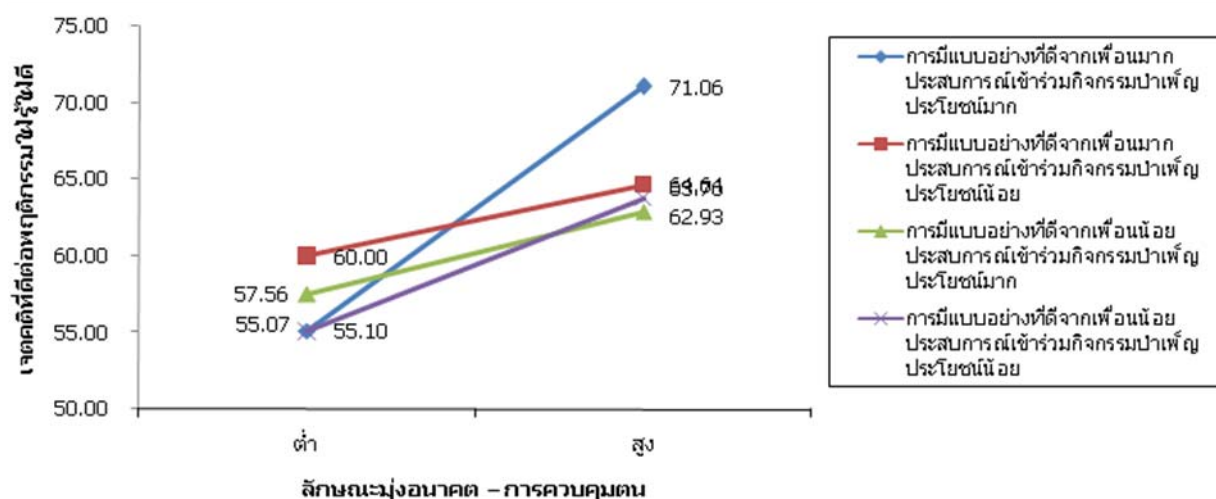
กลุ่ม	จำนวนคน	ค่าเอฟ							ร้อยละทำนาย
		การมี	ประสบการณ์	ลักษณะมุ่ง	กxช	กxค	ชxค	กxชxค	
		แบบอย่าง	เข้าร่วม	อนาคต –					
		ที่ดีจาก	กิจกรรม	การควบคุม					
เพื่อน	บำเพ็ญ	ตน							
		ประโยชน์							
		ก	ช	ค					
รวม	424	16.37***	1.26	149.02***	<1	5.30*	7.95**	26.60***	45.2
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	156	2.97	<1	35.95***	4.23*	1.36	11.12***	<1	45.9
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	154	6.92**	<1	121.01***	8.14**	<1	1.12	48.82***	66.8
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	114	24.56***	18.45***	10.06**	<1	1.04	2.31	<1	42.6
ชาย	238	<1	2.44	87.86***	<1	<1	1.14	20.82***	42.5
หญิง	186	14.01***	5.68*	23.41***	<1	3.13	11.20***	<1	56.6
ผลการเรียนต่ำ	216	<1	1.35	63.78***	1.30	3.21	1.34	13.85***	45.0
ผลการเรียนสูง	208	69.69***	5.12*	113.24***	1.82	47.74***	38.89***	11.22***	67.5
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	215	2.09	<1	106.34***	1.24	<1	3.01	13.55***	54.7
เศรษฐกิจครอบครัวสูง	209	16.82***	7.93**	19.89***	<1	9.63**	10.32**	<1	47.2
ไม่เคยเข้ารับการอบรม	270	20.56***	<1	53.92***	<1	11.45***	1.09	19.26***	40.3
เคยเข้าร่วมอบรม	154	12.33***	28.16***	27.45***	9.68**	2.35	<1	<1	59.4

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 , ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 , *** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

ตาราง 4 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 62.70	น้อย = 59.83
	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 65.60	น้อย = 59.93
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 66.88	น้อย = 58.09
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 62.03	น้อย = 59.38
	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 66.25	น้อย = 55.16
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 64.61	น้อย = 58.10
	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 64.18	น้อย = 58.53
	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 63.44	น้อย = 59.27
ชาย	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 64.16	น้อย = 56.65
หญิง	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 64.65	น้อย = 59.10
	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 63.64	น้อย = 60.11
	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 65.46	น้อย = 58.29
ผลการเรียนต่ำ	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 65.97	น้อย = 57.21
ผลการเรียนสูง	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 64.28	น้อย = 57.69
	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 61.88	น้อย = 60.10
	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 65.19	น้อย = 56.79
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 65.19	น้อย = 56.79
เศรษฐกิจครอบครัวสูง	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 63.08	น้อย = 57.84
	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 62.26	น้อย = 58.66
	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 63.31	น้อย = 57.61
ไม่เคยเข้าร่วมอบรม	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 62.01	น้อย = 58.24
	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 63.18	น้อย = 57.07
เคยเข้าร่วมอบรม	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 66.78	น้อย = 61.05
	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 66.50	น้อย = 61.26
	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 68.19	น้อย = 57.26

ภาพประกอบ 6 ปฏิสัมพันธ์ทั้งแบบ Disordinal Interaction และ Ordinal (Kerlinger, & Lee. 2000)

ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญ
ประโยชน์ และลักษณะมุงอนาคต-การควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนเจตคติที่ดี
ต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ในกลุ่มรวม

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละ 2 ตัว พบว่า เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไป
ตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มย่อย 3 จาก 11 กลุ่ม (ตาราง 4) ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่ม
นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ เมื่อนำคะแนน
เฉลี่ย 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระสองด้านมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเซฟเฟ
(ตาราง 24 ถึงตาราง 26 ภาคผนวก ข) พบว่า 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญ
ประโยชน์มาก ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มี
แบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และกลุ่มนักศึกษาที่เคยมี
ประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรม
บำเพ็ญประโยชน์น้อย ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่า
นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 3) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่าง
จากเพื่อนมาก ถ้ามีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี
มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย พบในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3
และกลุ่มนักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ 4) ในหมู่นักศึกษาที่มี
แบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พร้อมกันทั้ง 2
ด้าน มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย และมี
ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย พร้อมกันทั้ง 2 ด้าน พบในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3

และกลุ่มนักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ อาจกล่าวได้ว่า นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พร้อมกันทั้ง 2 ด้าน เป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากที่สุด และพบเฉพาะในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ด้วยว่า นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย เป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ ใฝ่ดีน้อยที่สุด

พบด้วยว่า คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 3 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูง และกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ (ตาราง 4) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร มาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ (ตาราง 27 ถึง 30) พบว่า 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบในกลุ่มรวม กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูง และกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูง และกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ 3) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างจากเพื่อนน้อย ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบได้ในกลุ่มรวม และ 4) พบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ว่านักศึกษามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมากและมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พร้อมกัน 2 ด้าน เป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย พร้อมกัน 2 ด้าน อาจกล่าวได้ว่า นักศึกษาในกลุ่มดังกล่าวที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก เป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากที่สุด

นอกจากนี้ยังพบว่า คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 4 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษานหญิง กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง และกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจสูง (ตาราง 4) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ (ตาราง 31 ถึง 35 ภาคผนวก ข.) ผลพบว่า 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง ถ้ามีประสบการณ์

เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย พบในกลุ่มรวม กลุ่มนักศึกษานวปี กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง และกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูง 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มนักศึกษานวปี กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง และกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูง 3) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง 4) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง พร้อมกันทั้ง 2 ด้าน มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พร้อมกันทั้ง 2 ด้าน พบในกลุ่มรวม กลุ่มนักศึกษานวปี กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง และกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูง อาจกล่าวได้ว่า นักศึกษาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ดังกล่าว มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง พร้อมกันทั้ง 2 ด้าน เป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากที่สุด

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละตัว 1) ใน**กลุ่มรวม** พบว่า คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว คือ (1.1) การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน หรือลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เท่ากับ 62.70, SE = 0.548, N = 202, CI = 61.62 ถึง 63.78 และ ค่าเฉลี่ยกลุ่มการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อยเท่ากับ 59.83, SE = 0.451, N = 222, CI = 58.94 ถึง 60.71 ตามลำดับ) (ตารางที่ 4 ส่วนที่ 2) (1.2) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ (ค่าเฉลี่ยกลุ่มการมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง เท่ากับ 65.60, SE = 0.441, N = 239, CI = 64.73 ถึง 66.46 และ ค่าเฉลี่ยกลุ่มลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ เท่ากับ 56.93, SE = 0.556, N = 185, CI = 55.84 ถึง 58.07 ตามลำดับ) (ตารางที่ 4 ส่วนที่ 2) 2) สำหรับในกลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไปตามระดับที่ละตัว คือ (2.1)การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบใน 7 จาก 11 กลุ่ม กลุ่มสำคัญได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 กลุ่มเพศหญิง กลุ่มผลการเรียนสูง กลุ่มระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูง กล่าวคือ นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย (2.2) ประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ แปรปรวนไปตามเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มย่อย 5 จาก 11 กลุ่ม กลุ่มสำคัญได้แก่ นักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ กล่าวได้ว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย (2.3) สำหรับลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ก็แปรปรวนไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบในทุกกลุ่มย่อยที่ศึกษา กล่าวได้ว่า นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ

สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี คือ 1) นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก พบผลใน (1.1) นักศึกษากลุ่มรวมและนักศึกษาในกลุ่มย่อย 7 จาก 11 กลุ่ม โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 นักศึกษาหญิง นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง หรือนักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมทางเศรษฐกิจสูง (1.2) นักศึกษาในกลุ่มรวม นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง นักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมทางเศรษฐกิจสูง และนักศึกษาที่ไม่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ผู้ซึ่งมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง (1.3) นักศึกษาในกลุ่มที่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก (1.4) นักศึกษาในกลุ่มรวม กลุ่มที่มีผลการเรียนสูง และกลุ่มที่ไม่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากและมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน 2) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พบผลใน (2.1) นักศึกษากลุ่มย่อย 5 จาก 11 กลุ่ม ที่สำคัญคือ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 กลุ่มนักศึกษาหญิง กลุ่มนักศึกษาผลการเรียนสูง กลุ่มนักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมทางเศรษฐกิจสูง หรือนักศึกษาที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ (2.2) นักศึกษาในกลุ่มรวม กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษาหญิง กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงและกลุ่มนักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมทางเศรษฐกิจสูง ผู้ซึ่งมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง (2.3) นักศึกษาในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และในกลุ่มที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ผู้ซึ่งมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก (2.4) นักศึกษาในกลุ่มรวม กลุ่มชั้นปีที่ 3 ผู้ซึ่งมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมากและมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง 3) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูงพบผลใน (3.1) นักศึกษาในกลุ่มรวม (3.2) นักศึกษาในกลุ่มรวมที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมากหรือน้อยก็ตาม (3.3) นักศึกษาในกลุ่มที่มีผลการเรียนสูง กลุ่มที่ครอบครัวยุติธรรมทางเศรษฐกิจสูงและกลุ่มที่ไม่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ผู้ซึ่งมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก (3.4) นักศึกษาในกลุ่มรวม นักศึกษาในกลุ่มชั้นปีที่ 2 และนักศึกษาในกลุ่มผลการเรียนสูง ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากหรือน้อยก็ตาม (3.5) นักศึกษาในกลุ่มหญิงและนักศึกษากลุ่มที่ครอบครัวยุติธรรมทางเศรษฐกิจสูง ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และ (3.6) นักศึกษาในกลุ่ม

รวม นักศึกษาชั้นปีที่ 3 นักศึกษาชาย นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง นักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมทางเศรษฐกิจต่ำ และนักศึกษาในกลุ่มนี้ไม่เคยได้รับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ผู้ซึ่งมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมากหรือน้อยก็ตาม และมีประโยชน์การเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากหรือน้อยก็ตาม

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละ 3 ตัวแปรพร้อมกัน คือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ทั้งในกลุ่มนักศึกษาโดยรวมและในกลุ่มที่แยกย่อยตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม (ตาราง 5) พบว่า คะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 8 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระสามตัวแปรมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ (ตาราง 36 ภาคผนวก ข ภาพประกอบ 7) ผลพบว่า 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย แต่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละ 2 ตัว (ตาราง 5) พบว่า พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มย่อย 2 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระสองตัวแปรมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ (ตาราง 37 ถึง ตาราง 38 ภาคผนวก ข) ไม่พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยคู่ใดต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พบด้วยว่า คะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมทางวิชาการ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน กับลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มนักศึกษา 6 จาก 11 กลุ่มย่อย ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 นักศึกษาชาย นักศึกษาหญิง นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง และนักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมทางเศรษฐกิจต่ำ (ตาราง 5) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 4 กลุ่ม มีแบบอย่างตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร เปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการทางเชฟเฟ (ตาราง 39 ถึง 44 ภาคผนวก ข) พบว่า 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมการรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบผลในนักศึกษากลุ่มชั้นปีที่ 3 กลุ่มนักศึกษาชาย

กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ (ตาราง 39 ตาราง 40 และตาราง 42 ภาคผนวก ข) และ 2) ในหมู่ นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย มีพฤติกรรมการ ยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากกว่า ผู้ที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก พบผลในกลุ่มนักศึกษาชาย (ตาราง 40 ภาคผนวก ข)

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้าน วิชาการ ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะ มุ่งอนาคต-การควบคุมตน ที่แตกต่างกัน ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม (ส่วนที่1) และค่าเฉลี่ยของ คะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตามระดับของตัวแปรอิสระที่พบอิทธิพลเดียว (ส่วนที่2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวนคน	ค่าเอฟ							ร้อยละทำนาย
		การมี	ประสบการณ์	ลักษณะมุ่ง	กxข	กxค	ขxค	กxขxค	
		แบบอย่าง	เข้าร่วม	อนาคต –					
		ที่ดีจาก	กิจกรรม	การควบคุม					
		เพื่อน	บำเพ็ญ	ตน					
		ก	ข	ค					
รวม	424	3.16	6.94**	49.58***	<1	3.32	<1	<1	14.2
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	156	5.81*	6.65*	28.85***	<1	<1	1.81	7.19**	23.6
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	154	3.77	2.92	28.01***	<1	7.97**	<1	2.37	26.8
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	114	<1	<1	7.05**	2.01	<1	1.48	<1	12.3
ชาย	238	18.28***	<1	36.80***	<1	26.99***	<1	1.63	31.9
หญิง	186	<1	2.65	1.52	<1	4.24*	<1	<1	16.6
ผลการเรียนต่ำ	216	3.72	5.50*	17.60***	5.63*	7.86**	1.32	<1	22.4
ผลการเรียนสูง	208	<1	13.12***	24.55***	5.62*	4.24*	10.47***	<1	22.9
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	215	3.65	<1	16.24***	1.65	4.21*	3.02	<1	21.2
เศรษฐกิจครอบครัวสูง	209	<1	11.67***	9.32**	1.70	<1	3.83	2.04	22.1
ไม่เคยเข้ารับการอบรม	270	<1	4.17*	22.77***	<1	1.15	<1	2.20	11.0
อบรม									
เคยเข้ารับการอบรม	154	2.43	6.76**	10.91***	2.08	<1	<1	<1	20.3

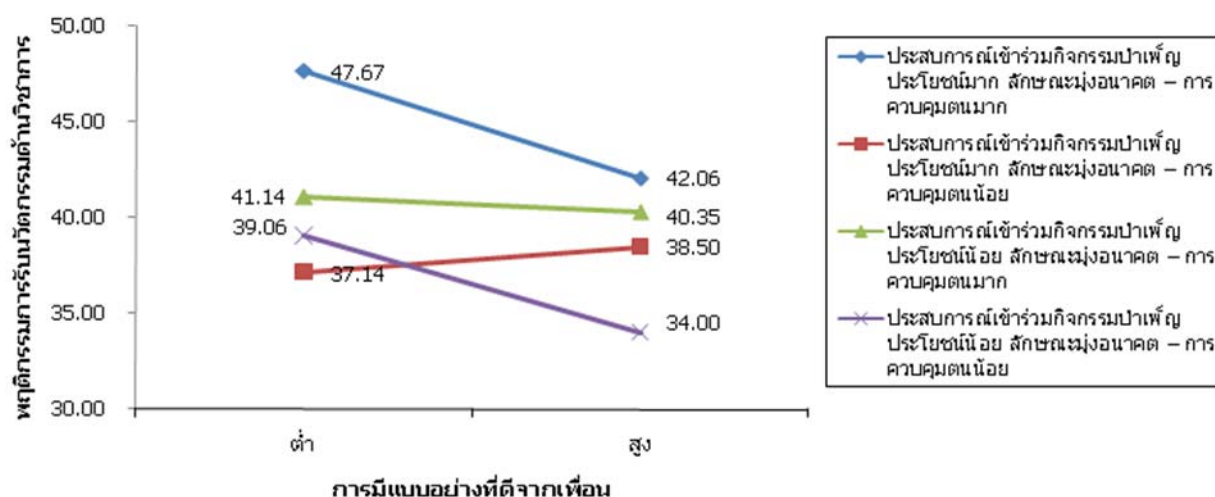
*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 , ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 , *** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

ตาราง 5 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนน พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้าน วิชาการ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 41.58	น้อย = 40.20
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 42.74	น้อย = 39.04
	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 41.25	น้อย = 38.73
	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 41.34	น้อย = 38.64
	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 42.81	น้อย = 37.18
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 44.37	น้อย = 40.12
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 41.49	น้อย = 38.65
ชาย	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 42.08	น้อย = 39.41
	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 42.64	น้อย = 38.85
หญิง	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 39.73	น้อย = 37.00
	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 39.69	น้อย = 37.04
ผลการเรียนต่ำ	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 41.85	น้อย = 39.63
	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 42.73	น้อย = 38.75
ผลการเรียนสูง	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 41.89	น้อย = 39.87
	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 42.26	น้อย = 39.50
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 41.54	น้อย = 38.26
เศรษฐกิจครอบครัวสูง	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 42.50	น้อย = 39.62
	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 42.35	น้อย = 39.78
ไม่เคยเข้าร่วมอบรม	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 40.81	น้อย = 39.69
	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 41.56	น้อย = 38.94
เคยเข้าร่วมอบรม	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 43.51	น้อย = 40.24
	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 43.80	น้อย = 38.76

นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการแปรผันไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ กับลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบในนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง (ตาราง 5) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระสองตัวแปรมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (ตาราง 45 ภาคผนวก ข) ผลพบว่า 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก ถ้ามี

ภาพประกอบ 7 ปฏิสัมพันธ์ทั้งแบบ Disordinal Interaction และ Ordinal (Kerlinger; & Lee.2000)

ของคะแนนเฉลี่ยระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ในกลุ่มรวม และกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2

ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ และ 2) นักศึกษาที่มีประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง พร้อมกันทั้ง 2 ด้าน มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พร้อมกันทั้ง 2 ด้าน

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว 1) ในกลุ่มรวม พบว่า คะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว คือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน หรือ ประสพการณ์ เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ หรือลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ (1.1) นักศึกษาที่มีประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มการมีประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก เท่ากับ 41.58, SE = 0.379, N = 219, CI = 40.84 ถึง 42.33 และค่าเฉลี่ยกลุ่มประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย เท่ากับ 40.20, SE = 0.364, N = 205, CI = 39.48 ถึง 40.91 ตามลำดับ) (ตารางที่ 5 ส่วนที่ 2) หรือ (1.2) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีต่อพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ (ค่าเฉลี่ยกลุ่มการมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง เท่ากับ 42.74, SE = 0.326, N = 239, CI = 42.10 ถึง 43.38 และ ค่าเฉลี่ยกลุ่มลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ เท่ากับ 39.04, SE = 0.412, N = 185, CI = 38.23 ถึง 39.85 ตามลำดับ)

(ตารางที่ 5 ส่วนที่ 2) 2) ในกลุ่มย่อยที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม พบว่า (2.1) คะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ แปรปรวนไปตามระดับที่ละตัว คือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบใน 2 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และกลุ่มนักศึกษาชาย (ตาราง 5) กล่าวคือ นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย (2.2) ประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ก็แปรปรวนไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบใน 6 จาก 11 กลุ่มที่สำคัญ ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูง (ตาราง 5) กล่าวคือ การมีประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย (2.3) ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ก็แปรปรวนไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบใน 10 จาก 11 กลุ่ม กลุ่มที่สำคัญ คือ กลุ่มนักศึกษาชาย โดยพบว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ

สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก คือ 1) นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก พบผลใน (1.1) นักศึกษากลุ่มชั้นปีที่ 2 หรือกลุ่มนักศึกษาชาย (1.2) นักศึกษาชายที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง 2) นักศึกษาที่มีประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พบในนักศึกษากลุ่มรวม โดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หรือนักศึกษาที่ครอบครัวมีฐานะทางเศรษฐกิจสูง และ 3) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง พบใน (3.1) นักศึกษากลุ่มรวม โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาชาย (3.2) นักศึกษากลุ่มชั้นปีที่ 3 กลุ่มนักศึกษาชายและนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ ผู้ซึ่งมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย (3.3) นักศึกษากลุ่มที่มีผลการเรียนสูง ผู้ซึ่งมีประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และ (3.4) นักศึกษากลุ่มชั้นปีที่ 2 ผู้ซึ่งมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย แต่มีประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก

4.2.3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละ 3 ตัวแปรพร้อมกัน คือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ทั้งในกลุ่มนักศึกษาโดยรวมและในกลุ่มที่แยกย่อยตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม (ตาราง 6) พบว่า คะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร พร้อมกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มนักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 4 เพียงกลุ่มเดียว เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 8 กลุ่ม ที่แบ่ง

ตามระดับของตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร มาเปรียบเทียบกับเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของเซฟเฟ (ตาราง 46 ภาคผนวก ข) ไม่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ที่แตกต่างกัน ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม (ส่วนที่ 1) และค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตามระดับของตัวแปรอิสระที่พบอิทธิพลเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวนคน	ค่าเอฟ							ร้อยละทำนาย
		การมี	ประสบการณ์	ลักษณะมุ่ง	กxข	กxค	ขxค	กxขxค	
		แบบอย่าง	เข้าร่วม	อนาคต –					
		ที่ดีจาก	กิจกรรม	การควบคุม					
		เพื่อน	บำเพ็ญ	ตน					
			ประโยชน์						
		ก	ข	ค					
รวม	424	<1	3.18	34.12***	1.12	<1	<1	<1	12.8
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	156	<1	3.71	12.36***	1.47	<1	4.76*	<1	19.9
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	154	8.62**	<1	18.75***	2.91	<1	7.06**	<1	30.3
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	114	4.66*	<1	8.93**	<1	<1	2.67	4.76*	14.5
ชาย	238	2.74	15.01***	4.33*	11.03***	7.02**	3.44	3.38	20.4
หญิง	186	5.65*	1.51	5.31*	3.54	<1	1.72	2.34	22.1
ผลการเรียนต่ำ	216	<1	<1	6.77*	4.33*	5.57*	2.11	<1	16.4
ผลการเรียนสูง	208	3.30	2.90	48.43***	6.36*	17.68***	10.05**	<1	37.7
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	215	<1	<1	34.26***	6.74**	<1	<1	2.06	26.2
เศรษฐกิจครอบครัวสูง	209	<1	<1	3.12	1.80	1.46	<1	<1	5.7
ไม่เคยเข้าร่วมอบรม	270	<1	11.33***	7.19**	<1	<1	<1	1.03	13.2
เคยเข้าร่วมอบรม	154	<1	1.74	16.73***	<1	<1	<1	<1	25.2

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 , ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 , *** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

ตาราง 6 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนน พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่าง เหมาะสม	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 38.80	น้อย = 34.81
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 38.75	น้อย = 38.12
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 37.35	น้อย = 33.94
	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 38.16	น้อย = 33.14
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 36.94	น้อย = 34.47
	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 37.41	น้อย = 33.99
ชาย	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 37.41	น้อย = 33.88
	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 42.64	น้อย = 38.85
เกรดเฉลี่ยต่ำ	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 38.63	น้อย = 35.45
เกรดเฉลี่ยสูง	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 39.60	น้อย = 35.00
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 40.50	น้อย = 34.35
ไม่เคยเข้าร่วมอบรม	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 37.88	น้อย = 35.24
	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 37.61	น้อย = 35.51
เคยเข้าร่วมอบรม	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	มาก = 40.10	น้อย = 33.16

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละ 2 ตัว (ตาราง 6) พบว่า พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน กับประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มย่อย 4 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชาย กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง และกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวต่ำ เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ (ตาราง 47 ถึงตาราง 50 ภาคผนวก ข) พบว่า 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก ถ้ามีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พบได้ในกลุ่มนักศึกษาชายที่มีผลการเรียนต่ำ และกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวต่ำ 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบได้ในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ กลุ่มนักศึกษาที่ครอบครัวมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

3) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง 4) พบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก แต่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากที่สุด พบในกลุ่มนักศึกษาผลการเรียนต่ำและนักศึกษาที่ครอบครัวมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

พบว่า คณะแผนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มย่อย 3 จาก 11 กลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชาย กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ และนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง (ตาราง 6) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 4 กลุ่มที่แบ่งตามตัวอิสระ 2 ตัวแปร มาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการทางเซฟเฟ (ตาราง 51 ถึงตาราง 53 ภาคผนวก ข) พบว่า 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มนักศึกษาชายผลการเรียนต่ำ 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง และ 3) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง พร้อมกันทั้ง 2 ด้าน มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พร้อมกันทั้ง 2 ด้าน พบในกลุ่มนักศึกษาผลการเรียนสูง

นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างในกลุ่มประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ กับลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มย่อย 3 จาก 11 กลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 6) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร มาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของเซฟเฟ (ตาราง 54 ถึงตาราง 55 ภาคผนวก ข) พบว่า 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากหรือน้อยก็ตาม ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ ถ้ามีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อยด้วย มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พบในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 อาจกล่าวได้ว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์มากแต่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนน้อย เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อยที่สุด 3) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูงพร้อมกัน มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม

มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อยและลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำพร้อมกัน พบได้ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปี ที่ 3

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 6) 1) ในกลุ่มรวม พบว่า คะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม แปรปรวนไปตามลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ (ค่าเฉลี่ยกลุ่มลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง เท่ากับ 38.80, SE = 0.422, N = 239, CI = 37.97 ถึง 39.63 และ ค่าเฉลี่ยกลุ่มลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนน้อย เท่ากับ 34.81, SE = 0.532, N = 185, CI = 33.78 ถึง 35.88 ตามลำดับ) (ตาราง 6 ส่วนที่ 2) 2) ในกลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ (2.1) การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน พบใน 3 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และกลุ่มนักศึกษาหญิง (ตาราง 6) กล่าวได้ว่า นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมากมีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย (2.2) การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ พบใน 2 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชาย และกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ (ตาราง 6) กล่าวได้ว่า การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย (2.3) ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แปรปรวนไปตามพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบใน 10 จาก 11 กลุ่ม ยกเว้นกลุ่มนักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมโดยพบว่า นักศึกษาที่มีลักษณะ มุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ

สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก ได้แก่ 1) นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก พบใน (1.1) กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 หรือกลุ่มนักศึกษาหญิง (1.2) กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ และกลุ่มนักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมโดยผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย (1.3) กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก 2) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พบในกลุ่มนักศึกษาชาย หรือกลุ่มที่ไม่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ 3) นักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย พบในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ และกลุ่มนักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมโดยผู้ซึ่งมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก 4) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง พบใน (4.1) กลุ่มนักศึกษาชาย กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ

กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง ผู้ซึ่งมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมากหรือน้อยก็ตาม (4.2) กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้ากิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากหรือน้อยก็ตาม

4.2.4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ของนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี พิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละ 3 ตัวแปรพร้อมกัน คือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ทั้งในกลุ่มนักศึกษาโดยรวมและในกลุ่มที่แยกย่อยตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม (ตาราง 7) พบว่า คะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร อย่างมีนัยสำคัญ ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และกลุ่มนักศึกษาหญิง เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 8 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ พบว่าไม่มีคะแนนเฉลี่ยรายคู่ใด ที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 56 และตาราง 57 ภาคผนวก ข)

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละ 2 ตัว (ตาราง 7) พบว่า พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มย่อย 2 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และกลุ่มนักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเซฟเฟ (ตาราง 58 ถึงตาราง 59 ภาคผนวก ข) พบในกลุ่มนักศึกษาที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ (ตาราง 59 ภาคผนวก ข) 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก ถ้ามีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบในกลุ่มนักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ 3) นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากพร้อมกัน มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อยพร้อมกัน อาจกล่าวได้ว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมากที่สุด สำหรับการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี เป็นรายคู่ ในกลุ่มนักศึกษาที่เรียนชั้นปีที่ 3 (ตาราง 60 ภาคผนวก ข) ไม่พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยคู่ใดต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ที่แตกต่างกัน ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม (ส่วนที่ 1) และค่าเฉลี่ยของ คะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามระดับของตัวแปรอิสระที่พบอิทธิพลเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

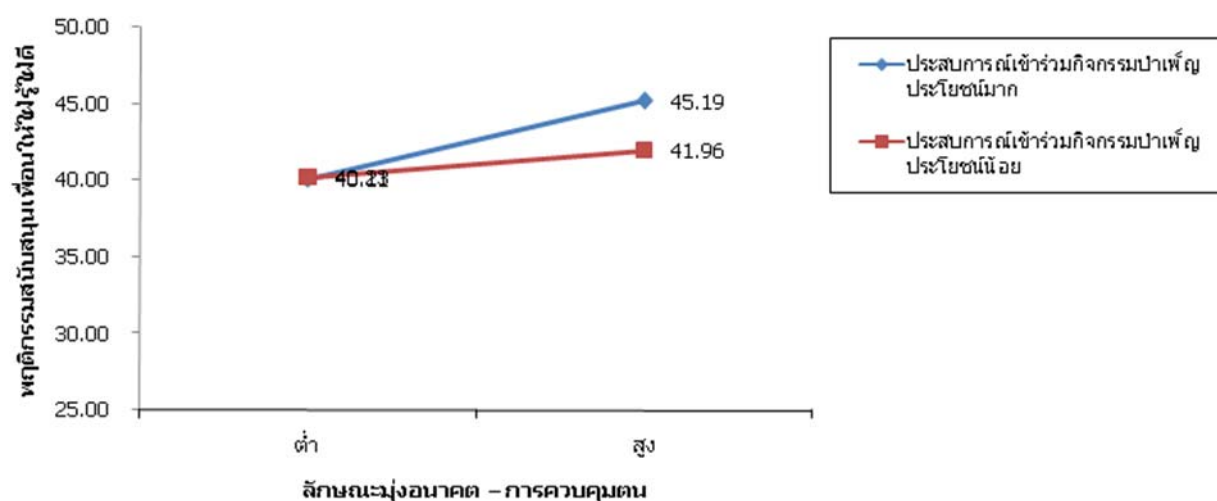
กลุ่ม	จำนวนคน	ค่าเอฟ							ร้อยละทำนาย
		การมี	ประสบการณ์	ลักษณะมุ่ง					
		แบบอย่าง	เข้าร่วม	อนาคต –					
		ที่ดีจาก	กิจกรรม	การควบคุม	กxข	กxค	ขxค	กxขxค	
		เพื่อน	บำเพ็ญ	ตน					
			ประโยชน์						
		ก	ข	ค					
รวม	424	<1	5.31*	29.81***	2.90	1.15	5.33*	2.32	16.3
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	156	<1	<1	2.80	1.28	6.31*	11.95***	<1	19.7
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	154	<1	<1	21.05***	4.72*	<1	1.37	6.46*	26.4
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	114	7.26**	24.13***	2.93	1.18	1.37	1.64	<1	29.1
ชาย	238	2.41	2.65	23.51***	1.24	6.57*	<1	<1	17.3
หญิง	186	<1	<1	2.79	<1	4.43*	4.80*	5.16*	22.8
ผลการเรียนต่ำ	216	<1	<1	4.37*	<1	4.46*	9.23**	3.78	19.5
ผลการเรียนสูง	208	3.81	14.91***	33.65***	<1	<1	<1	<1	24.2
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	215	1.75	2.79	6.99**	2.04	3.78	4.10*	2.46	20.3
เศรษฐกิจครอบครัวสูง	209	<1	14.67***	7.26**	<1	<1	2.91	<1	23.9
ไม่เคยเข้ารับการอบรม	270	1.37	2.14	16.47***	<1	5.20*	<1	<1	12.3
เคยเข้ารับการอบรม	154	<1	14.42***	1.63	12.38***	<1	<1	<1	28.1

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 , ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 , *** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

ตาราง 7 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปรอิสระ	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมไม่รู้ว่าดี	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 42.61	น้อย = 41.31
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 43.51	น้อย = 40.42
	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 45.78	น้อย = 40.98
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	มาก = 42.27	น้อย = 39.59
	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 43.37	น้อย = 38.49
ชาย	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 43.34	น้อย = 39.80
เกรดเฉลี่ยต่ำ	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 44.12	น้อย = 41.82
เกรดเฉลี่ยสูง	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 42.01	น้อย = 39.99
	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 42.52	น้อย = 39.48
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 43.29	น้อย = 41.22
เศรษฐกิจครอบครัวสูง	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 42.97	น้อย = 39.03
	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 42.39	น้อย = 39.62
ไม่เคยเข้าร่วมอบรม	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	มาก = 42.02	น้อย = 39.83
เคยเข้าร่วมอบรม	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	มาก = 45.78	น้อย = 42.31

ภาพประกอบ 8 ปฏิสัมพันธ์ทั้งแบบ Ordinal (Kerlinger; & Lee.2000) ของคะแนนเฉลี่ย

ระหว่างประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน
ที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ไม่รู้ว่าดี ในกลุ่มรวม

พบด้วยว่าคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน กับลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มย่อย 5 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษาชายและหญิง กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ และกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร มาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ (ตาราง 60 ถึงตาราง 64 ภาคผนวก ข) พบเฉพาะคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ในกลุ่มนักศึกษาชายเท่านั้น ที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 62 ภาคผนวก ข) โดยพบว่าในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ

นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ กับลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 4 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษาหญิง กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ และกลุ่มนักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมระดับเศรษฐกิจต่ำ เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร มาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ (ตาราง 65 ถึงตาราง 69 ภาคผนวก ข และภาพประกอบ 8) พบผลดังนี้ 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มรวม กลุ่มนักศึกษาหญิงเรียนชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ และกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวต่ำ 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง ถ้ามีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย พบในกลุ่มรวม กลุ่มนักศึกษาหญิง และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ และ 3) พบในกลุ่มรวม และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ ถ้านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง พร้อมกัน เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมากที่สุด

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 7 ส่วนที่ 1) 1) **ในกลุ่มรวม** พบว่า คะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว คือ (1.1) ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มากเท่ากับ 42.61, SE = 0.409, N = 219, CI = 41.81 ถึง 43.42 และ ค่าเฉลี่ยกลุ่มมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย เท่ากับ 41.31, SE = 0.392, N = 205, CI = 40.54 ถึง 42.08 ตามลำดับ)

(ตาราง 7 ส่วนที่ 2) (1.2) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ (ค่าเฉลี่ยกลุ่มมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง เท่ากับ 43.51, SE = 0.493, N = 187, CI = 79.242 ถึง 81.179 และค่าเฉลี่ยกลุ่ม ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ เท่ากับ 40.42, SE = 0.444, N = 185, CI = 39.54 ถึง 41.29 ตามลำดับ) (ตารางที่ 7 ส่วนที่ 2) ในกลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว คือ (2.1) การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบใน 1 จาก 11 กลุ่ม คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 (ตาราง 7) กล่าวคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย (2.2) การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบใน 4 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง กลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูง และกลุ่มนักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ (ตาราง 7) กล่าวคือ การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย (2.3) ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ก็แปรปรวนไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบใน 7 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชาย กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ โดยพบว่า นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ

สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี คือ 1) นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก พบใน (1.1) กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 (1.2) นักศึกษาในกลุ่มที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก 2) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พบใน (2.1) นักศึกษาในกลุ่มรวม และโดยเฉพาะนักศึกษากลุ่มเรียนชั้นปีที่ 4 นักศึกษากลุ่มผลการเรียนสูง นักศึกษากลุ่มครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจสูง หรือนักศึกษากลุ่มเคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ (2.2) นักศึกษาในกลุ่มรวม นักศึกษาหญิง นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ ผู้ซึ่งมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง (2.3) นักศึกษาที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ผู้ซึ่งมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก 3) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง พบใน (3.1) นักศึกษาในกลุ่มรวม กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษาหญิง กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ และกลุ่มนักศึกษาที่ครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจต่ำ ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก (3.2) นักศึกษาชาย ผู้ซึ่งมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย

4.3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แต่ละด้าน ใน 3 ด้าน ของตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณื ตัวแปรในกลุ่มจิตลักษณะเดิม และตัวแปรในกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณื ของนักศึกษาที่มีเพศ ผลการเรียนต่ำ และชั้นปี แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนตามคะแนนของตัวแปรตามที่ใช้ในการวิเคราะห์ ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) และตัวแปรกลุ่มลักษณะสถานการณื 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน และการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสี่ยงน้อย) และตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณื 2 ตัวแปร (ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และการรับรู้คุณค่าความดี) รวม 13 ตัวแปร ทีละตัวแปร โดยพิจารณาตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลังของนักศึกษา 3 ตัวแปรพร้อมกัน คือ เพศ ผลการเรียน และระดับชั้นปี โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลเฉพาะในกลุ่มรวม

เพศ หมายถึง เพศของนักศึกษาทั้ง เพศชาย และเพศหญิง

ผลการเรียน หมายถึง เกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาที่ได้จากการประเมินผลการเรียนในปี การศึกษาที่ผ่านมา ซึ่งมีคะแนนตั้งแต่ 2.00–4.00 (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.19 ค่ามัธยฐาน เท่ากับ 3.0) โดยแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ผลการเรียนต่ำ มีผลการเรียนอยู่ระหว่าง 2.00–3.00 และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง มีผลการเรียนอยู่ระหว่าง 3.01–4.00

ชั้นการศึกษา หมายถึง ชั้นปีการศึกษาที่นักศึกษากำลังเรียนอยู่ ในที่นี้ครอบคลุมนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4

4.3.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พิจารณาตามเพศ ผลการเรียน และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (ตาราง 8) พบว่า คะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 3 ตัว หรือทีละ 2 ตัว

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่า คะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว คือ เพศ หรือระดับชั้นปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษาหญิง มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่า

นักศึกษาชาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 41.54, SE = 0.373, N = 186, CI = 40.81 ถึง 42.27 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาชาย เท่ากับ 40.50, SE = 0.319, N = 238, CI = 39.87 ถึง 41.12 ตามลำดับ) คะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ยังแปรปรวนไปตามระดับชั้นปี อย่างเชื่อมั่นได้ (ตาราง 78) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 3 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระ 1 ตัวแปร มาเปรียบเทียบเป็น รายคู่ด้วยวิธีการเซเฟ พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ค่าเฉลี่ย 42.43 กับ 40.59 และ 40.02 ตามลำดับ (ตาราง 75 ภาคผนวก ข)

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ลักษณะ

สถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ ของนักศึกษา พิจารณาตามเพศ ผลการเรียนรู้ และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม (ส่วนที่ 1) และค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ ตามระดับของตัวแปรอิสระ ที่พบอิทธิพลเดี่ยว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

ตัวแปรตาม	จำนวนคน	ค่าเอฟ							ร้อยละทำนาย
		เพศ	ผลการเรียน	ระดับชั้นปี	กxข	กxค	ขxค	กxขxค	
		ก	ข	ค					
พฤ.การยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ	424	4.50*	1.85	10.10***	1.23	2.10	1.52	1.66	8.5
พฤ.การใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม	424	29.41***	6.80**	5.35**	<1	9.72***	4.71**	1.83	19.9
พฤ.สนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี	424	14.28***	8.99 **	10.60 ***	1.62	<1	<1	2.85	11.6
การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง	424	53.79***	<1	1.71	<1	1.29	1.82	2.44	17.2
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	424	68.21***	4.77**	5.27***	<1	<1	<1	2.07	21.5
การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน	424	44.61***	1.84	2.98	4.08*	2.15	<1	3.17	19.7
ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	424	12.08***	1.85	1.46	3.65	<1	2.26	<1	13.4
ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	424	30.32***	15.91***	1.81	<1	1.33	<1	<1	14.1
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	424	10.84***	6.99**	<1	<1	1.97	1.81	2.10	8.5
สติสัมปชัญญะ	424	10.19**	4.72**	<1	1.71	2.46	1.05	2.03	8.3
ความชอบเสี่ยงน้อย	424	9.09**	<1	<1	<1	2.79	<1	1.91	7.8
เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	424	33.49***	<1	2.22	14.89***	4.63**	2.70	<1	17.0
การรับรู้คุณค่าความดี	424	14.46***	<1	14.27***	<1	2.13	2.21	<1	15.5

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05, ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01, *** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

ตาราง 8 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

ตัวแปรตาม	ตัวแปรอิสระ	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตัวแปร ในกลุ่ม ลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะ ตามสถานการณ์		
		ตามสถานการณ์		
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยกลาง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรม ด้านวิชาการ	เพศ	หญิง = 41.54		ชาย = 40.50
	ระดับชั้นปี	ปี 3 = 42.43	ปี 4 = 40.59	ปี 2 = 40.02
พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่าง เหมาะสม	เพศ	หญิง = 38.78		ชาย = 35.59
	ผลการเรียน	สูง = 37.96		ต่ำ = 36.42
	ระดับชั้นปี	ปี 2 = 38.49	ปี 3 = 36.59	ปี 4 = 36.49
พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี	เพศ	หญิง = 42.92		ชาย = 40.93
	ผลการเรียน	สูง = 42.71		ต่ำ = 41.14
	ระดับชั้นปี	ปี 3 = 43.57	ปี 2 = 41.41	ปี 4 = 40.79
การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง	เพศ	หญิง = 40.61		ชาย = 36.90
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	เพศ	หญิง = 39.88		ชาย = 35.68
	ผลการเรียน	สูง = 38.34		ต่ำ = 37.23
	ระดับชั้นปี	ปี 2 = 38.87	ปี 3 = 37.64	ปี 4 = 36.84
การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน	เพศ	หญิง = 46.06		ชาย = 42.53
ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญ ประโยชน์	เพศ	หญิง = 55.87		ชาย = 46.13
ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	เพศ	หญิง = 86.81		ชาย = 78.83
	ผลการเรียน	สูง = 85.71		ต่ำ = 79.93
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	เพศ	หญิง = 41.37		ชาย = 38.87
	ผลการเรียน	สูง = 41.13		ต่ำ = 39.11
สติสัมปชัญญะ	เพศ	หญิง = 42.46		ชาย = 40.25
	ผลการเรียน	สูง = 42.11		ต่ำ = 40.60
ความชอบเล็กน้อย	เพศ	หญิง = 51.16		ชาย = 48.83
เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	เพศ	หญิง = 64.57		ชาย = 60.00
การรับรู้คุณความดี	เพศ	หญิง = 62.77		ชาย = 59.84
	ระดับชั้นปี	ปี 2 = 63.03	ปี 4 = 62.26	ปี 3 = 58.62

4.3.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พิจารณาตามเพศ ผลการเรียน และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (ตาราง 8) พบว่า คะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ละ 3 ตัว เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละ 2 ตัว พบว่า คะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่าง เพศกับชั้นปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 6 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกับกันเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของเซฟเฟ (ตาราง 70 ภาคผนวก ข) พบผลว่า 1) ในหมู่นักศึกษาหญิง ถ้าเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 2) ในหมู่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ถ้าเป็นนักศึกษาหญิง มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษายาย อาจกล่าวได้ว่า นักศึกษายาย เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อยที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละ 2 ตัวแปร คือ ผลการเรียน กับชั้นปีที่ศึกษา (ตาราง 8) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 6 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร มาเปรียบเทียบกับกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ (ตาราง 71 ภาคผนวก ข) พบผลว่า 1) ในหมู่นักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 2 หรือชั้นปีที่ 3 ถ้ามีผลการเรียนสูง มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมากกว่า นักศึกษาผลการเรียนต่ำ และ 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง ถ้าเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่า คะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว คือ เพศ ผลการเรียน และชั้นปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษาหญิง มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษายาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 38.78, SE = 0.447, N = 186, CI = 37.91 ถึง 39.66 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษายาย เท่ากับ 35.59, SE = 0.426, N = 238, CI = 35.58 ถึง 35.26 ตามลำดับ) หรือ นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง เท่ากับ 37.96, SE = 0.406, N = 208, CI = 37.16 ถึง 38.76 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ เท่ากับ 36.42, SE = 0.416, N = 216, CI = 35.58 ถึง 37.26 ตามลำดับ) นอกจากนี้ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ยังแปรปรวนไปตามระดับชั้นปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 3 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระ 1 ตัวแปร มาเปรียบเทียบกับกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเซฟเฟ พบว่า ไม่มีคะแนนเฉลี่ยคู่ใด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 76 ภาคผนวก ข)

4.3.3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ใต้พิจารณาตามเพศ ผลการเรียน และชั้นปี แตกต่างกันในกลุ่มรวม จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ใต้ (ตาราง 8) พบว่า คะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ใต้ ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ละ 3 ตัว หรือที่ละ 2 ตัวแต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่า คะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ใต้แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว คือ เพศ ผลการเรียน และชั้นปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษาหญิง มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ใต้ มากกว่านักศึกษาชาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 42.92, SE = 0.363, N = 186, CI = 42.13 ถึง 43.70 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาชาย เท่ากับ 40.93, SE = 0.342, N = 283, CI = 40.26 ถึง 41.60 ตามลำดับ) หรือนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ใต้ มากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง เท่ากับ 42.71, SE = 0.363, N = 208, CI = 41.96 ถึง 43.46 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ เท่ากับ 41.14, SE = 0.380, N = 216, CI = 40.42 ถึง 41.85 ตามลำดับ) นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ใต้ แปรปรวนไปตามระดับชั้นปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 3 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระ 1 ตัว มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเซเฟ (ตาราง 77 ภาคผนวก ข) พบว่า ไม่มีคะแนนเฉลี่ยคู่ใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.3.4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง พิจารณาตามเพศ ผลการเรียน และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (ตาราง 8) พบว่า คะแนนการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ละ 3 ตัว หรือที่ละ 2 ตัว แต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่า คะแนนการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว คือ เพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษาหญิง มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง มากกว่านักศึกษาชาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 40.61, SE = 0.384, N = 186, CI = 39.85 ถึง 41.36 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาชาย เท่ากับ 36.90, SE = 0.329, N = 283, CI = 36.25 ถึง 37.54 ตามลำดับ)

4.3.5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน พิจารณาตามเพศ ผลการเรียน และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (ตาราง 8) พบว่า คะแนนการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ละ 3 ตัว หรือที่ละ 2 ตัวแต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่า คะแนนการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว คือ เพศ ผลการเรียน หรือชั้นปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษาหญิง มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มากกว่านักศึกษาชาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 39.88, SE = 0.386, N = 186, CI = 39.12 ถึง 40.64 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาชาย เท่ากับ 35.68, SE = 0.331, N = 238, CI = 35.03 ถึง 36.34 ตามลำดับ) หรือ นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน มากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง เท่ากับ 38.34, SE = 0.351, N = 208, CI = 37.65 ถึง 39.03 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ เท่ากับ 37.23, SE = 0.368, N = 216, CI = 36.51 ถึง 39.95 ตามลำดับ) นอกจากนี้ยังพบว่าคะแนนการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน แปรปรวนไปตามระดับชั้นปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 3 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระ 1 ตัวแปร มาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ (ตาราง 78 ภาคผนวก ข) พบว่า ไม่มีคะแนนเฉลี่ยคู่ใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.3.6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน พิจารณาตามเพศ ผลการเรียน และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน (ตาราง 8) พบว่า คะแนนการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 3 ตัว เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละ 2 ตัว พบว่า คะแนนการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศกับผลการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 4 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (ตาราง 72 ภาคผนวก ข) พบผลว่า 1) ในหมู่นักศึกษาผลการเรียนสูงหรือต่ำ ถ้าเป็นนักศึกษาหญิง มีการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน มากกว่านักศึกษาชาย

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่า คะแนนการมีแบบอย่างจากสื่อมวลชน แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว คือ เพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษาหญิง มีแบบอย่างจากสื่อมวลชน มากกว่านักศึกษาชาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 46.06, SE = 0.402, N = 186, CI = 43.94 ถึง 45.37 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาชาย เท่ากับ 42.53, SE = 0.385, N = 238, CI = 43.18 ถึง 44.69 ตามลำดับ)

4.3.7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ พิจารณาตามเพศ ผลการเรียน และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (ตาราง 8) พบว่า คะแนนประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 3 ตัว หรือทีละ 2 ตัว แต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่า คะแนนประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว คือ เพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษาหญิง มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ มากกว่านักศึกษาชาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 55.87, SE = 2.129, N = 186, CI = 51.69 ถึง 60.06 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาชาย เท่ากับ 46.13, SE = 1.825, N = 238, CI = 42.54 ถึง 49.72 ตามลำดับ)

4.3.8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน พิจารณาตามเพศ ผลการเรียน และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (ตาราง 8) พบว่า คะแนนลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 3 ตัว หรือทีละ 2 ตัวแต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่า คะแนนลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว คือ เพศ หรือผลการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษาหญิง มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน มากกว่านักศึกษาชาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 86.81, SE = 1.100, N = 186, CI = 84.65 ถึง 88.97 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาชาย เท่ากับ 78.83, SE = 0.944, N = 238, CI = 76.97 ถึง 80.68 ตามลำดับ) หรือ นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน มากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง เท่ากับ 85.71, SE = 1.001, N = 208, CI = 83.74 ถึง 87.68 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ เท่ากับ 79.93, SE = 1.048, N = 216, CI = 77.86 ถึง 81.900 ตามลำดับ)

4.3.9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พิจารณาตามเพศ ผลการเรียน และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (ตาราง 8) พบว่า คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 3 ตัว หรือทีละ 2 ตัวแต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่า คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว คือ เพศ และผลการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษาหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มากกว่านักศึกษาชาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 41.37, SE = 0.578, N = 186, CI = 40.24 ถึง 42.51 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาชาย เท่ากับ 38.87, SE = 0.496, N = 238, CI = 37.89 ถึง 39.84 ตามลำดับ) หรือ นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง เท่ากับ 41.13, SE = 0.526, N = 208, CI = 40.96 ถึง 42.16 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ เท่ากับ 39.11, SE = 0.551, N = 216, CI = 28.03 ถึง 40.20 ตามลำดับ)

4.3.10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนสติสัมปชัญญะ
พิจารณาตามเพศ ผลการเรียนรู้ และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม จากการวิเคราะห์ความ
 แปรปรวนของคะแนนสติสัมปชัญญะ (ตาราง 8) พบว่า คะแนนสติสัมปชัญญะ ไม่แปรปรวนไปตาม
 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ละ 3 ตัว หรือที่ละ 2 ตัวแต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่า คะแนนสติสัมปชัญญะ แปรปรวนไปตามตัวแปร
 อิสระที่ละตัว คือ เพศ และผลการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษา
 หญิง มีสติสัมปชัญญะ มากกว่านักศึกษาชาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 42.46, SE = 0.525,
 N = 186, CI = 41.43 ถึง 43.49 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาชาย เท่ากับ 40.25, SE = 0.450, N = 238,
 CI = 39.37 ถึง 41.14 ตามลำดับ) หรือ นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง มีสติสัมปชัญญะ มากกว่านักศึกษาที่
 มีผลการเรียนต่ำ (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง เท่ากับ 42.11, SE = 0.478, N = 208, CI =
 41.17 ถึง 43.05 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ เท่ากับ 40.25, SE = 0.500, N = 216, CI
 = 39.62 ถึง 41.59 ตามลำดับ)

4.3.11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนความชอบเสียงน้อย
พิจารณาตามเพศ ผลการเรียนรู้ และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม จากการวิเคราะห์ความ
 แปรปรวนของคะแนนความชอบเสียงน้อย (ตาราง 8) พบว่า คะแนนความชอบเสียงน้อย ไม่แปรปรวนไป
 ตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ละ 3 ตัว หรือที่ละ 2 ตัวแต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระที่ละตัว พบว่า คะแนนความชอบเสียงน้อย แปรปรวนไปตามตัว
 แปรอิสระที่ละตัว คือ เพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษาหญิง
 มีความชอบเสียงน้อย มากกว่านักศึกษาชาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 51.16, SE = 0.587, N
 = 186, CI = 50.00 ถึง 52.31 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาชาย เท่ากับ 49.83, SE = 0.503, N = 238, CI
 = 47.84 ถึง 49.82 ตามลำดับ)

4.3.12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนเจตคติที่ดีต่อ
พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี พิจารณาตามเพศ ผลการเรียนรู้ และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม จากการ
 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี (ตาราง 8) พบว่า คะแนนเจตคติที่ดี
 ต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ละ 3 ตัว เมื่อพิจารณาตามตัว
 แปรอิสระที่ละ 2 ตัว พบว่า คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่าง
 เพศกับผลการเรียนรู้ และเพศกับชั้นปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของ 4 กลุ่ม ที่
 แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (ตาราง 73 และ
 ตาราง 74 ภาคผนวก ข) พบผลว่า 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงหรือต่ำ และในหมู่นักศึกษาที่
 เรียนอยู่ชั้นปีที่ 2 หรือชั้นปีที่ 3 ถ้าเป็นนักศึกษา มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาชาย
 2) ในหมู่นักศึกษาชาย เรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาชายที่มีผลการเรียนสูง จัดเป็นกลุ่มที่มีเจตคติที่ดีต่อ

พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อยที่สุด และนักศึกษาหญิงที่ผลการเรียนสูง เป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากที่สุด

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่า คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว คือ เพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษาหญิง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาชาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 64.57, SE = 0.600, N = 186, CI = 63.39 ถึง 65.75 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาชาย เท่ากับ 60.00, SE = 0.571, N = 238, CI = 58.99 ถึง 61.01 ตามลำดับ)

4.3.13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของคะแนนการรับรู้คุณความดี
พิจารณาตามเพศ ผลการเรียน และชั้นปี ที่แตกต่างกันในกลุ่มรวม จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการรับรู้คุณความดี (ตาราง 8) พบว่า คะแนนการรับรู้คุณความดี ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 3 ตัว หรือทีละ 2 ตัวแต่อย่างใด

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรอิสระทีละตัว พบว่า คะแนนการรับรู้คุณความดี แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว คือ เพศ หรือระดับชั้นปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) กล่าวคือ นักศึกษาหญิง มีการรับรู้คุณความดี มากกว่านักศึกษาชาย (ค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาหญิง เท่ากับ 62.77, SE = 0.584, N = 186, CI = 61.62 ถึง 63.91 และค่าเฉลี่ยกลุ่มนักศึกษาชาย เท่ากับ 59.84, SE = 0.501, N = 238, CI = 58.86 ถึง 60.83 ตามลำดับ) นอกจากนี้ยังพบว่า คะแนนการรับรู้คุณความดี แปรปรวนไปตามระดับชั้นปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อนำคะแนนเฉลี่ย 3 กลุ่ม ที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระ 1 ตัวแปร มาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชเฟ้ พบว่า (ตาราง 79 ภาคผนวก ข) นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 มีคะแนนการรับรู้คุณความดี(คะแนนเฉลี่ย 63.03 และ 62.26) มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 (คะแนนเฉลี่ย 58.62)

เมื่อพิจารณาตามตัวแปรทีละตัว พบว่า คะแนนการรับรู้คุณความดี แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละตัว คือ ระดับชั้นปี อย่างเชื่อมั่นได้ (ตาราง 79 ภาคผนวก ข) กล่าวคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีการรับรู้คุณความดี มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ค่าเฉลี่ย 62.91 กับ 62.12 และ 58.10 ตามลำดับ

สรุปจากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีแต่ละด้าน ตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ ของนักศึกษา พิจารณาตามเพศ ผลการเรียน และชั้นปี ที่กำลังศึกษาอยู่สามารถสรุปผลที่เกี่ยวกับนักศึกษากลุ่มเสี่ยง จากตาราง 8 ได้ดังนี้ 1) นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการน้อย คือ นักศึกษาชาย หรือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 2) นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อย คือ (2.1) นักศึกษาชาย ผลการเรียนต่ำหรือนักศึกษาชั้นปีที่ 4 (2.2) นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ที่เป็นฝ่ายชาย (2.3) นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่เป็นนักศึกษาหญิง หรือ (2.4) นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ที่มีผลการเรียนต่ำ 3) นักศึกษาที่

มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย คือ นักศึกษาชาย ผลการเรียนต่ำ หรือนักศึกษาในชั้นปีที่ 4
 4) นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองน้อย คือ นักศึกษาชาย 5) นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย คือ นักศึกษาชาย ผลการเรียนต่ำ หรือนักศึกษาชั้นปีที่ 4 6) นักศึกษาที่เห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนน้อย คือ นักศึกษาชาย 7) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย คือ นักศึกษาชาย 8) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ คือ นักศึกษาชาย หรือนักศึกษาที่ผลการเรียนต่ำ 9) นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ คือ นักศึกษาชาย หรือนักศึกษาที่ผลการเรียนต่ำ 10) นักศึกษาที่มีสติสัมปชัญญะต่ำ คือ นักศึกษาชาย ผลการเรียนต่ำ 11) นักศึกษาที่มีความชอบเสี่ยงน้อยต่ำ คือ นักศึกษาชาย 12) นักศึกษาที่มีเจตคติต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย คือ (12.1) นักศึกษาชาย (12.2) นักศึกษาชายที่มีผลการเรียนต่ำ 13) นักศึกษาที่มีการรับรู้คุณความดีน้อย คือ นักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 3

4.4 ผลการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีแต่ละด้าน ใน 3 ด้าน (พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) ด้วยวิธีถดถอยพหุคูณแบบมีลำดับ โดยใช้ตัวทำนายในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ กลุ่มจิตลักษณะเดิม และกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ เข้าทำนายตามลำดับ

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ เป็นการค้นหาปริมาณการทำนายที่เพิ่มขึ้น และตัวทำนาย พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี แต่ละด้านโดยใช้ตัวทำนาย 3 ชุด **ชุดตัวทำนายลำดับที่ 1** คือ กลุ่มลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) **ชุดตัวทำนายลำดับที่ 2** กลุ่มจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสี่ยงน้อย) **ชุดตัวทำนายลำดับที่ 3** กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร (ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และการรับรู้คุณความดี) รวมเป็น 10 ตัวแปร (ดูรายละเอียดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ที่ศึกษาตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพิสูจน์ให้เห็นถึงความสำคัญของชุดตัวทำนายกลุ่มจิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ ในการร่วมอธิบายพฤติกรรมของนักศึกษาที่เพิ่มขึ้นตามลำดับ และไม่ซ้ำซ้อนกัน ใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบมีลำดับ (Hierarchical Multiple Regression Analysis) ซึ่งพิจารณาจากร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้น ว่ามีนัยสำคัญหรือไม่หลังจากเพิ่มกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิมเข้าเป็นลำดับที่ 2 และตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์เข้าเป็นลำดับที่ 3 รวมทั้งเพื่อระบุลำดับความสำคัญของตัวแปรที่เข้าร่วมทำนายในลำดับหลังว่าจะยังคงสามารถทำนายพฤติกรรมได้หรือไม่ หลังจากควบคุมตัวทำนายเดิมทุกตัวให้มีค่าคงที่แล้ว โดยพิจารณาจากการมีนัยสำคัญและขนาดของค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปร การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้กระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

11 กลุ่ม ที่แบ่งตามลักษณะชีวิตสังคมและภูมิหลัง 5 ลักษณะ ได้แก่ ชั้นปี เพศ ผลการเรียน ระดับเศรษฐกิจของครอบครัว และประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยนี้ จำนวน 13 ตัวแปร ในกลุ่มตัวอย่างโดยรวม ด้วยวิธีสัมพัทธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) พบว่า ตัวแปรทั้งหมดมีความสัมพันธ์กันทางบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ อยู่ระหว่าง 0.02 ถึง 0.80 พบตัวแปรคู่ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงสุด คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ($r=0.80$, $p<.001$) ซึ่งมีเพียงคู่เดียว ตัวแปรที่ศึกษาอื่นๆ ทั้งหมดมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์น้อยกว่า .67 ดังนั้นโอกาสที่จะเกิด Multicollinearity จึงมีน้อย (ดูรายละเอียดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ที่ศึกษาตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์น้อย (ดูรายละเอียดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ที่ศึกษาตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient)

4.4.1 ผลการทำนายพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ เมื่อใช้ตัวทำนายชุดลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ แต่ละชุดเป็นตัวทำนาย

เมื่อนำคะแนนของพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มาทำการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบมีลำดับขั้น (ตาราง 2) โดยใช้ชุดตัวแปรลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร เป็นกลุ่มตัวทำนายลำดับที่ 1 ปรากฏว่าลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร ทำนายพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 10.1 มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน และการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (ค่าเบต้า .25 และ .14 ตามลำดับ) และในกลุ่มย่อยทำนายได้ระหว่างร้อยละ 6.3 ถึง ร้อยละ 37.9 โดยทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (ค่าเบต้า .54, .37 และ .35 ตามลำดับ) ทำนายได้ต่ำสุด ในกลุ่มนักศึกษาที่ครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจต่ำ และเมื่อนำตัวทำนายกลุ่มจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร เข้ามาเพิ่มเป็นชุดตัวทำนายลำดับที่ 2 ปรากฏว่าชุดจิตลักษณะเดิมทำนายพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ในนักศึกษากลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญร้อยละ 13.2 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน สติสัมปชัญญะ ความชอบเสี่ยงน้อย และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (ค่าเบต้า .16, .11, .11 และ -.13 ตามลำดับ) และในกลุ่มย่อย 11 ประเภท ก็ทำนายได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญระหว่างร้อยละ 5.8 ถึง ร้อยละ 21.8 โดยทำนายเพิ่มขึ้นสูงสุดในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ความชอบเสี่ยงน้อย และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (ค่าเบต้า .33, .27 และ .10 ตามลำดับ) หมายความว่า ยิ่งนักศึกษาเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนมาก มีความชอบเสี่ยงน้อย มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูงเท่าใด ก็ยิ่งมีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากเท่านั้น ทำนายได้เพิ่มขึ้นต่ำที่สุดในกลุ่มนักศึกษาหญิง และเมื่อนำตัวทำนายกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร เข้ามาเพิ่มเป็นชุดตัวทำนายลำดับ

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบปริมาณการทำนายที่เพิ่มขึ้นของพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ด้วยชุดตัวทำนายลำดับที่ 1: กลุ่มลักษณะสถานการณ์ร่วมกับชุดตัวทำนายลำดับที่ 2: กลุ่มจิตลักษณะเดิม ร่วมกับชุดตัวทำนายลำดับที่ 3: กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ลำดับที่ 1 (กลุ่มลักษณะสถานการณ์ 1-4)				ลำดับที่ 2 (กลุ่มจิตลักษณะเดิม 5-8)				ลำดับที่ 3 (ชุดกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 9-10)		
		ร้อยละทำนาย	ตัวทำนาย	ค่าเบต้า	R Square Change	ตัวทำนาย	ค่าเบต้า	R Square Change	ตัวทำนาย	ค่าเบต้า		
			ที่มีนัยสำคัญ			ที่มีนัยสำคัญ			ที่มีนัยสำคัญ			
รวม	424	10.1	3,1	.25, .14	13.2***	3,7,8,2	.16, .11, .11, -.13	7.4***	9,7,8,3,5,2	.27, .14, .14, .11, .09, -.15		
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	156	20.1	1,3	.31, .27	8.9**	3	.19	6.5**	9,3,2	.33, .20, -.18		
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	154	16.3	3,4	.47, -.04	21.8***	3,8,5	.33, .27, .10	7.1***	9,8,3,2	.28, .26, .23, -.07		
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	114	17.6	1,2	.42, -.19	20.4***	1,6,7,2	.42, .25, .17, -.26	.9	1,6,7,4,2	.40, .28, .20, -.03, -.20		
ชาย	238	10.4	3,4,2	.29, -.24, -.04	19.4***	8,7,2	.17, .16, -.35	6.4***	9,7,10,8,2,1	.26, .18, .17, .14, -.32, -.13		
หญิง	186	26.9	1,3	.33, .18	5.8**	1	.23	2.1	1	.19		
ผลการเรียนต่ำ	216	15.8	3,1,4,2	.34, .25, -.06, -.22	21.3***	7,6,8,2	.27, .21, .19, -.32	19.2***	9,7,6,5, 8	.48, .28, .21, .19, -.09		
ผลการเรียนสูง	208	13.2	3,4	.20, .02	7.5***	3,5,4	.18, .08, .03	.0	3,5,4	.18, .74, .03		
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	215	6.3	3,4	.17, -.05	10.0***	6,4	.24, .03	10.1***	9,6,5,4, 2	.38, .18, .11, .04, -.16		
เศรษฐกิจครอบครัวสูง	209	33.4	3,1	.41, .18	13.1***	3,5,8	.29, .11, .09	1.5	3,8,5,10	.32, .09, .80, .12		
ไม่เคยเข้าร่วมอบรม	270	13.7	3	.21	14.4***	3,8,7,4	.19, .15, .11, .03	.3	3,8,7,4	.18, .15, .12, .03		
เคยเข้ารับการอบรม	154	37.9	4,3,2	.54, .37, .35	16.8***	6,2	.49, .23	17.1***	2,9,5,10	.45, .39, .02, -.36		

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 *** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

หมายเหตุ R Square Change = ร้อยละการทำนายที่เปลี่ยนแปลงไป เมื่อเพิ่มชุดทำนายใหม่เข้าไป ขณะที่ชุดตัวทำนายเดิมถูกควบคุมให้คงที่

ชุดตัวทำนายลำดับที่ 1 :	1 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง	2 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	3 หมายถึง การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน	4 หมายถึง การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 2 :	5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	6 หมายถึง แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์	7 หมายถึง สติสัมปชัญญะ	8 หมายถึง ความชอบเสี่ยงน้อย
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 3 :	9 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมไม่สุจริต	10 หมายถึง การรับรู้คุณค่า		

ที่ 3 ปรากฏว่าชุดจิตลักษณะตามสถานการณ์สามารถทำนายพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญร้อยละ 7.4 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี สถิตสัมพัทธ์ ความชอบเสี่ยงน้อย การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (ค่าเบต้า .27, .14, .14, .11, .09 และ -.15 ตามลำดับ) และในกลุ่มย่อย 11 ประเภท ก็ทำนายได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ 6 จาก 11 กลุ่ม ปริมาณการทำนายเพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 6.4 ถึง ร้อยละ 19.2 โดยทำนายเพิ่มขึ้นสูงสุดในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี สถิตสัมพัทธ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน และความชอบเสี่ยงน้อย (ค่าเบต้า .48, .28, .21, .19 และ -.09 ตามลำดับ) หมายความว่า ยิ่งนักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก สถิตสัมพัทธ์สูง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง แต่มีความชอบเสี่ยงน้อยในปริมาณต่ำเท่าใดก็มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมากขึ้น ในปริมาณทำนายได้เพิ่มขึ้นต่ำที่สุดในกลุ่มนักศึกษาชาย

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ (ตาราง 9) สรุปได้ว่าตัวทำนายชุดจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร (คือ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สถิตสัมพัทธ์ และความชอบเสี่ยงน้อย) สามารถทำนายพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากที่ตัวทำนายชุดจิตลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) เคยทำนายไว้ในลำดับที่ 1 พบผล ในกลุ่มรวม และทุกกลุ่มย่อยที่ศึกษา มีช่วงร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 5.8 ถึง ร้อยละ 21.8 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ความชอบเสี่ยงน้อย ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน และการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง ตัวทำนายชุดจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร (คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การรับรู้คุณค่า) สามารถทำนายพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ จากที่ตัวทำนายชุดจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร เคยทำนายไว้ในลำดับที่ 2 พบผลในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 6 จาก 11 กลุ่ม มีช่วงร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อยู่ระหว่างร้อยละ 6.4 ถึง ร้อยละ 19.2 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ การมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ความชอบเสี่ยงน้อย สถิตสัมพัทธ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความชอบเสี่ยงน้อย และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ซึ่งผลในส่วนนี้ หมายความว่า นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีสถิตสัมพัทธ์สูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูงเท่าใด แต่มีความชอบเสี่ยงน้อยต่ำ ก็เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากขึ้น

4.4.2 ผลการทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม เมื่อใช้ตัวทำนายชุดจิตลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ แต่ละชุดเป็นตัวทำนาย

เมื่อนำคะแนนของพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มาทำการวิเคราะห์ถดถอย พบคุณแบบมีลำดับชั้น (ตาราง 10) โดยใช้ชุดตัวแปรลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร เป็นกลุ่มตัวทำนาย ลำดับที่ 1 ปรากฏว่าลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 16.0 มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง และการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (ค่าเบต้า .34 และ .03 ตามลำดับ) หมายความว่ายิ่ง นักศึกษามีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก เท่าใด ก็มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมากเท่านั้น และในกลุ่มย่อยทำนายได้ระหว่าง ร้อยละ 7.8 ถึง ร้อยละ 35.2 โดยทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริม ความรู้และทักษะ มีตัวทำนายสำคัญ คือ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (ค่าเบต้า .38) ทำนายได้ ต่ำสุดในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และเมื่อนำตัวทำนายกลุ่มจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร เข้ามาเพิ่มเป็นชุดตัว ทำนายลำดับที่ 2 ปรากฏว่าชุดจิตลักษณะเดิมสามารถทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ในกลุ่มรวม ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญร้อยละ 18.5 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ คือ ความชอบเสี่ยงน้อย การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง สติสัมปชัญญะ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (ค่าเบต้า .22, .19, .18 และ .07 ตามลำดับ) และในกลุ่มย่อยทุกประเภท ก็ทำนายได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อยู่ระหว่างร้อยละ 8.8 ถึง ร้อยละ 40.2 โดยทำนายเพิ่มขึ้นสูงสุดในกลุ่มนักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ ก็มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ สติสัมปชัญญะ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (ค่าเบต้า .57 และ .16 ตามลำดับ) หมายความว่า ยิ่งนักศึกษามีสติสัมปชัญญะสูง และมี ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูงเท่าใด จะมีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมากเท่านั้น ทำนายได้เพิ่มขึ้นต่ำที่สุดในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เมื่อนำตัวทำนายกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร เข้ามาเพิ่มเป็นชุดตัวทำนายลำดับที่ 3 ปรากฏว่าชุดจิตลักษณะตามสถานการณ์ทำนาย พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญร้อยละ 1.8 โดยมีตัว ทำนายที่สำคัญ คือ ความชอบเสี่ยงน้อย การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง สติสัมปชัญญะ และเจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี (ค่าเบต้า .23, .18, .14 และ .13 ตามลำดับ) และในกลุ่มย่อยทุกประเภท ก็ทำนาย ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญระหว่างร้อยละ 1.6 ถึง ร้อยละ 7.9 โดยทำนายเพิ่มขึ้นสูงสุดในกลุ่มนักศึกษา ชาย มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ ความชอบเสี่ยงน้อย การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง สติสัมปชัญญะ และ การรับรู้คุณความดี (ค่าเบต้า .28, .21, .20 และ .14 ตามลำดับ) หมายความว่า ยิ่งนักศึกษามีเจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีความชอบเสี่ยงน้อยในปริมาณสูง มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก สติสัมปชัญญะสูง และมีการรับรู้คุณความดีมากเท่าใด ก็จะมีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากเท่านั้น ทำนายได้เพิ่มขึ้นต่ำที่สุดในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบปริมาณการทำนายของพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ด้วยชุดตัวทำนายลำดับที่ 1 : กลุ่มลักษณะสถานการณ์ ร่วมกับชุดตัวทำนายลำดับที่ 2 : จิตลักษณะเดิม ร่วมกับชุดตัวทำนายลำดับที่ 3 : กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร แต่ละกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ลำดับที่ 1 (กลุ่มลักษณะสถานการณ์ 1-4)				ลำดับที่ 2 (กลุ่มจิตลักษณะเดิม 5-8)			ลำดับที่ 3 (ชุดกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 9-10)		
		ร้อยละทำนาย	ตัวทำนาย ที่มีนัยสำคัญ	ค่าเบต้า	R Square Change	ตัวทำนาย ที่มีนัยสำคัญ	ค่าเบต้า	R Square Change	ตัวทำนาย ที่มีนัยสำคัญ	ค่าเบต้า	
รวม	424	16.0	1, 4	.34 , .03	18.5***	8, 1, 7, 5 ,	.22 , .19 , .18 , .07	1.8***	8, 1, 7, 9	.23 , .18 , .14 , .13	
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	156	20.3	1, 3, 4	.37 , .28 , -.07	24.1***	1,8,3,5,4	.36 , .34 , .22 , .18 , -.07	7.4***	9, 8, 5, 7	.38 , .36 , .13 , -.04	
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	154	26.2	2, 1	.43 , .29	30.3***	8, 7, 5, 6	.38 , .28 , .14 , -.24	4.1***	8, 7, 5, 6	.38 , .27 , .14 , -.24	
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	114	7.8	1	.28	8.8*	1, 6, 3	.38 , .26 , -.11	1.9*	1, 5, 2	.41 , -.14 , -.28	
ชาย	238	9.9	1, 4	.33 , -.05	20.9***	8, 7, 1	.27 , .25 , .19	7.9***	8, 1, 7, 10	.28 , .21 , .20 , .14	
หญิง	186	17.2	1, 2	.28 , .18	15.0***	5	.09	5.7***	9, 8	.29 , .16	
ผลการเรียนต่ำ	216	11.2	1, 4	.33 , -.05	18.1***	8, 7	.36 , .26	1.4	8, 7, 1	.32 , .25 , .21	
ผลการเรียนสูง	208	23.1	1, 2	.33 , .15	23.5***	1, 7, 8, 5	.21 , .16 , .12 , .08	1.6*	1, 8, 7	.19 , .17 , .12	
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	215	15.7	1, 4	.35 , -.03	31.1***	1, 7, 8	.21 , .19 , .16	1.1	1, 8	.24 , .17	
เศรษฐกิจครอบครัวสูง	209	17.2	1, 2	.31 , .20	15.2***	8, 7, 6	.24 , .21 , -.23	4.7***	9, 8, 7, 6	.34 , .27 , .22 , -.35	
ไม่เคยเข้าร่วมอบรม	270	20.0	1, 2, 4	.34 , .15 , -.03	14.5***	8, 1	.33 , .24	3.9***	8, 9, 4, 6	.36 , .31 , -.03 , -.20	
เคยเข้าร่วมอบรม	154	35.2	1	.38	40.2***	7, 5	.57 , .16,	1.8*	7, 10, 5	.52 , .19 , .17	

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 *** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

หมายเหตุ R Square Change = ร้อยละการทำนายที่เปลี่ยนแปลงไป เมื่อเพิ่มชุดทำนายใหม่เข้าไป ขณะที่ชุดตัวทำนายเดิมถูกควบคุมให้คงที่

ชุดตัวทำนายลำดับที่ 1 : 1 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง 2 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน 3 หมายถึง การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน 4 หมายถึง การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 2 : 5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน 6 หมายถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 7 หมายถึง สติสัมปชัญญะ 8 หมายถึง ความชอบเสี่ยงน้อย
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 3 : 9 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมในรัฐไม่ดี 10 หมายถึง การรับรู้คุณค่าความดี

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ (ตาราง 10) สรุปได้ว่าตัวทำนายชุดจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร (คือ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สถิตสัมปชัญญะ และความชอบเสี่ยงน้อย) สามารถทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากที่ ตัวทำนายชุดจิตลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) เคยทำนายไว้ในลำดับที่ 1 พบผล ในกลุ่มรวม และทุกกลุ่มย่อย มีพิสัยร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้น อยู่ระหว่างร้อยละ 8.8 ถึง ร้อยละ 40.2 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ (คือ สถิตสัมปชัญญะ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน) ตัวทำนายชุดจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร (คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การรับรู้คุณค่าความดี) สามารถทำนายพฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากที่ตัวทำนายชุดจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร เคยทำนายไว้ในลำดับที่ 2 พบผลในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 5 จาก 11 กลุ่ม มีพิสัยร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 1.6 ถึงร้อยละ 7.4 มีตัวทำนายที่สำคัญ (คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ความชอบเสี่ยงน้อย ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน และ สถิตสัมปชัญญะ) ผลในส่วนนี้หมายความว่า นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก (มีความชอบเสี่ยงน้อย มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูงเท่าใด แต่มีสถิตสัมปชัญญะต่ำเท่าใด ก็เป็นผู้มีพฤติกรรม การใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมากเท่านั้น)

4.4.3 ผลการทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี เมื่อใช้ตัวทำนายในชุดจิตลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ แต่ละชุดเป็นตัวทำนาย

เมื่อนำคะแนนของพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มาทำการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบมีลำดับขั้น (ตาราง 11) โดยใช้ชุดตัวแปรจิตลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร เป็นกลุ่มตัวทำนายลำดับที่ 1 ปรากฏว่าจิตลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร ทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 23.9 มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง และการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (ค่าเบต้า .40 , .21 และ .02 ตามลำดับ) และในกลุ่มย่อยทำนายได้ระหว่างร้อยละ 12.0 ถึง ร้อยละ 57.2 โดยทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ มีตัวทำนายสำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน และการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (ค่าเบต้า .45 และ .31 ตามลำดับ) ทำนายได้ต่ำสุดในนักศึกษาชาย และเมื่อนำตัวทำนายกลุ่มจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร เข้ามาเพิ่มเป็นชุดตัวทำนายลำดับที่ 2 ปรากฏว่าชุดจิตลักษณะเดิมทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญร้อยละ 12.2 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความชอบเสี่ยงน้อย การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (ค่าเบต้า .30, .22, .19, .15 และ .06 ตามลำดับ) และในกลุ่มย่อยประเภทต่างๆ ก็ทำนายได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบปริมาณการทำนายที่เพิ่มขึ้นของพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใ้รู้ไ้ดี ด้วยชุดตัวทำนายลำดับที่ 1 : กลุ่มลักษณะสถานการณ์ ร่วมกับชุดตัวทำนายลำดับที่ 2 : กลุ่มจิตลักษณะเดิม ร่วมกับชุดตัวทำนายลำดับที่ 3 : กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ลำดับที่ 1 (กลุ่มลักษณะสถานการณ์ 1-4)				ลำดับที่ 2 (กลุ่มจิตลักษณะเดิม 5-8)			ลำดับที่ 3 (ชุดกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 9-10)		
		ร้อยละทำนาย	ตัวทำนาย ที่มีนัยสำคัญ	ค่าเบต้า	R Square Change	ตัวทำนาย ที่มีนัยสำคัญ	ค่าเบต้า	R Square Change	ตัวทำนาย ที่มีนัยสำคัญ	ค่าเบต้า	
รวม	424	23.9	3 , 1 , 4	.40 , .21 , .02	12.2***	3 , 6 , 8 , 1 , 5	.30 , .22 , .19 , .15 , .06	4.4***	3 , 9 , 8 , 6 , 1	.25 , .24 , .18 , .18 , .11	
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	156	34.8	3 , 1 , 2	.45 , .41 , -.25	6.5**	3 , 1 , 2	.38 , .30 , -.27	1.1	3 , 1 , 2	.44 , .27 , -.26	
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	154	40.4	3 , 4	.74 , -.08	16.1***	3 , 8 , 4 , 7	.55 , .34 , -.05 , -.19	13.8***	3,9,8,10,4	.39 , .34 , .31 , .13 , -.06	
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	114	30.9	3 , 4	.31 , .05	8.9***	3 , 4	.25 , .06	.4	3 , 4	.22 , .06	
ชาย	238	12.0	3 , 4	.33 , .03	20.6***	6 , 8 , 3 , 5	.40 , .27 , .15 , .18	9.4***	9 , 6 , 8 , 5	.33 , .32 , .24 , .21	
หญิง	186	40.6	3 , 1 , 2	.52 , .37 , -.20	9.3***	3 , 1 , 6 , 2	.43 , .27 , .18 , -.12	.6	3 , 1 , 6 , 2	.46 , .26 , .22 , -.19	
ผลการเรียนต่ำ	216	33.8	3 , 1 , 4	.54 , .32 , -.06	18.6***	6 , 1 , 8 , 7	.62 , 3.2 , .26 , -.19	9.6***	6,9,1,8,4	.50 , .46 , .31 , .21 , -.04	
ผลการเรียนสูง	208	21.5	1	.01	16.0***	3 , 8 , 5 , 4	.29 , .09 , .08 , .02	.3	3 , 5 , 4	.31 , .09 , .02	
เศรษฐกิจครอบครัวย่ำแย่	215	14.0	3 , 4	.32 , -.05	12.3***	6 , 3 , 8 , 4 , 5	.28 , .26 , .12 , -.03 , -.11,	.9	6 , 3 , 8 , 4 , 5	.26 , .23 , .12 , -.03 , -.13	
เศรษฐกิจครอบครัวย่ำแย่	209	51.1	3 , 1	.62 , .37	12.6***	3,1,6,8	.45 , .32 , .24 , .14	.0	3,1,6,8	.45 , .32 , .24 , .14	
ไม่เคยเข้าร่วมอบรม	270	18.6	3 , 1	.27 , .12	9.9***	3 , 8	.26 , .14	1.2	3 , 8 , 5 , 4	.31 , .12 , .06 , .02	
เคยเข้าร่วมอบรม	154	57.2	3 , 1	.45 , .31	18.8***	6 , 3 , 1 , 8	.59 , .29 , .25 , .20	8.0***	6 , 9 , 1 , 3 , 8	.47 , .35 , .26 , .22 , .17	

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 *** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

หมายเหตุ R Square Change = ร้อยละการทำนายที่เปลี่ยนแปลงไป เมื่อเพิ่มชุดทำนายใหม่เข้าไป ขณะที่ชุดตัวทำนายเดิมถูกควบคุมให้คงที่

ชุดตัวทำนายลำดับที่ 1 : 1 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง 2 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน 3 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากสื่อมวลชน 4 หมายถึง การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 2 : 5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน 6 หมายถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 7 หมายถึง สติสัมปชัญญะ 8 หมายถึง ความชอบเสี่ยงน้อย
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 3 : 9 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใ้รู้ไ้ดี 10 หมายถึง การรับรู้คุณค่า

10 จาก 11 กลุ่มย่อย ปริมาณการทำนายอยู่ระหว่างร้อยละ 6.5 ถึง ร้อยละ 20.6 โดยทำนายเพิ่มขึ้นสูงสุดในกลุ่มนักศึกษาเพศชาย มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความชอบเสียงน้อย การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (ค่าเบต้า .40, .27, .15 และ .18 ตามลำดับ) ทำนายได้เพิ่มขึ้นต่ำที่สุดในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เมื่อนำตัวทำนายกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร เข้ามาเพิ่มเป็นชุดตัวทำนายลำดับที่ 3 ปรากฏว่าชุดจิตลักษณะตามสถานการณ์ ทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญร้อยละ 4.4 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ความชอบเสียงน้อย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (ค่าเบต้า .25, .24, .18, .18 และ .11 ตามลำดับ) และในกลุ่มย่อยประเภทต่างๆ ก็ทำนายได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 4 จาก 11 กลุ่มย่อย ปริมาณการทำนายอยู่ระหว่างร้อยละ 4.4 ถึง ร้อยละ 13.8 โดยทำนายเพิ่มขึ้นสูงสุดในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ความชอบเสียงน้อย การรับรู้คุณค่าที่ดี และการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (ค่าเบต้า .39, .34, .31, .13 และ -.06 ตามลำดับ) ทำนายได้เพิ่มขึ้นต่ำที่สุดในกลุ่มรวม

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ (ตาราง 11) สรุปได้ว่าเมื่อตัวทำนายชุดจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร (คือ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสียงน้อย) สามารถทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ จากที่ตัวทำนายชุดลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) เคยทำนายไว้ในลำดับที่ 1 พบผลในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 10 กลุ่ม มีพิสัยร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 6.5 ถึง ร้อยละ 20.6 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ (คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง และความชอบเสียงน้อย) ตัวทำนายชุดจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร (คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การรับรู้คุณค่าที่ดี) สามารถทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากที่ตัวทำนายชุดจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร เคยทำนายไว้ในลำดับที่ 2 พบผล ในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 4 จาก 11 กลุ่ม มีพิสัยร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 4.4 ถึง ร้อยละ 13.8 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ (คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ความชอบเสียงน้อย การรับรู้คุณค่าที่ดี และการมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์)

4.5 ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบแคนอนิคัลระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ ของนักศึกษา รวม 10 ด้าน กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ ใฝ่ดี) จำแนกตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลัง

จากการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบแคนอนิคัลระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ของนักศึกษา รวม 10 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ ความชอบเสี่ยงน้อย เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การรับรู้คุณความดี) กับตัวแปรพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี 3 ตัวแปร ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบแคนอนิคัลจะให้ความสัมพันธ์ที่คู่กัน ขึ้นอยู่กับจำนวนตัวแปรของชุดตัวแปรที่น้อยกว่า ซึ่งในการวิเคราะห์ครั้งนี้ ตัวแปรที่น้อยกว่าคือ ตัวแปรชุดพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มี 3 ตัวแปร (ได้แก่ ตัวแปรพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตัวแปรพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และตัวแปรพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) ดังนั้นผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบแคนอนิคัลครั้งนี้ จึงได้ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ จำนวน 3 คู่ มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบว่ามีค่าวิลส์แลมดาเท่ากับ .37 .77 และ .92 ตามลำดับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบแคนอนิคัลเท่ากับ .70 .42 และ .27 ตามลำดับ ซึ่งการแปลผลจะเริ่มแปลผลจากคู่แรกไปจนถึงคู่สุดท้าย โดยดูผลจากค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของสหสัมพันธ์แบบแคนอนิคัลในกลุ่มที่ค่าสูงที่สุดจากลำดับที่ 1 ถึง 3 หรือดูเฉพาะค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างที่สูงโด่งเพียงค่าใดค่าหนึ่ง เพื่อการอธิบายหรือแปลผล ซึ่งในงานนี้จะเริ่มแปลผลตั้งแต่กลุ่มรวมไปถึงกลุ่มย่อยทั้ง 11 กลุ่ม ตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลังของนักศึกษา

จากผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบแคนอนิคัลคู่ที่ 1 (ตาราง 12) ซึ่งเป็นคู่ที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงสุด พบความสัมพันธ์แบบแคนอนิคัลทั้งในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย **ในกลุ่มนักศึกษาโดยรวม** จำนวน 424 คน พบว่าตัวแปรคู่ที่ 1 มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยปริมาณการทำนายเท่ากับ ร้อยละ 49.0 และพบผลว่าตัวแปรแคนอนิคัล ตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.76) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.62) และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.61) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.86) รองลงมาคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.75) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.53) ตามลำดับ หมายความว่า นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก และมีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากด้วย

เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับชุดตัวแปรแคนอนิคัลในกลุ่มย่อยต่างๆ 11 กลุ่ม (ตาราง 12) คู่ที่ 1 พบว่า 1) ในกลุ่ม**นักศึกษาชั้นปีที่ 2** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .81 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.75) รองลงมาคือลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.52) และการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน (.50) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.99) รองลงมาคือพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.56) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.52) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก และมีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากด้วย และ 2) ในกลุ่ม**นักศึกษาชั้นปีที่ 3** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .80 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.67) รองลงมาคือการใช้แบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.65) และการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน (.55) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.97) รองลงมาคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.46) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (-.05) ตามลำดับ กล่าวคือนักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีแบบอย่างจากสื่อมวลชนมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการน้อย 3) ในกลุ่ม**นักศึกษาชั้นปีที่ 4** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .71 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การใช้แบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.71) รองลงมาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.67) และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.64) ตามลำดับ ตัวแปรแรกที่มีความสัมพันธ์สูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.92) รองลงมาคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.71) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.55) หมายความว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 ที่มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก และมีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมากด้วย 4) ในกลุ่ม**นักศึกษายาย** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .71 และพบว่าตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.74) รองลงมาคือ การใช้แบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.71) และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.64) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.91) รองลงมาคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.65) และพฤติกรรมการยอมรับ

ตาราง 12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร กับพฤติกรรมใฝ่รู้ได้ 3 ตัวแปร ปริมาณการทํานาย (ร้อยละ) และค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของค่าสหสัมพันธ์แคนอนิคัล คู่ที่ 1 จำแนกกลุ่มตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม

ตัวแปรอิสระ	จำนวนคน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	ปริมาณการทํานาย (ร้อยละ)	ค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของกลุ่มตัวแปร (ชุดตัวแปรอิสระ) เรียงลำดับจากสูงไปต่ำ										ค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของกลุ่มตัวแปร (ชุดตัวแปรตาม) เรียงลำดับจากสูงไปต่ำ		
				1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	1	2	3
รวม	424	.70***	49.0	.76 ⁶	.62 ⁵	.61 ²	.60 ³	.47 ⁷	.47 ¹	.34 ⁴	.33 ⁸	.08 ¹⁰	.04 ⁹	.86 ¹²	.75 ¹³	.53 ¹¹
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	156	.81***	65.61	.75 ⁶	.52 ⁵	.50 ³	.46 ²	.39 ¹	.39 ⁸	.38 ⁷	.35 ⁹	.29 ⁴	.01 ¹⁰	.99 ¹³	.56 ¹²	.52 ¹¹
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	154	.80***	63.68	.67 ⁵	.65 ²	.55 ³	.46 ⁶	.42 ⁷	.35 ⁹	.34 ¹	.23 ⁴	-.11 ⁸	.08 ¹⁰	.97 ¹²	.46 ¹³	-.05 ¹¹
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	114	.71***	50.41	.71 ¹	.67 ⁶	.64 ²	.63 ⁷	.56 ⁸	.40 ³	.38 ⁵	.36 ⁴	.33 ⁹	.10 ¹⁰	.92 ¹²	.71 ¹¹	.55 ¹³
เพศชาย	238	.71***	50.41	.74 ⁶	.71 ²	.64 ⁵	.64 ³	.48 ⁷	.46 ¹	.42 ⁴	.35 ⁸	.20 ¹⁰	-.03 ⁹	.91 ¹²	.65 ¹³	.51 ¹¹
เพศหญิง	186	.72***	51.84	.78 ⁶	.75 ⁵	.57 ³	.50 ¹	.46 ²	.44 ⁷	.30 ⁸	.21 ⁴	.10 ⁹	.06 ¹⁰	.87 ¹³	.76 ¹²	.66 ¹¹
ผลการเรียนต่ำ	216	.84***	70.56	.77 ⁶	.68 ²	.63 ⁵	.62 ³	.59 ⁷	.56 ⁸	.43 ¹	-.19 ⁴	-.14 ⁹	-.06 ¹⁰	.92 ¹²	.65 ¹³	-.61 ¹¹
ผลการเรียนสูง	208	.65***	42.25	.68 ¹	.61 ⁶	.52 ⁴	.39 ⁸	.33 ⁹	.33 ⁵	.32 ³	.23 ¹⁰	.14 ⁷	.08 ²	.98 ¹³	.20 ¹²	.17 ¹¹
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	215	.72***	51.84	.64 ⁶	.62 ⁵	.55 ¹	.55 ²	.50 ³	.35 ⁷	-.27 ⁴	.16 ⁹	-.10 ⁸	.06 ¹⁰	.83 ¹²	.82 ¹³	.07 ¹¹
เศรษฐกิจครอบครัวสูง	209	.77***	59.29	.79 ²	.67 ⁶	.58 ¹	.55 ⁵	.53 ³	.43 ⁷	.39 ⁸	.26 ⁹	.23 ⁴	-.13 ¹⁰	.82 ¹¹	.74 ¹²	.69 ¹³
ไม่เคยเข้ารับการอบรม	270	.72***	51.84	.73 ⁵	.71 ³	.68 ⁶	.64 ²	.49 ⁴	.48 ⁷	.28 ¹⁰	-.19 ⁸	-.19 ¹	-.14 ⁹	.94 ¹²	.59 ¹¹	-.54 ¹³
เคยเข้ารับการอบรม	154	.76***	57.76	.71 ¹	.67 ⁶	.62 ²	.57 ⁸	.42 ⁵	.42 ⁷	.31 ³	.17 ⁹	.17 ¹⁰	-.03 ⁴	.91 ¹³	.79 ¹²	.40 ¹¹

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 , ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 , *** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

หมายเหตุ สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปร

ชุดตัวแปรอิสระ	กลุ่มลักษณะสถานการณ์	กลุ่มจิตลักษณะเดิม	กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์
	1 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง	5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	9 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ได้
	2 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	6 หมายถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	10 หมายถึง การรับรู้คุณค่าความดี
	3 หมายถึง การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน	7 หมายถึง สติสัมปชัญญะ	
	4 หมายถึง ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	8 หมายถึง ความชอบเสียสละ	
ชุดตัวแปรตาม	11 หมายถึง พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ	12 หมายถึง พฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม	13 หมายถึง พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ได้

นวัตกรรมด้านวิชาการ (.51) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาชายที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากด้วย 5) ในกลุ่ม**นักศึกษาหญิง** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .72 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.75) รองลงมาคือลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.78) และการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน (.57) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.87) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.76) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.66) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาหญิงที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูงมีการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก และมีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากด้วย 6) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .84 และพบว่าตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีความสัมพันธ์สูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.77) รองลงมาคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.68) และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.63) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีความสัมพันธ์สูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.92) รองลงมาคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.65) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (-.61) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่ผลการเรียนต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก แต่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการน้อย 7) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .65 และพบว่าตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.68) รองลงมาคือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.61) และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (.52) ตามลำดับ รองลงมาและตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ คือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.98) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.20) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.17) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่ผลการเรียนสูง มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก และมีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก 8) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่ครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจต่ำ** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .72 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีความสัมพันธ์สูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.64) รองลงมาคือลักษณะมุ่งอนาคต-

การควบคุมตน (.62) และแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.55) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีความสัมพันธ์สูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.83) รองลงมาคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.82) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (-.07) ตามลำดับ

หมายความว่านักศึกษาที่ครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก เป็นผู้มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก แต่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการน้อย

9) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่ครอบครัวมีระดับเศรษฐกิจสูง** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .77 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีความสัมพันธ์สูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.79) รองลงมาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.67) คือการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.58) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีความสัมพันธ์สูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.82) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.74) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.69) ตามลำดับ

หมายความว่านักศึกษาที่ระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูงมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก เป็นผู้มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก และมีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก

10) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .72 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีความสัมพันธ์สูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.73) รองลงมาคือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน (.71) และ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.68) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีความสัมพันธ์สูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.94) รองลงมาคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.59) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (-.54) ตามลำดับ

หมายความว่านักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนมาก มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นผู้มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก แต่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย

11) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .76 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีความสัมพันธ์สูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.71) รองลงมาคือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.67) และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.62) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีความสัมพันธ์สูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.91) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.79) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.40) ตามลำดับ

หมายความว่านักศึกษา ที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เป็นผู้มีพฤติกรรม

สนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก และมีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากด้วย

สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลคู่ที่ 1 ระหว่างตัวแปรลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร ตัวแปรจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร และตัวแปรตาม 3 ตัวแปร ได้ว่าในความสัมพันธ์คู่ที่ 1 ฝ่ายตัวแปรอิสระที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างที่เข้าร่วมทำนาย คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ตามลำดับ และฝ่ายตัวแปรตามที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างที่เข้าร่วมทำนาย คือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แคนอนิกัลคู่ที่ 2 (ตาราง 13) ซึ่งเป็นคู่ที่มีค่าสหสัมพันธ์สูง รองลงมา พบความสัมพันธ์แคนอนิกัลทั้งในกลุ่มรวม และทุกกลุ่มย่อยดังต่อไปนี้ **ในกลุ่มนักศึกษาโดยรวม** จำนวน 424 คน พบว่าตัวแปรคู่ที่ 2 มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยปริมาณการทำนายเท่ากับร้อยละ 17.64 พบผลว่า ตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี (.63) รองลงมาคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.47) และการรับรู้คุณความดี (.42) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.64) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.48) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.03) ตามลำดับ หมายความว่า นักศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีการรับรู้คุณความดีมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก และมีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากด้วย

เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับชุดตัวแปรแคนอนิกัลในกลุ่มย่อยต่างๆ 11 กลุ่ม (ตาราง 13) คู่ที่ 2 พบว่า 1) ใน**กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .58 และพบผลว่าตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การรับรู้คุณความดี (.59) รองลงมาคือการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน (.55) และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.50) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.76) รองลงมาคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.44) และพฤติกรรมการสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (-.15) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่มีการรับรู้คุณความดีมาก มีการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนมาก มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก แต่มีพฤติกรรมการสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย 2) ใน**กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .61 และพบผลว่าตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.60) รองลงมาคือ การมี

แบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.40) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี (.34) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี(.86) รองลงมาคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.47) และพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (-.08) ตามลำดับ กล่าวคือนักศึกษาที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก แต่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อย 3) ในกลุ่ม**นักศึกษาชั้นปีที่ 4** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .55 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือการรับรู้คุณความดี (.60) รองลงมาคือประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (.51) และการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.50) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.74) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.30) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.08) หมายความว่านักศึกษาที่มีการรับรู้คุณความดีมาก มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก และมีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก 4) ในกลุ่ม**นักศึกษาชาย** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .52 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี (.41) รองลงมาคือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.34) และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.32) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.73) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.38) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.24) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาเพศชายที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก และมีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก 5) ในกลุ่ม**นักศึกษหญิง** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .49 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน (.53) รองลงมาคือการใช้แบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.36) และการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.35) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.46) รองลงมาคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.45) และพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.39) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาเพศหญิงที่มีการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนมาก มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก และมีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก 6) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ** มีค่าสัมประสิทธิ์

ตาราง 13 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี 3 ตัวแปร ปริมาณการทำนาย (ร้อยละ) และค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของค่าสหสัมพันธ์แคนอนิคัล คู่ที่ 2 จำแนกกลุ่มตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม

ตัวแปรอิสระ	จำนวนคน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	ปริมาณการทำนาย (ร้อยละ)	ค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของกลุ่มตัวแปร (ชุดตัวแปรอิสระ) เรียงลำดับจากสูงไปต่ำ										ค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของกลุ่มตัวแปร (ชุดตัวแปรตาม) เรียงลำดับจากสูงไปต่ำ		
				1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	1	2	3
รวม	424	.42***	17.64	.63 ⁹	.49 ¹	.42 ¹⁰	.35 ²	.31 ⁵	.26 ³	.20 ⁸	.16 ⁶	.14 ⁷	.10 ⁴	.64 ¹³	.48 ¹²	.03 ¹¹
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	156	.58***	33.64	.59 ¹⁰	.55 ³	.50 ²	.50 ⁹	.41 ⁵	.38 ¹	.35 ⁶	.16 ⁸	-.04 ⁷	-.01 ⁴	.76 ¹²	.44 ¹¹	-.15 ¹³
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	154	.61***	36.97	.60 ⁶	.40 ¹	.34 ⁹	.25 ³	.20 ⁴	.19 ⁸	.10 ⁷	-.09 ¹⁰	.08 ²	-.01 ⁵	.86 ¹³	.47 ¹¹	-.08 ¹²
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	114	.55***	30.25	.60 ¹⁰	.51 ⁴	.50 ¹	.49 ³	.29 ⁷	.24 ⁶	.16 ⁹	.10 ⁵	.04 ⁸	-.02 ²	.74 ¹³	.30 ¹²	.08 ¹¹
เพศชาย	238	.52***	27.04	.41 ⁹	.34 ⁶	.32 ²	.28 ⁴	.27 ⁵	.19 ¹	.18 ⁷	.15 ¹⁰	.13 ⁸	-.06 ³	.73 ¹¹	.38 ¹²	.24 ¹³
เพศหญิง	186	.49***	24.01	.53 ³	.36 ²	.35 ¹	.25 ⁹	.22 ¹⁰	.19 ⁵	.18 ⁴	.10 ⁶	-.08 ⁷	-.07 ⁸	.46 ¹¹	.45 ¹³	.39 ¹²
ผลการเรียนต่ำ	216	.59***	34.81	.45 ⁸	.35 ⁹	.21 ¹	.11 ²	.10 ⁴	.09 ³	.06 ⁶	.05 ⁷	-.02 ¹⁰	.02 ⁵	.79 ¹¹	.29 ¹³	-.28 ¹²
ผลการเรียนสูง	208	.46***	21.16	.65 ²	.61 ⁵	.43 ³	.39 ⁹	.37 ⁴	.35 ⁷	.34 ⁶	.31 ¹⁰	.26 ⁸	.08 ²	.93 ¹²	.53 ¹¹	-.12 ¹³
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	215	.59***	34.81	.59 ⁶	.56 ¹⁰	.54 ¹	.53 ³	.31 ⁹	.30 ⁸	.27 ⁴	.14 ⁵	-.11 ⁷	-.08 ²	.72 ¹¹	.50 ¹²	-.25 ¹³
เศรษฐกิจครอบครัวสูง	209	.57***	32.49	.59 ⁵	.58 ⁹	.45 ¹⁰	.42 ¹	.37 ⁶	.35 ⁴	.32 ⁸	.31 ⁷	.23 ³	.10 ²	.56 ¹²	.55 ¹³	.01 ¹¹
ไม่เคยเข้ารับการอบรม	270	.55***	30.25	.44 ¹	.42 ⁹	.36 ⁴	.34 ⁶	-.26 ²	.23 ¹⁰	.14 ⁵	.09 ⁸	-.05 ³	-.02 ⁷	.84 ¹³	.21 ¹²	-.17 ¹¹
เคยเข้ารับการอบรม	154	.56***	31.31	.55 ⁶	.38 ²	.33 ⁴	.33 ¹	.30 ¹⁰	.28 ⁸	.24 ⁷	-.24 ³	.21 ⁹	-.04 ⁵	.92 ¹¹	.10 ¹²	-.02 ¹³

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 , ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 , *** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

หมายเหตุ สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปรตาม

ชุดตัวแปรอิสระ	กลุ่มลักษณะสถานการณ์	กลุ่มจิตลักษณะเดิม	กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์
	1 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง	5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	9 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี
	2 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	6 หมายถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	10 หมายถึง การรับรู้คุณค่าความดี
	3 หมายถึง การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน	7 หมายถึง สติสัมปชัญญะ	
	4 หมายถึง ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	8 หมายถึง ความชอบเสียสละ	
ชุดตัวแปรตาม	11 หมายถึง พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ	12 หมายถึง พฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม	13 หมายถึง พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี

สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .59 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือความชอบเสียงน้อย (.45) รองลงมาคือ สถิติสัมพัทธ์ (.35) และการมีแบบอย่างจากผู้ปกครอง (.21) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.79) รองลงมาคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.29) และพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (-.28) ตามลำดับหมายความว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำมีความชอบเสียงน้อยสูง มีสถิติสัมพัทธ์สูง มีแบบอย่างจากผู้ปกครองมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก แต่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อย 7) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .46 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.65) รองลงมาคือลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.61) และการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน (.43) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.93) รองลงมาคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.53) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (-.12) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่ผลการเรียนสูงการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง และมีการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก แต่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย 8) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมระดับเศรษฐกิจต่ำ** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .59 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.59) รองลงมาคือ การรับรู้คุณความดี (.56) และการมีแบบอย่าง ที่ดีจากผู้ปกครอง (.54) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.72) รองลงมาคือพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.50) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (-.25) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่ระดับเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีการรับรู้คุณความดีมาก มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก แต่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย 9) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่ครอบครัวยุติธรรมระดับเศรษฐกิจสูง** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .57 และพบว่าตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.59) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี (.58) และการรับรู้คุณความดี (.45) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.56) รองลงมาคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.55) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.01) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูง

มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนเอง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีการรับรู้คุณความดีมาก เป็นผู้มีพฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก และมีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากด้วย 10) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .55 และพบว่าตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.44) รองลงมาคือเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี (.42) และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (.36) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ ใฝ่ดี (.84) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.21) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (-.17) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีประสบการณ์ เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ เป็นผู้มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก แต่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรม ด้านวิชาการน้อย 11) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .56 และพบว่าตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.55) รองลงมาคือการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.38) และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (.33) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.92) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.10) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี(-.02) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก เป็นผู้มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก แต่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย

สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลคู่ที่ 2 ระหว่างตัวแปรลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร ตัวแปรจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร และตัวแปรตาม 3 ตัวแปร ได้ว่าในความสัมพันธ์คู่ที่ 2 ฝ่ายตัวแปรอิสระที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างที่เข้าร่วมทำนาย คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง และการรับรู้คุณความดี ตามลำดับ และฝ่ายตัวแปรตามที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างที่เข้าร่วมทำนาย คือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แคนอนิกัลคู่ที่ 3 (ตาราง 14) ซึ่งเป็นคู่ที่มีค่าสหสัมพันธ์สูง รองลงมา พบความสัมพันธ์แคนอนิกัลทั้งในกลุ่มรวม และทุกกลุ่มย่อยดังต่อไปนี้ **ในกลุ่มนักศึกษาโดยรวม** จำนวน 424 คนพบว่าตัวแปรคู่ที่ 3 มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยปริมาณ

ตาราง 14 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 10 ตัวแปร กับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี 3 ตัวแปร ปริมาณการทำนาย (ร้อยละ) และค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของค่าสหสัมพันธ์แคนอนิคัล คู่ที่ 3 จำแนกกลุ่มตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลัง 11 กลุ่ม

ตัวแปรอิสระ	จำนวนคน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	ปริมาณการทำนาย (ร้อยละ)	ค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของกลุ่มตัวแปร (ชุดตัวแปรอิสระ) เรียงลำดับจากสูงไปต่ำ										ค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของกลุ่มตัวแปร (ชุดตัวแปรตาม) เรียงลำดับจากสูงไปต่ำ		
				1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	1	2	3
รวม	424	.27***	7.29	.50 ¹⁰	.45 ¹	.32 ⁶	.24 ³	.21 ⁸	.12 ⁹	.17 ⁴	.13 ⁷	.03 ²	.02 ⁵	.85 ¹¹	.15 ¹²	-.16 ¹³
นักศึกษาชั้นปีที่ 2	156	.35*	12.25	.56 ⁸	.51 ⁵	.33 ¹	.24 ²	.21 ⁹	.17 ⁶	.12 ³	-.04 ⁴	-.02 ⁷	-.01 ¹⁰	.72 ¹¹	-.33 ¹²	-.03 ¹³
นักศึกษาชั้นปีที่ 3	154	.41***	16.73	.56 ⁵	.52 ⁴	.39 ³	.35 ¹⁰	.34 ¹	.29 ⁹	.18 ⁶	.10 ⁷	-.06 ⁸	-.05 ²	.88 ¹¹	-.25 ¹²	-.22 ¹³
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	114	.47***	22.09	.61 ²	.32 ⁴	.23 ¹	.20 ¹⁰	.13 ³	.13 ⁵	.13 ⁸	.10 ⁶	.08 ⁷	-.05 ⁹	.70 ¹¹	.40 ¹³	.24 ¹²
เพศชาย	238	.36***	12.96	.54 ¹⁰	.46 ¹	.33 ⁹	.32 ²	.19 ⁴	.16 ³	.10 ⁷	.08 ⁸	.06 ⁶	-.05 ⁵	.72 ¹³	.46 ¹¹	-.17 ¹²
เพศหญิง	186	.33**	10.89	.64 ⁴	.64 ¹	.62 ⁹	.48 ⁸	.37 ³	.35 ¹⁰	.16 ⁵	.15 ²	.14 ⁶	-.11 ⁷	.58 ¹¹	.52 ¹²	-.22 ¹³
ผลการเรียนต่ำ	216	.38***	14.44	.78 ⁹	.62 ¹⁰	.57 ⁴	.52 ³	.45 ¹	.39 ⁵	.27 ⁷	-.05 ²	.04 ⁶	-.01 ⁸	.70 ¹³	-.27 ¹²	-.03 ¹¹
ผลการเรียนสูง	208	.37***	13.69	.51 ¹⁰	.40 ⁷	.31 ⁵	.30 ⁸	.20 ⁴	.13 ³	.12 ⁶	.12 ²	-.06 ⁹	-.01 ¹	.83 ¹¹	-.31 ¹²	.19 ¹³
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ	215	.39***	15.21	.53 ²	.38 ⁴	.28 ⁷	.22 ⁹	.19 ¹⁰	.15 ⁶	.14 ⁸	-.05 ³	.04 ⁵	-.01 ¹⁰	.69 ¹¹	.51 ¹²	-.27 ¹³
เศรษฐกิจครอบครัวสูง	209	.32**	10.24	.67 ⁷	.39 ⁶	.32 ⁴	.24 ¹⁰	.23 ⁶	.21 ³	.19 ²	.16 ⁵	.10 ⁹	-.04 ¹	.56 ¹¹	.46 ¹³	.36 ¹²
ไม่เคยเข้ารับการอบรม	270	.28**	7.84	.62 ¹	.36 ²	.29 ¹⁰	.27 ⁵	.18 ¹	.14 ⁹	.06 ⁸	.03 ³	-.03 ⁴	-.03 ⁶	.79 ¹¹	-.26 ¹²	-.06 ¹³
เคยเข้ารับการอบรม	154	.38**	14.44	.67 ⁴	.61 ³	.51 ⁹	.48 ¹⁰	.27 ¹	.23 ⁶	.22 ²	.14 ²	.07 ⁵	.02 ⁷	.60 ¹²	.41 ¹³	.01 ¹¹

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 , ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 , *** มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

หมายเหตุ สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปร

ชุดตัวแปรอิสระ	กลุ่มลักษณะสถานการณ์	กลุ่มจิตลักษณะเดิม	กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์
	1 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง	5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	9 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี
	2 หมายถึง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	6 หมายถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	10 หมายถึง การรับรู้คุณค่าความดี
	3 หมายถึง การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน	7 หมายถึง สติสัมปชัญญะ	
	4 หมายถึง ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	8 หมายถึง ความชอบเสียสละ	
ชุดตัวแปรตาม	11 หมายถึง พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ	12 หมายถึง พฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม	13 หมายถึง พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี

การทำนายเท่ากับร้อยละ 7.29 พบผลว่า ตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การรับรู้คุณความดี (.50) รองลงมาคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.45) และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.32) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.85) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.15) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (-.16) ตามลำดับ หมายความว่า นักศึกษาที่มีการรับรู้คุณความดีมาก มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก และมีพฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก แต่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย

เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างของตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับชุดตัวแปรแคนอนิกัลในกลุ่มย่อยต่างๆ 11 กลุ่ม (ตาราง 14) คู่อันดับที่ 3 พบว่า 1) ในกลุ่ม**นักศึกษาชั้นปีที่ 2** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .35 และพบผลว่า ตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ ความชอบเสี่ยงน้อย (.56) รองลงมาคือลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.51) และการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.33) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.72) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (-.33) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (-.03) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่มีความชอบเสี่ยงน้อยสูง รองลงมาคือลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง และการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อย แต่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อยด้วย 2) ในกลุ่ม**นักศึกษาชั้นปีที่ 3** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .41 และพบผลว่าตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.56) รองลงมาคือ ประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (.52) และการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน (.39) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.88) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (-.25) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.22) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนมาก จะเป็นผู้มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อย และมีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย และ 3) ในกลุ่ม**นักศึกษาชั้นปีที่ 4** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .47 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.61) รองลงมาคือประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (.32) และการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.23) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุด

ในกลุ่มตัวแปรตามคือพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.70) รองลงมาคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.13) และพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.24) หมายความว่านักศึกษาที่มีการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก และมีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมากด้วย 4) ในกลุ่ม**นักศึกษาชาย** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .36 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การรับรู้คุณความดี (.54) รองลงมาคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.46) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี (.33) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.72) รองลงมาคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.46) และพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (-.17) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาชายที่มีการรับรู้คุณความดีมาก มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก แต่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อย 5) ในกลุ่ม**นักศึกษาหญิง** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .33 และพบว่าตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (.64) รองลงมาคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.64) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี (.62) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.58) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.52) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (-.22) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาชายที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก แต่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย 6) ในกลุ่ม**นักศึกษาผลการเรียนต่ำ** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .38 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี (.78) รองลงมาคือ การรับรู้คุณความดี (.62) และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (.57) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.70) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (-.27) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (-.03) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่ผลการเรียนต่ำ มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีการรับรู้คุณความดีมาก และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อย แต่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการน้อยด้วย 7) ในกลุ่ม**นักศึกษาผลการเรียนสูง** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

แคนอนิคัลเท่ากับ .37 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การรับรู้คุณความดี (.51) รองลงมาคือสติสัมปชัญญะ (.40) และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน (.31) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.83) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (-.31) และ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.19) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่ผลการเรียนต่ำ มีการรับรู้คุณความดีมาก มีสติสัมปชัญญะสูง และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมการยอมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อย และมีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก 8) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่ระดับเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .39 และพบว่าตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.53) รองลงมาคือ ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (.38) และสติสัมปชัญญะ (.28) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.69) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.51) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (-.27)ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่ระดับเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และมีสติสัมปชัญญะมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก แต่มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย 9) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่ระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูง** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .32 และพบว่า ตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ คือ สติสัมปชัญญะ (.67) รองลงมาคือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (.39) และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (.32) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.56) รองลงมาคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.46) และพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.36) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่ระดับเศรษฐกิจครอบครัวสูงมีสติสัมปชัญญะสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก และมีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก 10) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลเท่ากับ .28 และพบว่าตัวแปรแคนอนิคัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือการมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง (.62) รองลงมาคือ การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน (.36) และการรับรู้คุณความดี(.29) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.79) รองลงมาคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (-.26) และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (-.06)

ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีการรับรู้คุณความดีมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมาก แต่มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อย และมีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อยด้วย 11) ในกลุ่ม**นักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ** มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลเท่ากับ .38 และพบว่าตัวแปรแคนอนิกัลตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรอิสระคือ ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ (.67) รองลงมาคือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน (.61) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี (.51) ตามลำดับ และตัวแปรแรกที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างสูงสุดในกลุ่มตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม (.60) รองลงมาคือ พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี (.41) และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ (.01) ตามลำดับ หมายความว่านักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก และมีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากด้วย

สรุปผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แคนอนิกัลคู่ที่ 3 ระหว่างตัวแปรลักษณะสถานการณ์ 4 ตัวแปร ตัวแปรจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร และตัวแปรตาม 3 ตัวแปร ได้ว่าในความสัมพันธ์คู่ที่ 3 ฝ่ายตัวแปรอิสระที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างที่เข้าร่วมทำนาย คือ การรับรู้คุณความดี การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตามลำดับ และฝ่ายตัวแปรตามที่มีค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างที่เข้าร่วมทำนาย คือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามลำดับ

บทที่ 5

การสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องนี้ เป็นการวิจัยประเภทศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบ (Correlational - Comparative Study) ทั้งปัจจัยด้านลักษณะสถานการณ์ จิตลักษณะเดิม จิตลักษณะตามสถานการณ์ ตลอดจนลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลัง ว่ามีความสำคัญเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีของนักศึกษา แต่ละด้านใน 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม หรือพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) มากน้อยเพียงใด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 424 คน

ในบทนี้ประกอบด้วยหัวข้อหลักตามลำดับดังนี้ 5.1) การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐาน 5.2) ข้อดี ข้อจำกัดของการวิจัยครั้งนี้ และ 5.3) ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาและการวิจัยต่อไป

5.1 การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐาน

จากการประมวลทฤษฎี และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ดังปรากฏในบทที่ 2 ทำให้สามารถตั้งสมมติฐานในการวิจัยได้จำนวน 4 ข้อ ซึ่งได้ทำการทดสอบโดยการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสรุปผลตามสมมติฐานในแต่ละข้อได้ดังนี้

5.1.1 การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 1

สมมติฐานที่ 1 กล่าวว่า นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีมาก และเป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีแต่ละด้านใน 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะอื่นๆ

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางระหว่างตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร คือ 1) การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก และกลุ่มนักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย 2) ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และกลุ่มนักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย และ 3) ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง และกลุ่มนักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ ส่วนตัวแปรตาม คือ

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี โดยจะวิเคราะห์ตัวแปรตามทีละด้าน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้พบว่าคะแนนของตัวแปรตามแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวพร้อมกัน ทีละ 2 ตัว และทีละตัว จำนวน 4 ตัวแปรตาม ดังนี้

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี พบว่า 1) คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี **แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 3 ตัว** พร้อมกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มรวม นักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 3 นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง นักศึกษาที่ไม่เคยเข้าร่วมอบรมเสริมความรู้และทักษะ และนักศึกษาที่ครอบครัวยังมีระดับเศรษฐกิจต่ำ (ตาราง 4 และตาราง 17 ถึงตาราง 23 ในภาคผนวก ข และภาพประกอบ 5) กล่าวคือ 1) นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก ได้รับประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย 3) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง และมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย 4) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ 5) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ 6) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ และมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย

คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี พบว่า 1) คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี **แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 2 ตัว** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มรวม นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง นักศึกษาที่ครอบครัวยังมีระดับเศรษฐกิจสูง และนักศึกษาที่ไม่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ (ตาราง 4) กล่าวคือ 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน

มาก และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย และมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย

คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี **แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 4) ดังนี้ 1) นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบในกลุ่มนักศึกษาโดยรวม และนักศึกษางานประเภท (ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 นักศึกษาชั้นปีที่ 4 นักศึกษาหญิง นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง นักศึกษาที่มีเศรษฐกิจครอบครัวสูง และนักศึกษาที่ไม่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ) 2) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย พบในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 นักศึกษาหญิง นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง นักศึกษาที่มีเศรษฐกิจครอบครัวสูง และนักศึกษาที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ 3) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มนักศึกษาโดยรวม และนักศึกษาทุกประเภทที่ศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนตัวแปรตามเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีเป็นไปตามสมมติฐานมาบางส่วน

พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พบว่า 1) คะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ **ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 3 ตัว** แต่พบว่า **แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 2 ตัว** พร้อมกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 5 และตาราง 39 ถึงตาราง 45 ในภาคผนวก ข และภาพประกอบ 6) กล่าวคือ 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มนักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 3 กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก พบในกลุ่มนักศึกษาชาย 3) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก ถ้ามีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง 4) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง พร้อมกันทั้ง 2 ด้าน มีพฤติกรรมการยอมรับ

นวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พร้อมกันทั้ง 2 ด้าน พบในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง

คะแนนพฤติกรรมการรับนวัตกรรมด้านวิชาการ **แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 5) ดังนี้ 1) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย พบในกลุ่มนักศึกษาโดยรวม และนักศึกษาบางประเภท (ได้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง นักศึกษาที่มีเศรษฐกิจครอบครัวสูง นักศึกษาที่ไม่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ และนักศึกษาที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ) 2) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง มีต่อพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มนักศึกษาโดยรวม และนักศึกษาเกือบทุกประเภทที่ศึกษา (ยกเว้นนักศึกษหญิง)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนตัวแปรตามพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ เป็นไปตามความคาดหมายบางส่วน

พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พบว่า 1) คะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม **ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 3 ตัว** แต่พบว่า **แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 2 ตัว** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 6 และตาราง 47 ถึงตาราง 50 ในภาคผนวก ข) คือ 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก ถ้ามีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พบได้ในกลุ่มนักศึกษาชายที่มีผลการเรียนต่ำ และกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวต่ำ 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบได้ในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ 3) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง 4) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบในกลุ่มนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจครอบครัวต่ำ

คะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม **แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 6) ดังนี้ 1) นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนสูง

มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนเองต่ำ พบในกลุ่มนักศึกษาโดยรวม และนักศึกษาเกือบทุกประเภทที่ศึกษา (ยกเว้นนักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจสูง) 2) การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบในกลุ่มย่อย(ได้แก่กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และกลุ่มนักศึกษาหญิง) 2) การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย พบในกลุ่มย่อย(ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชาย และกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนตัวแปรตามพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมเป็นไปตามสมมติฐานบางส่วน

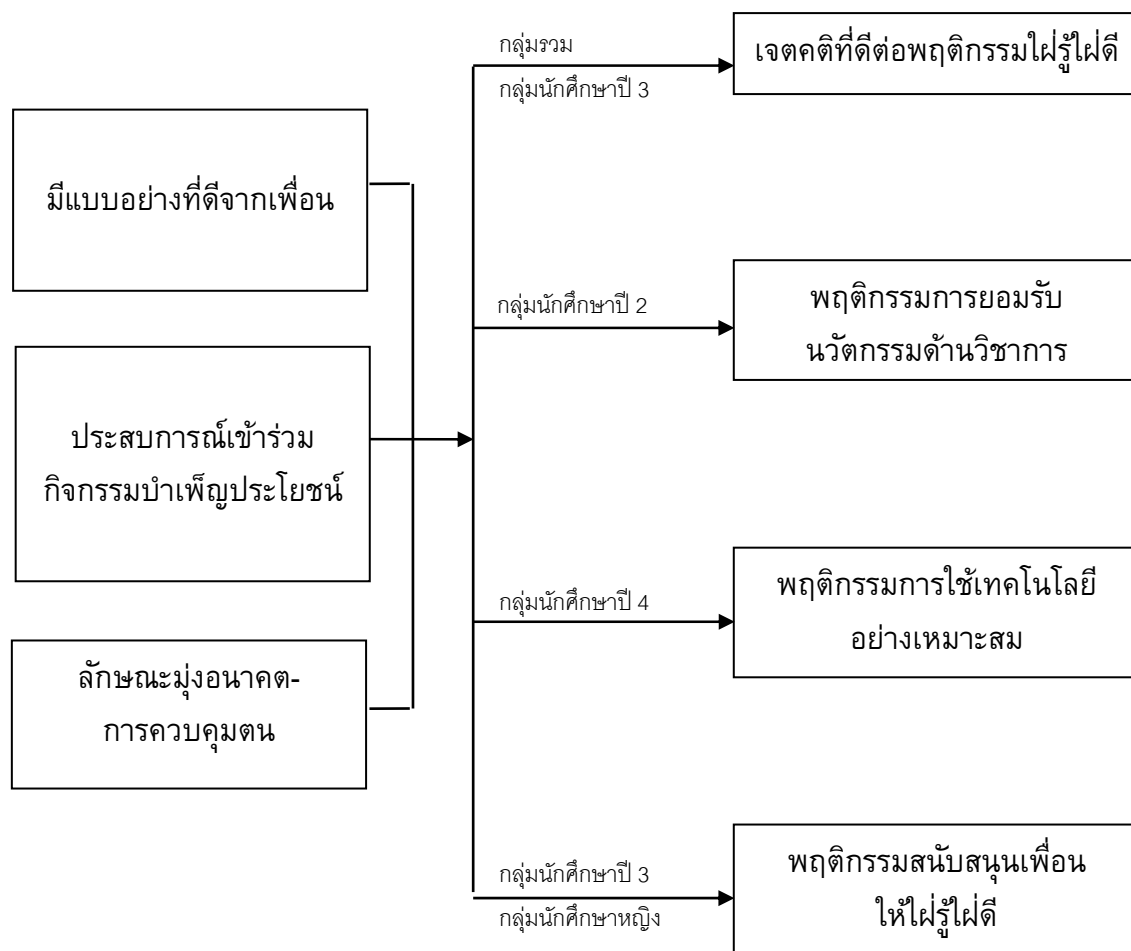
พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี พบว่า 1) คะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 3 ตัว แต่พบว่า **แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละ 2 ตัว** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 7 และตาราง 58 ถึง ตาราง 60 ในภาคผนวก ข) คือ 1) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก ถ้ามีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย พบในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ 2) ในหมู่นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก ถ้ามีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย พบในกลุ่มนักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ 3) ในหมู่นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก ถ้ามีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย พบในกลุ่มนักศึกษาที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ

คะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม **แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตาราง 7) ดังนี้ 1) นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย พบในกลุ่มนักศึกษาโดยรวม และนักศึกษาบางประเภท (ได้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 4 นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง นักศึกษาที่มีระดับเศรษฐกิจสูง และนักศึกษาที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ) 2) ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนเองสูง มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี มากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนเองต่ำ พบในกลุ่มนักศึกษา

โดยรวม และนักศึกษาเกือบทุกประเภทที่ศึกษา (ยกเว้นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 นักศึกษาชั้นปีที่ 4 นักศึกษาหญิง และและนักศึกษาที่เคยเข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนตัวแปรตามพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใ้รู้ใ้ดีเป็นไปตามความคาดหมายบางส่วน

จึงสรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลสนับสนุนสมมติฐานบางส่วน

ภาพประกอบ 9 ผลการวิจัยที่สนับสนุนสมมติฐานที่ 1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นทำให้ทราบว่า นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใ้รู้ใ้ดี มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และมีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใ้รู้ใ้ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย มีผลงานวิจัยในอดีตที่ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรอิสระ **การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน**

พบผลที่สอดคล้องกับการผลวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของวันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554) นักเรียนที่มีเพื่อนเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้อินเทอร์เน็ตมาก มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย หรือมีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัยมากกว่านักเรียนที่มีเพื่อนเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้อินเทอร์เน็ตน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของดวงกมล ทรัพย์พิทยากร (2549) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก เป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างมีประโยชน์มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย

พบอีกว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และมีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์น้อย **มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์** พบผลที่สอดคล้องกับผลวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของวันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีการรับรู้ประโยชน์จากการฝึกอบรมการใช้อินเทอร์เน็ตในโรงเรียนมาก เป็นนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย มีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัย และมีพฤติกรรมการสนับสนุนเพื่อนให้ใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย มากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ประโยชน์จากการฝึกอบรมการใช้อินเทอร์เน็ตในโรงเรียนน้อย และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของรุจิเรศ พิษิตานนท์ (2546) ที่ศึกษาพฤติกรรมฉลาดเลือกกินของนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย พบว่า นักเรียนที่มีการทำกิจกรรมเหมาะสมร่วมกับเพื่อนมาก มีเจตคติที่ดีต่อการฉลาดเลือกกินมาก และมีพฤติกรรมฉลาดเลือกกินมากกว่านักเรียนที่มีกิจกรรมร่วมกับเพื่อนน้อย พบผลเช่นนี้ในนักเรียนทั้งกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยหลายประเภท

ยิ่งกว่านั้นยังพบว่า นักศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และมีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี มากกว่านักศึกษาที่มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนน้อย มีผลงานวิจัยในอดีตที่ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรอิสระ **ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน** พบผลที่สอดคล้องกับการผลวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยของศุภรางค์ อินทuhn (2552) ที่ศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมรักการอ่านมากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนต่ำ พบผลสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประดิษฐา เสถียรมงคลกิจ (2549: 51) พบผลสำคัญอีกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมรักการอ่านมากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตนต่ำ

5.1.2 การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 2

สมมติฐานที่ 2 กล่าวว่า นักศึกษาชาย มีผลการเรียนต่ำ และอยู่ในชั้นปีที่ 2 เป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีน้อย หรือเป็นผู้มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี แต่ละด้านใน 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ และพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) น้อยกว่านักศึกษาที่มีลักษณะอื่นๆ

การสรุปผลตามสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสามทางระหว่างตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร คือ 1) เพศ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาชาย และกลุ่มนักศึกษาหญิง 2) ผลการเรียน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ผลการเรียนต่ำ และผลการเรียนสูง 3) ระดับชั้น แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้พบว่าคะแนนของตัวแปรตามแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระดังนี้

พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ไม่พบปฏิสัมพันธ์แบบสามทาง สองทาง แต่อย่างใด แต่พบว่าคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ละตัว โดยพบว่า นักศึกษาหญิง มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาชาย และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 ซึ่งเป็นไปตามความคาดหมายบางส่วน

พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ไม่พบปฏิสัมพันธ์แบบสามทาง แต่พบว่า 1) คะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ เพศ และระดับการศึกษา กล่าวคือ นักศึกษาหญิง ถ้าเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาผลการเรียนสูง ถ้าเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาผลการเรียนต่ำ ถ้าเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 อาจกล่าวได้ว่า นักศึกษาชาย ชั้นปี 4 มีผลการเรียนต่ำ เป็นผู้มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมน้อยที่สุด ซึ่งเป็นไปตามความคาดหมายบางส่วน และยังพบว่า 2) คะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ตัว คือ นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4

พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี ไม่พบปฏิสัมพันธ์แบบสามทาง สองทาง แต่อย่างใด แต่พบว่าคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ละตัว โดยพบว่า นักศึกษาหญิง มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี มากกว่านักศึกษาชาย และนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี มากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี มากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมเฝ้าดี ไม่พบปฏิสัมพันธ์แบบสามทาง แต่พบว่า 1) คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมเฝ้าดีระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ เพศ กล่าวคือ นักศึกษาหญิง ถ้ามีผลการเรียนสูง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมเฝ้าดี มากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ ซึ่งเป็นไปตามความคาดหมายบางส่วน และยังพบว่า 2) คะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมเฝ้าดี แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ตัว คือ นักศึกษาหญิง มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมเฝ้าดี มากกว่านักศึกษาชาย

จึงสรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลสนับสนุนสมมติฐานบางส่วน

5.1.3 การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 3

สมมติฐานที่ 3 ประกอบด้วย สมมติฐานย่อย 3 ส่วน ดังนี้

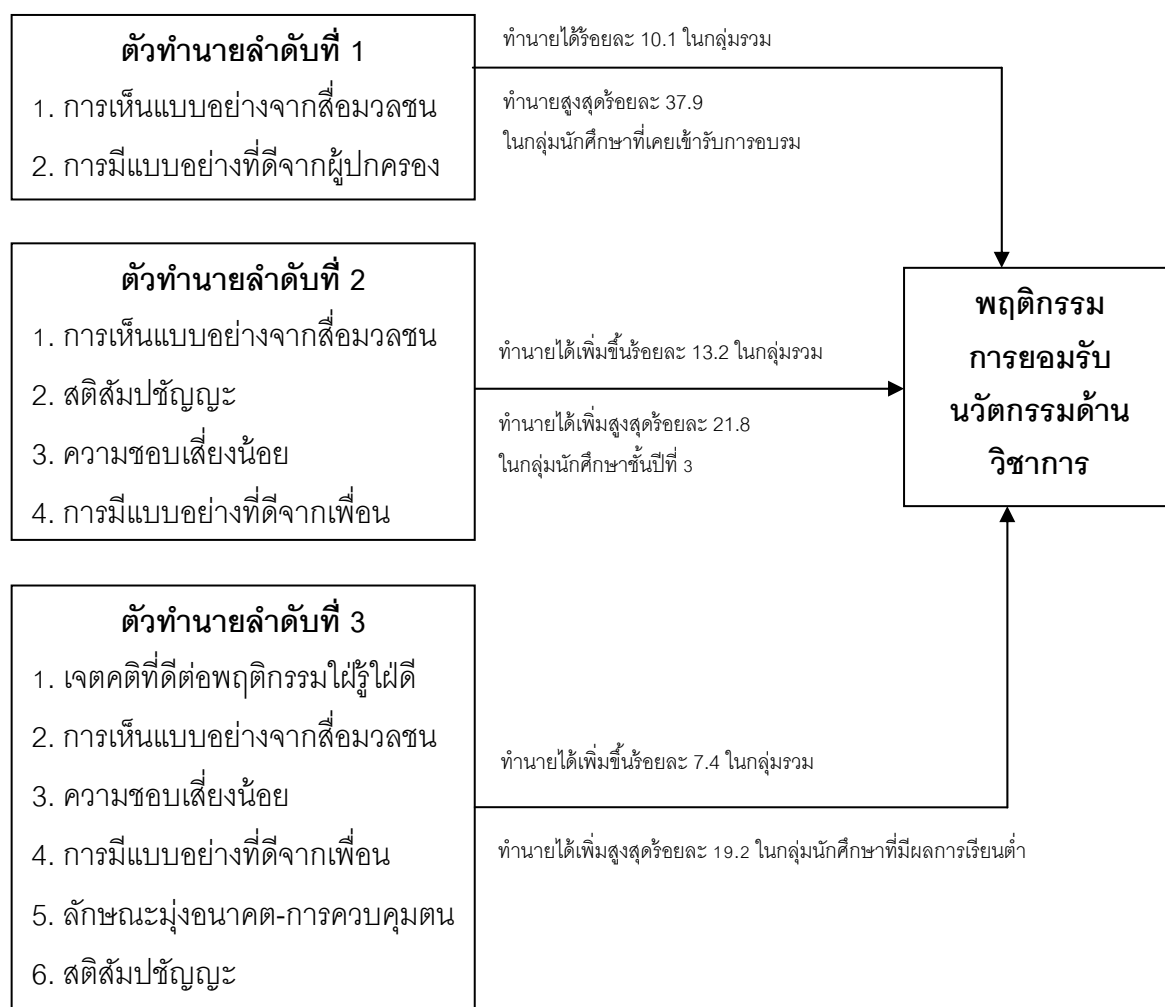
3.1 กลุ่มตัวแปรลำดับที่ 1 คือ ลักษณะสถานการณ์ทางสังคมมี 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) สามารถทำนายพฤติกรรมเฝ้าดี แต่ละด้านใน 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ และพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี) ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 เมื่อควบคุมอิทธิพลกลุ่มตัวแปรลำดับที่ 1 คือ ลักษณะสถานการณ์ทางสังคมให้คงที่แล้ว นำกลุ่มตัวแปรลำดับที่ 2 คือ จิตลักษณะเดิม มี 4 ตัวแปร (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสี่ยงน้อย) เข้าร่วมทำนายด้วย สามารถเพิ่มปริมาณทำนายพฤติกรรมเฝ้าดี แต่ละด้านใน 3 ด้าน จากปริมาณที่กลุ่มตัวแปรลักษณะสถานการณ์ทางสังคมเคยทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ

3.3 เมื่อควบคุมอิทธิพลกลุ่มตัวแปรลำดับที่ 1 และ 2 ให้คงที่แล้ว นำกลุ่มตัวแปรลำดับที่ 3 คือ จิตลักษณะตามสถานการณ์มี 2 ตัวแปร (ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมเฝ้าดี การรับรู้คุณค่า) เข้าร่วมทำนายอีก สามารถเพิ่มปริมาณการทำนายพฤติกรรมเฝ้าดี แต่ละด้านใน 3 ด้าน (พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมทางวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม

พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ได้) จากปริมาณที่กลุ่มตัวแปรในลำดับที่ 1 และ 2 เคยทำนายได้พร้อมๆ กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำคะแนนของพฤติกรรมการรับนวัตกรรมด้านวิชาการ มาทำการวิเคราะห์ถดถอยแบบมีลำดับขั้น (ตาราง 9) โดยใช้กลุ่มตัวแปรลักษณะสถานการณ์ มี 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) เป็นกลุ่มตัวทำนายลำดับที่ 1 และเมื่อตัวทำนายกลุ่ม จิตลักษณะเดิมมี 4 ตัวแปร (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสี่ยงน้อย) เข้ามาเพิ่มเป็นชุดตัวทำนายลำดับที่ 2 เมื่อทำการควบคุมอิทธิพลของตัวแปร

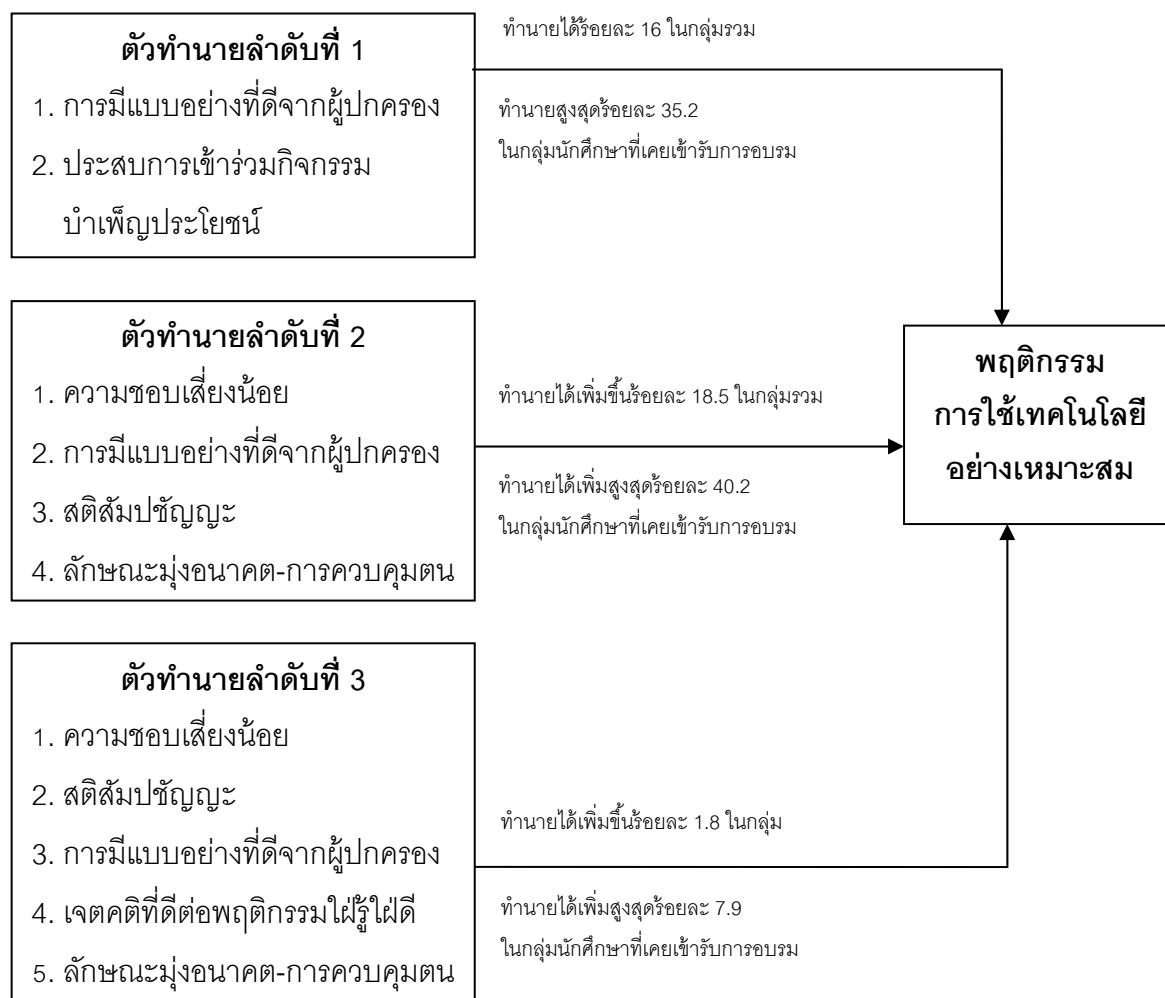

ภาพประกอบ 10 ผลการทำนายพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ โดยใช้กลุ่มสถานการณ์เป็นตัวทำนายลำดับที่ 1 กลุ่มจิตลักษณะเดิมร่วมเป็นตัวทำนายลำดับที่ 2 กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ร่วมเป็นตัวทำนายลำดับที่ 3 ในกลุ่มนักศึกษารวมและกลุ่มย่อย

ลำดับที่ 1 ให้คงที่ ผลปรากฏว่า ชุดจิตลักษณะเดิมสามารถทำนายพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ได้เพิ่มขึ้นจากที่ตัวทำนายลำดับที่ 1 เคยทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญ ในกลุ่มรวม (ภาพประกอบ 10) และในกลุ่มย่อยทุกประเภทที่ศึกษา โดยมีร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้นระหว่างร้อยละ 5.8 ถึง ร้อยละ 21.8 โดยในกลุ่มรวมทำนายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 13.2 และทำนายได้เพิ่มขึ้นสูงสุดร้อยละ 21.8 ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ความชอบเสียงน้อย และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ตามลำดับ และเมื่อนำตัวทำนายกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร (เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และการรับรู้คุณความดี) เข้ามาเพิ่มเป็นชุดตัวทำนายลำดับที่ 3 เมื่อทำการควบคุมอิทธิพลของตัวแปรลำดับที่ 1 และลำดับที่ 2 ให้คงที่ผลปรากฏว่า ชุดจิตลักษณะตามสถานการณ์สามารถทำนายพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ได้เพิ่มขึ้นจากที่ตัวทำนายลำดับที่ 1 และลำดับที่ 2 เคยทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญ ในกลุ่มรวม (ภาพประกอบ 10) และในกลุ่มย่อย 6 จาก 11 กลุ่ม โดยมีร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 6.4 ถึง ร้อยละ 19.2 โดยในกลุ่มรวมทำนายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.4 และทำนายได้เพิ่มขึ้นสูงสุดร้อยละ 19.2 ในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี สติสัมปชัญญะ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน และความชอบเสียงน้อย ตามลำดับ

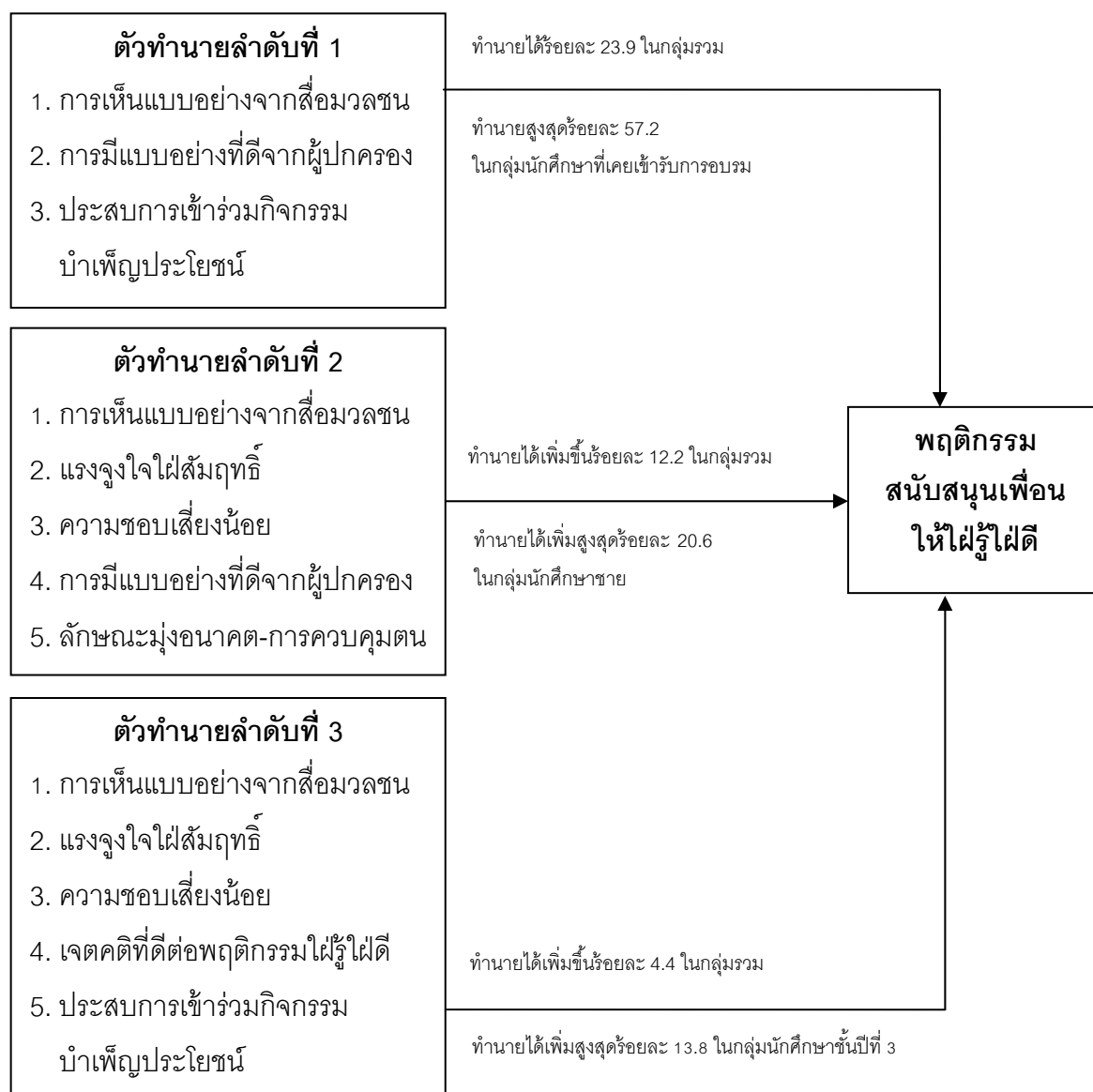
เมื่อนำคะแนนของพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม มาทำการวิเคราะห์ถดถอยแบบมีลำดับขั้น (ตาราง 11) โดยใช้กลุ่มตัวแปรลักษณะสถานการณ์ มี 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) เป็นกลุ่มตัวทำนายลำดับที่ 1 และเมื่อตัวทำนายกลุ่มจิตลักษณะเดิม มี 4 ตัวแปร (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสียงน้อย) เข้ามาเพิ่มเป็นชุดตัวทำนายลำดับที่ 2 เมื่อทำการควบคุมอิทธิพลของตัวแปรลำดับที่ 1 ให้คงที่ ผลปรากฏว่า ชุดจิตลักษณะเดิมสามารถทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ได้เพิ่มขึ้นจากที่ตัวทำนายลำดับที่ 1 เคยทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญ ในกลุ่มรวม และในกลุ่มย่อยทุกประเภทที่ศึกษา (ภาพประกอบ 11) โดยมีร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 8.8 ถึงร้อยละ 40.2 โดยในกลุ่มรวมทำนายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 18.5 และทำนายได้เพิ่มขึ้นสูงสุดร้อยละ 40.2 ในกลุ่มนักศึกษาที่มีประสบการณ์เข้ารับการอบรมเสริมความรู้และทักษะ มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ สติสัมปชัญญะ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ตามลำดับ และเมื่อนำตัวทำนายกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร (เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และการรับรู้คุณความดี) เข้ามาเพิ่มเป็นชุดตัวทำนายลำดับที่ 3 เมื่อทำการควบคุมอิทธิพลของตัวแปรลำดับที่ 1

และลำดับที่ 2 ให้คงที่ ผลปรากฏว่า ชุดจิตลักษณะตามสถานการณ์สามารถทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ได้เพิ่มขึ้นจากที่ตัวทำนายลำดับที่ 1 และลำดับที่ 2 เคยทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญ ในกลุ่มรวม (ภาพประกอบ 11) และในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม โดยมีร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้น อยู่ระหว่างร้อยละ 1.6 ถึง ร้อยละ 7.9 โดยในกลุ่มรวมทำนายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.8 และทำนายได้เพิ่มขึ้นสูงสุด ร้อยละ 7.9 ในกลุ่มนักศึกษาชาย มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ ความชอบเสี่ยงน้อย การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง สถิติสัมพัทธ์ และ การรับรู้คุณความดี ตามลำดับ

ภาพประกอบ 11 ผลการทำนายพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม โดยใช้กลุ่มสถานการณ์เป็นตัวทำนายลำดับที่ 1 กลุ่มจิตลักษณะเดิมร่วมเป็นตัวทำนายลำดับที่ 2 กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ร่วมเป็นตัวทำนายลำดับที่ 3 ในกลุ่มนักศึกษารวมและกลุ่มย่อย

เมื่อนำคะแนนของพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ผู้อื่นรู้ใฝ่ดี มาทำการวิเคราะห์ถดถอยแบบมีลำดับขั้น (ตาราง 12) โดยใช้กลุ่มตัวแปรลักษณะสถานการณ์ มี 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) เป็นกลุ่มตัวทำนายลำดับที่ 1 และเมื่อตัวทำนายกลุ่มจิตลักษณะเดิม

ภาพประกอบ 12 ผลการทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ผู้อื่นรู้ใฝ่ดี โดยใช้กลุ่มสถานการณ์เป็นตัวทำนายลำดับที่ 1 กลุ่มจิตลักษณะเดิมร่วมเป็นตัวทำนายลำดับที่ 2 กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ร่วมเป็นตัวทำนายลำดับที่ 3 ในกลุ่มนักศึกษารวมและกลุ่มย่อย

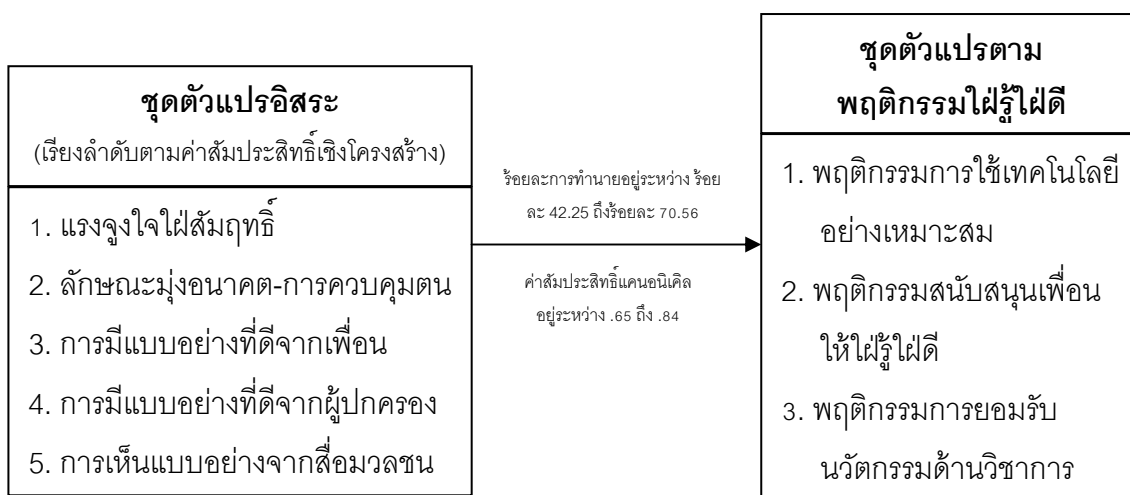
มี 4 ตัวแปร (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สถิตสัมพัทธ์ และ ความชอบเสี่ยงน้อย) เข้ามาเพิ่มเป็นชุดตัวทำนายลำดับที่ 2 เมื่อทำการควบคุมอิทธิพลของตัวแปร ลำดับที่ 1 ให้คงที่ ผลปรากฏว่า ชุดจิตลักษณะเดิมสามารถทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ได้เพิ่มขึ้นจากที่ตัวทำนายลำดับที่ 1 เคยทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญ ในกลุ่มรวมและในกลุ่มย่อยทุก ประเภทที่ศึกษา (ภาพประกอบ 12) โดยมีร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 6.5 ถึง ร้อยละ 20.6 โดยในกลุ่มรวมทำนายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 12.2 และทำนายได้เพิ่มขึ้นสูงสุดร้อยละ 20.6 ในกลุ่ม นักศึกษาเพศชาย มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความชอบเสี่ยงน้อย การเห็นแบบอย่าง จากสื่อมวลชน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ตามลำดับ และเมื่อนำตัวทำนายกลุ่มจิต ลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร (เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี และการรับรู้คุณค่าความดี) เข้ามา เพิ่มเป็นชุดตัวทำนายลำดับที่ 3 เมื่อทำการควบคุมอิทธิพลของตัวแปรลำดับที่ 1 และลำดับที่ 2 ให้คงที่ ผลปรากฏว่า ชุดจิตลักษณะตามสถานการณ์สามารถทำนายพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี ได้ เพิ่มขึ้นจากที่ตัวทำนายลำดับที่ 1 และลำดับที่ 2 เคยทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญ ในกลุ่มรวม (ภาพประกอบ 12) และในกลุ่มย่อย 4 จาก 11 กลุ่ม โดยมีร้อยละการทำนายที่เพิ่มขึ้นอยู่ระหว่างร้อยละ 4.4 ถึง ร้อยละ 13.8 โดยในกลุ่มรวมทำนายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.8 และทำนายได้เพิ่มขึ้นสูงสุดร้อยละ 13.8 ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีตัวทำนายที่สำคัญ คือ การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน การมี เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ความชอบเสี่ยงน้อย และการรับรู้คุณค่าความดี ตามลำดับ

จึงกล่าวได้ว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 ทั้งหมด

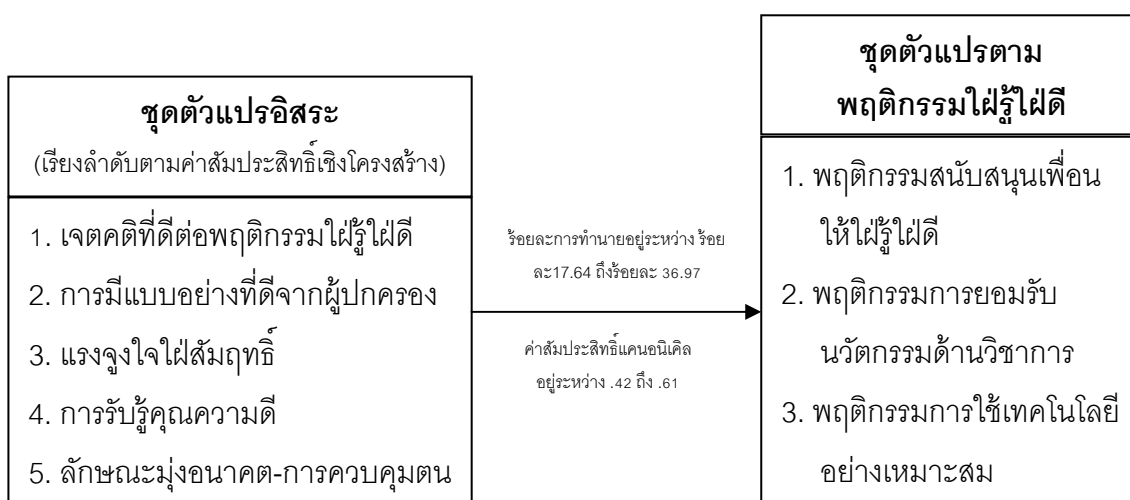
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวข้างต้น เพื่อหาปริมาณการทำนายและตัวทำนายของ พฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี 3 ด้าน ในแต่ละด้าน โดยใช้ตัวทำนายหลายกลุ่ม กลุ่มละหลายตัวแปร พบผลที่ สนับสนุนสมมติฐานที่ 3 ซึ่งกำหนดขึ้นบนพื้นฐานของรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม ที่กล่าวว่า พฤติกรรมใดๆ ของบุคคลสามารถทำนายได้ ด้วยปัจจัยเชิงสาเหตุจากสายวิชาการหลายสาย สายละ หลายด้าน มากกว่าการใช้วิชาการน้อยสาย สายละน้อยด้าน มีงานวิจัยในอดีตหลายเรื่องให้ผลที่สอดคล้องตามรูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม ตัวอย่างเช่น พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของนักศึกษาปริญญาตรี (ดวงกมล ทรัพย์พิทยากร. 2547) พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษา (วันวิสา สิริระศาสตร์. 2554) พฤติกรรมใฝ่เรียนรู้และใฝ่ดีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (ดุจเดือน พันธุมนาวิน. 2550) พฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง (จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ. 2551) พฤติกรรมความฉลาดคบเพื่อนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (วรรณลดา กันต์โคม. 2553)

5.1.4 การสรุปและอภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 4

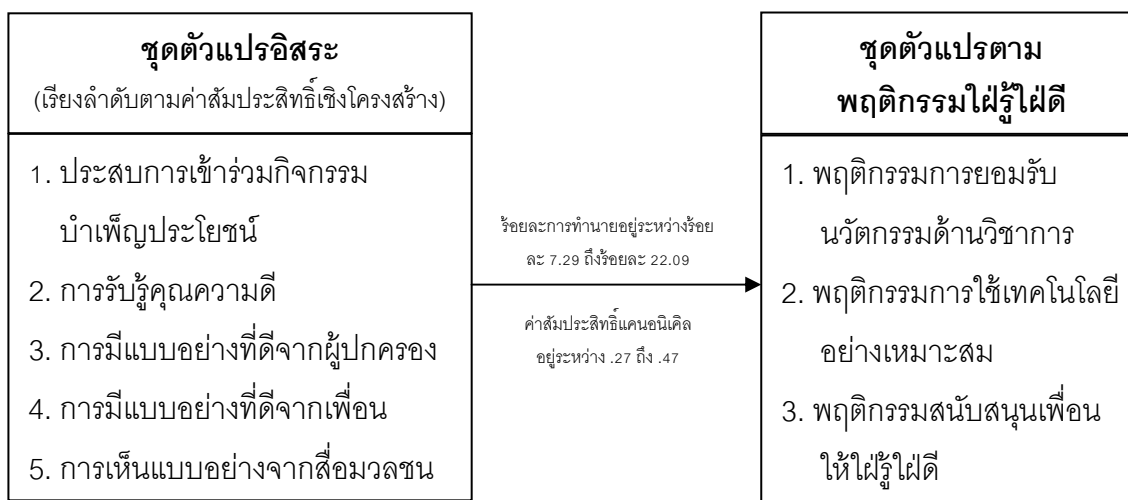
สมมติฐานที่ 4 กล่าวว่า ตัวแปรในกลุ่มลักษณะสถานการณ์ทางสังคมมี 4 ตัวแปร (ได้แก่ การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง และการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์) กลุ่มจิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร (ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สติสัมปชัญญะ และความชอบเสี่ยงน้อย) และกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ 3 ตัวแปร (ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี การรับรู้คุณค่าความดี) รวมเป็น 10 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ทั้ง 3 ด้าน พร้อมๆ กัน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ภาพประกอบ 13 แสดงความสัมพันธ์แคนอนิคัล คู่ที่ 1 ในกลุ่มรวม สนับสนุนสมมติฐานที่ 4

ภาพประกอบ 14 แสดงความสัมพันธ์แคนอนิคัล คู่ที่ 2 ในกลุ่มรวม สนับสนุนสมมติฐานที่ 4

ภาพประกอบ 15 แสดงความสัมพันธ์แคนอนิคัล คู่ที่ 3 ในกลุ่มรวม สนับสนุนสมมติฐานที่ 4

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบแคนอนิคัลระหว่างจิตลักษณะและลักษณะสถานการณ์ 11 ด้านกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี 3 ด้าน (ได้แก่ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม และพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) ของนักศึกษา จำแนกตามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลัง 12 กลุ่ม ปรากฏผลว่า **ในกลุ่มรวม** พบความสัมพันธ์แบบแคนอนิคัลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 คู่ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เรียงจากคู่ที่ 1 คู่ที่ 2 และคู่ที่ 3 เท่ากับ .70 , .42 และ .27 ตามลำดับ ปริมาณการทำนายเรียงจากคู่ที่ 1 คู่ที่ 2 และคู่ที่ 3 เท่ากับร้อยละ 49.0 , 17.64 และ 7.29 ตามลำดับ ค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างชุดตัวแปรอิสระคู่ที่ 1 อยู่ระหว่าง .04 ถึง .76 และค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างชุดตัวแปรตามคู่ที่ 1 อยู่ระหว่าง .53 ถึง .86 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์ ส่วนค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างชุดตัวแปรอิสระคู่ที่ 2 อยู่ระหว่าง .10 ถึง .63 และค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างชุดตัวแปรตามคู่ที่ 2 อยู่ระหว่าง .03 ถึง .64 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์ และค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างชุดตัวแปรอิสระคู่ที่ 3 อยู่ระหว่าง .02 ถึง .50 และค่าสัมประสิทธิ์เชิงโครงสร้างชุดตัวแปรตามคู่ที่ 3 อยู่ระหว่าง -.16 ถึง .85 **ในกลุ่มย่อย** พบความสัมพันธ์แคนอนิคัลในคู่ที่ 1 คู่ที่ 2 และคู่ที่ 3 ในทุกกลุ่มย่อยทั้ง 11 กลุ่ม มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีการรับรู้คุณความดีมาก และมีลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตนเองเท่าใด ก็ยังมีพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากเท่านั้น และ 3) ความสัมพันธ์แคนอนิคัลคู่ที่ 3 (ภาพประกอบ 15) พบตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในกลุ่มตัวแปรอิสระเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ รองลงมาคือ การรับรู้คุณความดี การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ส่วนค่าสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์ในกลุ่มตัวแปรตามเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ และพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม กล่าวได้ว่า ยิ่งนักศึกษาได้มีประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาก มีการรับรู้คุณความดีมาก มีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครองมาก มีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อนมาก และเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชนมาก และพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการมากและพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม เท่านั้น

จึงกล่าวได้ว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้จึงสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4 ทั้งหมด

สรุปการวิเคราะห์ความสัมพันธ์แคนอนิคัลระหว่างชุดตัวแปรอิสระ (ลักษณะสถานการณ 4 ตัวแปร จิตลักษณะเดิม 4 ตัวแปร และจิตลักษณะตามสถานการณ 2 ตัวแปร) รวม 10 ตัวแปร กับชุดตัวแปรพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ทั้ง 3 ด้าน (พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ และพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี) ได้ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์จำนวน 3 คู่ แต่ละคู่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แคนอนิคัลอยู่ในระดับปานกลางถึงระดับสูงเป็นส่วนใหญ่ กล่าวได้ว่าการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคลย่อมมีความสัมพันธ์กับปัจจัยเชิงสาเหตุทั้งภายในและภายนอก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของงามตา วรนิทานนท์ และคนอื่นๆ (2545) ที่พบว่ายิ่งนักเรียนระดับมัธยมศึกษามีลักษณะมุ่งอนาคตมาก มีพัฒนาการทางจิตสังคมขั้น 1-4 ตามทฤษฎีของอีริกสันสูง มีเอกลักษณ์แห่งตนสูง มีสุขภาพจิตดีมาก และมีความเชื่ออำนาจในตนสูงเท่าใด ก็ยิ่งเป็นผู้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมมากเท่านั้น (เช่น มีการคบเพื่อนอย่างเหมาะสมมาก แต่มีพฤติกรรมก้าวร้าวน้อย) และใน งานวิจัยของธัญญา ราชแพทยาคม (2554) พบว่า ยิ่งนักเรียนมัธยมศึกษามีการรับรู้ประโยชน์จากกิจกรรมรณรงค์การประหยัดและเก็บออมเงินในโรงเรียนมาก และได้รับแบบอย่างที่ดีจากครอบครัวมาก ก็ยิ่งมีพฤติกรรมประหยัดการใช้จ่ายมากเท่านั้น และยิ่งนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมประหยัดและเก็บออมมาก และมีเจตคติที่ดีต่อโครงการธนาคารมากก็ยิ่งมีพฤติกรรมสนับสนุนให้เพื่อนประหยัดและเก็บออมเงินมากเท่านั้น

5.3 ข้อดีและข้อจำกัดของการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยประเภทศึกษาความสัมพันธ์เปรียบเทียบ (Correlational – Comparative Study) มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาว่า ปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิม สถานการณ์ในการทำงาน จิตลักษณะตามสถานการณ ตลอดจนลักษณะทางชีวสังคมและภูมิหลังมีความสำคัญเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ในกลุ่มตัวอย่างครั้งนี้มากนักน้อยเพียงใด และเพราะเหตุใด ผลงานวิจัยครั้งนี้มีข้อดีและข้อจำกัดที่ควรนำเสนอต่อนักวิจัยและนักพัฒนาไว้เป็นข้อควรคำนึงก่อนนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ต่อไป โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.3.1 ข้อดีของงานวิจัย

1. **ใช้หลักการทางพฤติกรรมศาสตร์ในการทำนายและอธิบายพฤติกรรมของบุคคล** โดยอาศัยรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยมเป็นกรอบแนวคิดพื้นฐานในการประมวลเอกสาร ทำให้สามารถกำหนดตัวแปรเชิงสาเหตุสำคัญที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ทั้งที่เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุภายนอกและภายในบุคคล จึงเป็นการวิจัยที่ศึกษาสาเหตุสำคัญของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ซึ่งมีลักษณะเป็นสหวิทยาการ

2. **คุณภาพของเครื่องมือวัดที่ใช้ในการวิจัย** ในการวิจัยครั้งนี้ได้มีการสร้างแบบวัดชนิดมาตรประเมินรวมค่า (Summated Rating Scales) โดยผู้วิจัยสร้างแบบวัดขึ้นใหม่จำนวน 8 ฉบับ ทุกแบบวัดที่สร้างขึ้นและปรับปรุงได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรง จากคณะผู้เชี่ยวชาญและผ่านการทดลองใช้ จากการประเมินคุณภาพของแบบวัดพบว่ามีความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับที่ยอมรับได้ถึงระดับสูง และทั้งฉบับมีความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาอยู่ระหว่าง .64 ถึง .87 (ตาราง 15 ภาคผนวก ก)

5.3.2 ข้อจำกัดของงานวิจัย

1. **การวิจัยนี้เป็นการศึกษาประเภทความสัมพันธ์เชิงเปรียบเทียบ (Correlational – Comparative Study)** ดังนั้น ผลวิจัยที่พบจึงเป็นการแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามเท่านั้น ผลของการวิจัยยังมิได้มีการพิสูจน์เพื่อยืนยันความเป็นสาเหตุ และผลของพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี จึงควรจะมีการวิจัยเชิงทดลองประเมินผล (Experimental Study) เพื่อพิสูจน์ความเป็นสาเหตุที่แท้จริงของปัจจัยเชิงสาเหตุสำคัญที่พบต่อไป

5.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาและวิจัยต่อไป

5.4.1 ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติเพื่อการพัฒนา

1. **ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินโครงการพัฒนาศักยภาพเยาวชน** ผลงานวิจัยครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดแนวทางการพัฒนา และปลูกฝังพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดีแก่เยาวชน ในความรับผิดชอบของมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนเป็นข้อมูลพื้นฐานให้แก่หน่วยงาน เช่น กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่จะนำไปใช้เพื่อชี้แนวทางในการพัฒนาเยาวชนของสังคมอย่างเหมาะสมต่อไป

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. *ควรทำการวิจัยเชิงทดลองประเมินผล (Experimental - Evaluative Study)* เพื่อสร้างหลักสูตรการพัฒนานักศึกษา เช่น พัฒนาลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ สุวรรณโชติ. (2548). ปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการของบ้าน สถานศึกษา และจิตลักษณะ
ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเป็นกัลยาณมิตรของนักศึกษาปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
(พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ. (2540). การศึกษาศักยภาพของเด็กไทยระยะที่ 1 (พ.ศ. 2540). กรุงเทพฯ: กองวิจัย
ทางการศึกษากรมฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรการศึกษาขั้น
พื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- กิตติรัตน์ ชัยรัตน์. (2547). ประสบการณ์ในการเข้าค่ายวิทยาศาสตร์และลักษณะทางจิตใจของ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้สาระวิทยาศาสตร์. ปริญญา
นิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- กุลหลาบ ไทโรธิ์. (2546). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการลดปริมาณขยะของ
นักเรียนในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการรณรงค์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ:
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- กฤษณ์ สงมจิน. (2551). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเตรียมความพร้อมก่อนปล่อย
ของนักโทษวัยหนุ่ม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒน
บริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เกษม จันทร. (2541). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับการต้านทานการเสพติดของนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒน
บริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- คมนา วัชรานันท์. (2546). ปัจจัยเชิงเหตุและผลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาสาสมัครพัฒนาของ
นักศึกษามหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒน
บริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ครรชิต มัลย์วงศ์. (2535). เทคโนโลยีสารสนเทศ. กรุงเทพฯ: ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และ
คอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC).
- งามตา วานิชานนท์. (2537). จิตวิทยาสังคม. เอกสารประกอบการสอน. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- งามตา วรินทร์านนท์; และคนอื่นๆ. (2545). *การวิเคราะห์ดัชนีเชิงเหตุและผลของคุณภาพชีวิตสมรสในครอบครัวไทย*. รายงานการวิจัยฉบับที่ 82. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จารึก ชุกติติกุล. (2524). *การวิเคราะห์พฤติกรรมที่เอื้อต่อการพัฒนาของนักศึกษาครูและสิ่งกระตุ้นพฤติกรรม*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรีพร ภิบาลจันทร์. (2551). *จิตลักษณะและสถานการณ์ในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันอันตรายจากการทำงานของพนักงานปฏิบัติการในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตพลาสติกที่ผ่านการรับรองมาตรฐานระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001: 2000*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- จิตติพร ไวรโจนวิทยาการ. (2551). *ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนที่ประยุกต์หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง*. ภาคนิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จินดารัตน์ ปิณณิ. (2545). *การพัฒนาฉันท์ในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี*. ปรินูญานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- จินตนา บิลมาศ; และคนอื่นๆ (2529). *คุณลักษณะของข้าราชการพลเรือนและจริยธรรมของข้าราชการ*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน.
- จิรวรรณ มั่นเย็น. (2536). *ประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางพระพุทธศาสนาและทางจิตของนิสิตในกรุงเทพมหานคร*. ปรินูญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิรวรรณ มั่นเย็น; และ รุ่งทิพย์ สมานรักษ์. (2546). *การศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลบหนีการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษา*. รายงานการวิจัย โครงการวิจัยแม่บท: การวิจัยและพัฒนาระบบพฤติกรรมไทย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- ชนมณีภา วรกวิน; และ ลินดา สุวรรณดี. (2547). *ปัจจัยทางจิตสังคม ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการเป็นโรคเอดส์ของนักศึกษาชายในสถาบันอุดมศึกษา*. พุนอูหนุณการวิจัยประเภทการวิจัยและพัฒนาระบบพฤติกรรมไทย. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

- ชวนชัย เชื้อสาธุชน. (2552). *ปัจจัยเชิงเหตุและผลที่เกี่ยวกับการไม่เรียนรู้คู่ความดีของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ. รายงานการวิจัย โครงการวิจัยแม่บท: การวิจัยและพัฒนาระบบ พฤติกรรมไทย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.*
- ฐานันดร เปียศิริ. (2545). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการประหยัดพลังงานไฟฟ้าของ นักเรียนในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการห้องเรียนสีเขียว. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.*
- ดวงกมล ทรัพย์พิทยากร. (2547). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้อินเตอร์เน็ตใน นักศึกษาปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒน บริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.*
- ดวงกมล พรหมลักขโณ. (2549). *ตัวชี้วัดทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมฉลาดดูแลสุขภาพตน ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.*
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2522). *ความสำเร็จในชีวิตในวัยเรียน. เอกสารประกอบการบรรยาย จิตวิทยาสังคม. จุลสารฉบับพิเศษปีเด็กสากล. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.*
- . (2524). *ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว สุขภาพจิต และจริยธรรมของนักเรียนวัยรุ่น. รายงานการวิจัย ฉบับที่ 26 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.*
- . (2528). *การพัฒนาจิตใจของข้าราชการ: หลักและแนวปฏิบัติทางวิชาการ. วารสาร ข้าราชการ 30(2).*
- . (2538). *ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม: การวิจัยและการพัฒนาบุคคล. ตำราชั้นสูง ทางจิตวิทยา และพฤติกรรมศาสตร์. คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.*
- . (2541). *รูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) เพื่อการวิจัย สาเหตุของ พฤติกรรมและการพัฒนาพฤติกรรมมนุษย์. วารสารทัตตถาภิบาล 10(2): 105-108.*
- . (2543). *ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม: การวิจัยและการพัฒนาบุคคล. โครงการส่งเสริมเอกสาร วิชาการ คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.*
- . (2547, กันยายน). *แรงจูงใจไม่ล้มเหลว: เทคโนโลยีจิตพัฒนา. ผลิตภัณฑ์วิจัยระบบพฤติกรรม ไทย แรงใจ ปัญหา ร่วมพัฒนาเยาวชน. โครงการแม่บท : การวิจัยและพัฒนาระบบพฤติกรรม ไทย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ*

- (2548). การวิจัยทางจิตพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนาบุคคลและสังคม. เอกสารประกอบการประชุมปฏิบัติการเรื่อง “การใช้และการผลิตผลงานวิจัยทางจิตพฤติกรรมศาสตร์เพื่อประโยชน์แก่สังคมไทย” หน้า 2-21 กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคนอื่นๆ. (2529). การควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย. (รายงานการวิจัยฉบับที่ 40). กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; งามตา วนินทานนท์; และคนอื่นๆ. (2536). ลักษณะทางจิตและพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสภาวะเสี่ยงในครอบครัวและแนวทางป้องกัน. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ.
- ดุจเดือน พันธุมนาวิน. (2550). รายงานการวิจัยปัจจัยเชิงเหตุของพฤติกรรมไม่รู้และไม่ได้ดีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ตามแนวทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม. คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- (2547). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสนับสนุนทางสังคมของหัวหน้าในสถานีนอมนายตำบล. รายงานการวิจัย คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ดุจเดือน พันธุมนาวิน; และ งามตา วนินทานนท์. (2551). การวิจัยเพื่อพัฒนาเครื่องมือวัดทางจิตแบบพหุมิตติด้านการมีภูมิคุ้มกันตน. รายงานการวิจัย. โครงการวิจัยแม่บท: การวิจัยและพัฒนา ระบบพฤติกรรมไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ.
- ดุจเดือน พันธุมนาวิน; และ ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2550). หลักเศรษฐกิจพอเพียงในระดับบุคคล: ทฤษฎีและผลการวิจัย เพื่อสร้างดัชนีในแนวจิตพฤติกรรมศาสตร์. วารสารพัฒนบริหารศาสตร์ (1/2007) 47.
- ดุจเดือน พันธุมนาวิน; และ อัมพร ม้าคะนอง. (2547). ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมการพัฒนา นักเรียนของครูคณิตศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษา. สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ.
- ดุชฎี โยเหลา; อ้อมเดือน สดมณี; และ วันเพ็ญ วรวงศ์พงศา. (2545). ปัจจัยระดับครูและระดับโรงเรียนที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเกี่ยวกับนวัตกรรมด้านการประกันคุณภาพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติเขต 1. รายงานการวิจัยรับทุน อุดหนุนจากคณะกรรมการวิจัยการศึกษา การศาสนาและการวัฒนธรรม ของกระทรวงศึกษาธิการ.
- ดุชฎี โยเหลา; และ ประทีป จินนี. (2537). ปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมอนุรักษ์น้ำของครูประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. รายงานการวิจัยสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ตุลยวัต เมืองทอง. (2546). *การยอมรับเทคโนโลยีสารสนเทศในการสืบสวนสอบสวนคดีอาชญากรรมของข้าราชการตำรวจ สังกัดกองปราบปราม*. ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สังคมวิทยาประยุกต์) สาขาสังคมวิทยาประยุกต์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ทองพูล บัวศรี. (2550). *ปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการระหว่างการฝึกอบรม ครอบครัว และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมที่จะปรับตัวเป็นคนดีของเยาวชนกระทำผิดในบ้านกานาภิเชก*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ธัญญา ราชแพทยาคม. (2554). *ปัจจัยเชิงสาเหตุด้านธนาคารในโรงเรียน ครอบครัว และการมีภูมิคุ้มกันทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมประหยัดและเก็บออมเงินของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธนรัตน์ เก่งสกุล. (2548). *อิทธิพลของการเขียนชักจูงตนเองและการได้รับสารชักจูงที่มีต่อความตั้งใจใฝ่รู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นรา จันชนะกิจ. (2548). *ปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการระหว่างครอบครัว สังคม และจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างเหมาะสมของนักศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นิภาพร โชติสุตเสนห์. (2545). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการท้องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักศึกษามหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นิศากร สนามเขต. (2550). *การมีภูมิคุ้มกันภายในและภายนอกที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการคบเพื่อนอย่างเหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- นืออน พิณประดิษฐ์; และคนอื่น ๆ. (2546). *ตัวบ่งชี้ทางจิตสังคมของพฤติกรรมการทำงานในข้าราชการตำรวจ สังกัดตำรวจภูธรภาค 4*. *ทุนอุดหนุนการวิจัย โครงการวิจัยแม่บท: การวิจัยและพัฒนากระบวนการพฤติกรรมไทย*. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- บุญธรรม จิตต์อนันต์. (2540). *การวิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- บุญรับ ศักดิ์มณี. (2532). *การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานของข้าราชการ*.
 ปรินูญานิพนธ์. กศ.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญตา นันทะกุล. (2546). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักการอ่านของนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาตอนต้น*. ปรินูญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์).
 กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประมะ สตะเวทิน. (2546). *การสื่อสารมวลชน กระบวนการและทฤษฎี*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- บังอร เกิดคำ. (2549). *องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับคุณลักษณะใฝ่รู้ใฝ่เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
 ปีที่ 1 เขตพื้นที่การศึกษาพัทลุง*. วิทยานิพนธ์ปรินูญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ.
 ถ่ายเอกสาร.
- บังอร โสฬส. (2546). *การศึกษาข้ามวัฒนธรรมด้านปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวกับประสิทธิผลการ
 ทำงานของหัวหน้าในธนาคารไทยและอเมริกัน*. รายงานการวิจัย โครงการวิจัยแม่บท:
 การวิจัยและพัฒนากระบวนการพฤติกรรมไทย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- ประเวศ วะสี. (2545). *วิถีมุขยในศตวรรษที่ 21 สู่พหุภูมิใหม่แห่งการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-
 สฤษดิ์วงศ์
- ปรินูญา ณ วันจันทร์. (2536). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพในการทำงานของครูประถมศึกษาใน
 จังหวัดเชียงราย*. ปรินูญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์) กรุงเทพฯ:
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปฟ้าณี จิตวิวัฒนา. (2523). *สังคมวิทยา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช
- พระมหาไชยา กาละปักษ์. (2550). *ปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการของบ้าน สถานศึกษา สื่อ และจิต
 ลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมสุขภาพบุรุษของนักเรียนอาชีวศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
 (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พระธงชัย จะริรัมย์. (2552). *การสร้างแบบวัดสติสัมปชัญญะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอน
 ปปลาย*. ปรินูญานิพนธ์ (การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต). (2539). *การพัฒนาที่ยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิพุทธธรรม
- พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต). (2545). *ธรรมานุญ: พุทธจริยธรรมเพื่อชีวิตที่ดีงาม*. พิมพ์ครั้งที่ 11.
 กรุงเทพฯ: มูลนิธิพุทธธรรม.

- พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต). (2554). การแก้ปัญหาที่ถ่วงการพัฒนาวิทยาศาสตร์ในสังคมไทย. พุทธศาสนาในฐานะรากฐานของวิทยาศาสตร์ 38. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2554, จาก <http://www.dharma-gateway.com/monk/preach/lp-prayuth/lp-prayuth-22-38.htm>
- พระภิกษุวิสุทธิคุณ (เสริมชัย ชยมงคล). (2542). ปาฐกถาธรรมเรื่อง สติสัมปชัญญะ. สืบค้นเมื่อ 9 กันยายน 2554, จาก <http://www.dhammadownload.com/dhamma/lecture/lecture39.php>
- พระสวรวรค์ ยมสีดา. (2548). ปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการบ้าน วัด โรงเรียน ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การดำรงชีวิตแบบบูรณาการของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโครงการโรงเรียนวิถีพุทธ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พิชัย มณีรักษ์. (2547). การได้รับการฝึกอบรมทางพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบญจธรรมของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: สถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พิสมัย วิบูลย์สวัสดิ์; และคนอื่นๆ. (2547). ผลของการฝึกจิตลักษณะและทักษะการพัฒนาเพื่อนต่อการ ช่วยเพื่อนป้องกันความเสี่ยงโรคเอดส์ในนักศึกษาชายระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- พลชนัน นิรมิตรไชนนทร์. (2549). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มธุรส ประภาจันทร์. (2544). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ความถนัด ทางการเรียนรู้คณิตศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 สหวิทยาการเขตเบญจบุรพา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- มนูญ ภูขลิบเงิน. (2547). ปัจจัยทางจิตสังคมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการประหยัดของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาลังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒน บริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2552). พระราชดำรัสพระเทพฯต้องเรียนรู้ตลอดชีวิต. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2554, จาก <http://news.swu.ac.th/newsclips/doc/200912827.pdf>
- มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ. (2550). เอแบคโพล. สืบค้นเมื่อ 3 กันยายน 2553, จาก <http://www.abacpoll.au.edu> ออนไลน์.

- ภัทรกร อิศระภาคย์. (2550). *ปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการระหว่าง ครอบครัว สังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกา*รทิ้งขยะอย่างเหมาะสมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- รสนันท์ ณ นคร. (2550). *ปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการทางจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกา*รออมเงินของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีธนาคารโรงเรียน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรม (คำศัพท์ไทย)*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- รังสรรค์ หังสนาวิณ. (2549). *ลักษณะทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับการทำงานอย่างมุ่งมั่นทุ่มเทของพัฒนาการ*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- รุจิเรศ พิษิตานนท์. (2546). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมฉลาดเลือกกินของนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ฤกษ์ชัย คุณูปการ. (2547). *ลักษณะทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องในเชิงสาเหตุต่อพฤติกรรมประชาธิปไตยของนักศึกษาศาสนา*บ้านราชวิถี. รายงานการวิจัย โครงการวิจัยแม่บท: การวิจัยและพัฒนา ระบบพฤติกรรมไทย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- ลินดา สุวรรณดี. (2543). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการรักษาความสะอาดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณลดา กันต์โถม. (2553). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความฉลาดคบเพื่อนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณวี วรรณชาติ. (2541). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการคบเพื่อนแบบเสี่ยงเอดส์ของนักศึกษาย*ายในมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วันวิสา สิริระศาสตร์. (2554). *ปัจจัยเชิงสาเหตุด้านสถานการณ์ทางสังคม และการมีภูมิคุ้มกันทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกา*รใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์

- และปลอดภัย .ปริญญานิพนธ์ วท.ม.(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิชัย เอียดบัว. (2534). *ลักษณะจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการยอมรับนวัตกรรมทางวิชาการของครูประถมศึกษา สังกัดกทม.* ปริญญานิพนธ์ วท.ม.(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2552). *มศว ชุมชน วารสารวิชาการเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับชุมชน*. กรุงเทพฯ: ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วีรวรรณ วงศ์ปิ่นเพชร; และชลิดา วสุวัต. (2553). *การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงสาเหตุของพฤติกรรมกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของนักศึกษาระดับปริญญาตรี จังหวัดเชียงใหม่*. รายงานการวิจัย โครงการวิจัยแม่บท: การวิจัยและพัฒนาระบบพฤติกรรมไทย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- วิริติ ปานศิลา. (2542). *การถ่ายทอดทางสังคมในการทำงาน จิตลักษณะ และการรับรู้เกี่ยวกับบทบาทที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานของบุคลากรสาธารณสุขระดับตำบลในภาคเหนือของประเทศไทย*. ปริญญานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศุภรางค์ อินทฤทธิ์. (2552). *ปัจจัยเชิงสาเหตุทางจิตสังคมและปัจจัยเชิงผลด้านการจัดการกับความเครียดของพฤติกรรมรักการอ่านในนักเรียนวัยรุ่น*. ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศูนย์ปฏิบัติการกระทรวงศึกษาธิการ. (2554). *ไวรัสร้ายเด็กไทยในโลกออนไลน์*. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2554, จาก <https://sites.google.com/site/sopawan37/prawati-swn-taw/na-senx-khaw>
- ศิริกุล กลิ่นทอง. (2549). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานของข้าราชการที่เข้าร่วมโครงการการเรียนรู้ตามรอยพระยุคลบาท.ภาคินิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต*. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุชาดา ชลานุเคราะห์. (2552). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของหัวหน้าสถานีนามัย*. วิทยานิพนธ์ พบ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สงวนศรี วิรัชชัย. (2527). *จิตวิทยาสังคมเพื่อการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร.

- สนาน คุณประเสริฐ. (2535). ผลของการใช้สารชักจูงในการยอมรับนวัตกรรมทางการศึกษาของครู
คณิตศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สิริมล ธีระประทีป. (2549). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรบกวนของนักเรียน
หญิงสายอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒน
บริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุกมล มุ่งพัฒนสุนทร. (2546). ปัจจัยทางจิตสังคมและลักษณะทางพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับ
พฤติกรรมรักสัตว์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม).
กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาวรัฐ ยอดระบำ. (2548). ปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการด้าน บ้าน สถานศึกษา และจิตลักษณะที่
เกี่ยวข้องกับความตั้งใจที่จะรับผิดชอบครอบครัวของนักศึกษาชายระดับปริญญาตรี.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- สุภาสินี นุ่มเนียม. (2546). ปัจจัยทางสภาพแวดล้อมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม
รับผิดชอบต่อหน้าที่ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม).
กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุमितตรา เจริญพันธ์. (2545). จิตลักษณะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน
คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม).
กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สมโภชน์ อเนกสุข. (2529). องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ต่อความต้องการเข้าเป็นสมาชิกกลุ่ม
กิจกรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวลัย อารงสกุลศิริ. (2537). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการจัดขยะมูลฝอยอย่างถูกต้องของ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- สุพจน์ พันธุ์นิยะ. (2535). การส่งเสริมการอ่านโดยการใช้ตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมรักการอ่าน
ในนักเรียนชั้นประถมศึกษา. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุรพงษ์ ชูเดช. (2534). *ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยกับจิตลักษณะที่สำคัญของนิสิต.ปริญญาโท วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2529, มีนาคม). พฤติกรรมสร้างสรรค์สังคม. *วารสารครุศาสตร์*. 14(3): 103-158.
- สาโรจน์ แพ่งยัง. (2536). *ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการยอมรับนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ด.(เทคโนโลยีการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสถียร เชยประทับ. (2525). *การสื่อสารงานนวัตกรรม*. กรุงเทพมหานคร: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แสงอรุณ ธรรมเจริญ; และ ลินดา สุวรรณดี. (2547). *ตัวบ่งชี้ทางจิตสังคมของพฤติกรรมจริยธรรมของวัยรุ่นในเขตที่มีแหล่งยั่วในระดับต่างกัน*. รายงานการวิจัยทุนสนับสนุนจากโครงการวิจัยแม่บท: การวิจัยและพัฒนากระบวนการพฤติกรรมไทย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- แสงเทียน ธรรมลิขิตกุล; และ สุธิกาญจน์ ไชยลาภ. (2546). *การศึกษาพฤติกรรมใฝ่รู้และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ ในการเรียนแบบใช้ปัญหาเป็นหลัก*. *วารสาร*. 46(2): 161-165.
- สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ. (2552). *เศรษฐกิจพอเพียง: แนวคิดสู่การประยุกต์ใช้ที่ยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: บริษัท เอเชียแปซิฟิค ออฟเซ็ท จำกัด.
- สำนักงานกฤษฎีกา. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2545 – 2559): ฉบับสรุป*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- อนรรฆมนต์ เรียบร้อยเจริญ. (2549). *ปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการระหว่าง บ้าน โรงเรียน และ จิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา ในโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อรพินทร์ ชูชม; และคนอื่น ๆ. (2550). *การสำรวจพฤติกรรมการใช้และจัดโทรศัพท์มือถือแบบเตอร์ของ คนไทย*. รายงานการวิจัย ทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณรายได้. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- อภินันท์ โสภางค์. (2547). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาศักยภาพ). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ. (2552). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย: บทบาทของนักวิชาการนิเทศศาสตร์และการสื่อสารมวลชนกับความขัดแย้งของสังคมไทย. วารสารจุฬาลงกรณ์. 52(45): 2.
- อารี พันธุ์มณี. (2546). จิตวิทยาสร้างสรรคการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ; ไผ่หม.
- อุบล เลี้ยววาริณ. (2534). ความสำคัญของการศึกษาที่มีต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนาศักยภาพ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- อุบล เลี้ยววาริณ. (2551). รายงานการวิจัย เรื่อง การวิจัยเพื่อพัฒนาเครื่องมือวัดแบบพหุมิติของจิตลักษณะด้านการรับรู้คุณความดี. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2549). ความรุนแรงในวัยรุ่นไทย: รายงานการทบทวนองค์ความรู้และข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์. (2545). เทคโนโลยีการศึกษา: หลักการและแนวคิดสู่ปฏิบัติ. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- Atkinson, J.W. (1984). An introduction to motivation. New Jersey:Van Nostrand.
- Barnett, H. G. (1953). *Innovation: The Basic of Cultural Change*. New York : McGraw-Hill.
- Mc Clelland, D.C. (1963). Motivational patterns in Southeast Asia with special reference to the Chinese case. *Journal of Social Issues*, 19(1), 6-19
- McGuire, W.J. (1969). The nature of attitudes and attitude change. *Handbook of Social Psychology: Reading*. 2(3): 136-314.
- Krueger, J.I. (2009). A componential model of situation effects, person effects, and situation-by-person interaction effects on social behavior. *Journal of Research in Personality*. 43: 127 - 136.
- Rogers, Everett M. (1983). *Diffusion of innovations*. (3rd ed.). New York : The Free Press.
- Magnusson, D.; & Endler, N.S. (1977). *Personality at the crossroad : Current issues in interactional psychology*. New Jersey : LEA Publishers.
- Tett,R.P.; & Burnett,D.D. (2003). A personality trait-based Interactionist Model of job performance. *Journal of Applied Psychology*, 88 (3): 500-517.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
(คุณภาพและเครื่องมือวัด)

ตาราง 15 คุณภาพเครื่องมือวัด

ชื่อตัวแปร	ชื่อแบบวัด	ทดลองใช้			ใช้จริง		
		จำนวนข้อเดิม/ นำไปใช้ทดลองใช้	พิสัยค่า Item-total Correlation	Reliability (Alpha Coefficient)	จำนวนข้อ ที่ใช้จริง	พิสัยค่า Item-total Correlation	Reliability (Alpha Coefficient)
แบบวัดที่สร้างขึ้นเอง							
1.พฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ	การปฏิบัติของชั้น	30	.16 - .70	.85	10	.21 - .54	.69
2.พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม	ในการเรียนและใช้	29	.21 - .57	.76	10	.22 - .61	.75
3.พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี	เทคโนโลยี	30	.16 - .66	.87	10	.30 - .62	.80
4.การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง	แบบอย่างการ เรียนรู้และใช้	30	.04 - .52	.81	10	.04 - .59	.64
5.การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	เทคโนโลยีของคน รอบข้าง	30	.00 - .57	.80	10	.11 - .46	.67
6.การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน		32	.41 - .75	.85	10	.20 - .61	.73
7.ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ประสบการณ์เข้า ร่วมกิจกรรมทาง สังคม	10	.52 - .70	.88	10	.45 - .74	.87
8.เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	ความคิดเห็นด้าน การเรียนและการใช้ เทคโนโลยีของชั้น	37	.61 - .67	.84	15	.29 - .69	.87

ตาราง 15 (ต่อ)

ตัวแปร	ชื่อแบบวัด	ทดลองใช้			ใช้จริง		
		จำนวนข้อเดิม/ นำไปใช้ทดลองใช้	พิสัยค่า Item-total Correlation	Reliability (Alpha Coefficient)	จำนวนข้อ ที่ใช้จริง	พิสัยค่า Item-total Correlation	Reliability (Alpha Coefficient)
แบบวัดที่นำมาใช้โดยตรง							
9.ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	สิ่งที่ฉันคิดในปัจจุบัน และอนาคต	39	.09 - .77	.92	20	.34 - .88	.94
10.แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		10	-	-	10	.19 - .84	.88
11.สติสัมปชัญญะ		11	-	-	11	.15 - .64	.85
12.ความชอบเสี่ยงน้อย		12	-	-	12	.28 - .77	.85
13.การรับรู้คุณความดี	ความคิดเห็นด้านการ เรียนและการใช้ เทคโนโลยีของฉัน	23	-	-	15	.14 - .66	.84

คำชี้แจง

สวัสดีนักศึกษาผู้ตอบแบบวัดทุกท่าน

ขอให้นักศึกษาตอบแบบวัดด้วยความจริงใจ และตอบครบทุกข้อ ข้อมูลที่นักศึกษาให้
นี้จะถูกเก็บเป็นความลับ การวิเคราะห์ข้อมูลจะทำในรูปของกลุ่มเท่านั้น ก่อนลงมือตอบโปรด
อ่านคำแนะนำวิธีการตอบให้เข้าใจ และขอขอบคุณที่นักศึกษาสละเวลาอันมีค่าให้แก่การวิจัย
ครั้งนี้ เพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม

ผู้วิจัย

นายวรทัศน์ วัฒนชีวินปกรณ์

นิสิตปริญญาโท สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำแนะนำวิธีการตอบ

ขั้นที่ 1 อ่านข้อความแต่ละประโยคให้เข้าใจ

ขั้นที่ 2 ขอให้ท่านคิดว่า ข้อความเป็น “จริง” หรือ “ไม่จริง” สำหรับนักเรียน

ขั้นที่ 3 ถ้า “เป็นจริง” ขอให้คิดว่า เป็นจริงมากน้อยเพียงใด มี 3 ระดับ คือ

1) จริงเล็กน้อย	ขีด / ที่ "ค่อนข้างจริง"
2) จริงปานกลาง	ขีด / ที่ "จริง"
3) จริงมาก	ขีด / ที่ "จริงที่สุด"

ถ้า “ไม่จริง” ขอให้คิดว่า ไม่จริงมากน้อยเพียงใด มี 3 ระดับ คือ

1) ไม่จริงเล็กน้อย	ขีด / ที่ "ค่อนข้างไม่จริง"
2) ไม่จริงปานกลาง	ขีด / ที่ "ไม่จริง"
3) ไม่จริงมาก	ขีด / ที่ "ไม่จริงที่สุด"

ตัวอย่างประโยค เช่น

๐. ฉันต้องการที่จะทดลองใช้เทคโนโลยีที่ออกใหม่ในสาขาที่ฉันเรียน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ฉบับที่ 1 การปฏิบัติของฉัน ในการเรียนและใช้เทคโนโลยี

คำชี้แจงในการตอบ

นักศึกษาแต่ละท่านอาจจะมีหลักและวิธีการปฏิบัติในการเรียนและใช้เทคโนโลยีที่แตกต่างกันไป โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้ทีละประโยค แล้วพิจารณาว่าท่านได้ปฏิบัติตามประโยคเหล่านี้ จริงหรือไม่ มากน้อยเพียงใด กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

1IN. ฉันเห็นว่าการที่ฉันเปิดรับข้อค้นพบใหม่ๆ ทางวิชาการ จะทำให้ฉันทำงานส่งอาจารย์ได้ดีขึ้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2IN. ฉันเลือกเล่นเกมสล็อตที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมทางวิชาการเพื่อฝึกฝนตนเองให้รอบรู้มากขึ้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3IN. ฉันคิดว่าความรู้เกี่ยวกับวิธีผ่อนคลายความเครียดไม่สำคัญต่อการเรียนของฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4IN. ในขณะที่อาจารย์สอน ถ้ามีข้อสงสัย ฉันมักไม่กล้าถามอาจารย์ผู้สอน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5IN. ฉันชอบศึกษาวิธีการทำงานของสิ่งประดิษฐ์ใหม่

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

1TC. ฉันมักส่งต่อไฟล์ถ่ายโอนข้อมูลที่ได้รับมาเผยแพร่ต่อให้เพื่อนเสมอ โดยไม่สนใจความหมายของข้อมูลนัก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2TC. ฉันใช้อินเทอร์เน็ตในการค้นหาข้อมูล ทั้งด้านการเรียนและบันเทิงได้อย่างสมดุลตามเวลาที่มี

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3TC. ฉันมักบ่นเป่ียงเมื่อผู้ปกครองจะเรียกให้ช่วยทำอย่างอื่นในขณะที่ฉันเล่นเกมส์

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4TC. ฉันแอบฝ่าฝืนกฎของการใช้ห้องLABคอมพิวเตอร์บางครั้ง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5TC. ฉันสามารถคุยโทรศัพท์มือถือไปได้ทุกที่ แม้ขณะกำลังข้ามถนน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

1SS. ฉันแสดงความดีใจกับเพื่อน เมื่อทราบว่าเขาทำผลงานได้ดีขึ้นกว่าเดิม

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2SS. ฉันปลอบใจเพื่อนที่กำลังวิตกกังวลเรื่องผลการเรียน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3SS. ฉันมักแสดงอาการเบื่อหน่าย เมื่อเพื่อนขออึ้งให้ไปเป็นเพื่อน เข้าร่วมชมนิทรรศการ หรือประชุมสัมมนาทางวิชาการ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4SS. ฉันแสดงความรำคาญที่เพื่อนมาขอคำแนะนำในการเข้าโปรแกรมที่ไม่ถนัด

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5SS. ฉันแบ่งปันข่าวเทคโนโลยีและความก้าวหน้าใหม่ๆ ให้เพื่อนได้รับทราบบ่อยครั้ง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6IN. ฉันพยายามหาเวลาเข้าร่วมประชุมทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับรายวิชาที่ฉันเรียน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7IN. ฉันไม่สามารถบอกฟังก์ชันต่างๆ ในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ใหม่ๆ ได้มากเท่าเพื่อน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8IN. แม้ฉันจะค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ตบ่อย แต่ไม่ได้นำมาใช้ประโยชน์ในงานที่ทำส่งอาจารย์

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9IN. ฉันสามารถลดขั้นตอนการทำงานได้ โดยนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10IN. ฉันสามารถหาทางเชื่อมโยงความรู้ใหม่ที่ค้นพบเข้ากับการเรียนของฉัน ได้หลายครั้ง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6TC. หลังจากดาวน์โหลดโปรแกรม/ไฟล์ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ฉันต้องสแกนไวรัสก่อนเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7TC. ฉันตรวจสอบชื่อเว็บไซต์ก่อนเปิดรับทุกครั้ง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8TC. เมื่อใช้คอมพิวเตอร์เสร็จ ฉัน Shut down และถอดปลั๊กทุกครั้ง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9TC. ฉันเสียบสายชาร์จโทรศัพท์ทิ้งไว้บ่อยครั้ง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10TC. บางครั้งฉันตื่นสายจนเข้าเรียนไม่ทันเพราะเล่นเกมสล็อตออนไลน์จนดึก

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6SS. ฉันมักบอกชาวเพื่อนๆ เมื่อทราบว่าจะมีการอบรมพิเศษในหัวข้อที่น่าสนใจ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7SS. ฉันแนะนำเพื่อนๆ ในการใช้โปรแกรมใหม่ๆ อย่างถูกขั้นตอน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8SS. เมื่อมีโปรแกรมใหม่ ฉันมักจะแบ่งปัน ให้เพื่อนเสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9SS. ฉันระแวงระวัง ไม่ยอมให้เพื่อนยืมอุปกรณ์ของฉันไปใช้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10SS. เมื่อทราบว่าคอมพิวเตอร์ของเพื่อนมีปัญหา ฉันช่วยซ่อมเบื้องต้นทันที

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ฉบับที่ 2 แบบอย่างการเรียนรู้และใช้เทคโนโลยีของคนรอบข้าง

1MP. ฉันเคยได้ยินผู้ปกครองเล่าว่าได้เสนอเพื่อนร่วมงานให้ปรับปรุงวิธีการทำงานโดยนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาช่วย

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2MP. ผู้ปกครองมักบ่นว่าเทคโนโลยีใหม่มีราคาแพงเกินไปไม่น่าใช้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3MP. ผู้ปกครองของฉันมักนำข่าวสารความรู้ใหม่ๆ มาพูดคุยแลกเปลี่ยนกับคนในครอบครัว

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4MP. ฉันเห็นผู้ปกครองอ่านคู่มือการใช้งานเครื่องไฟฟ้าที่ซื้อใหม่ อย่างละเอียดก่อนลงมือใช้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5MP. ผู้ปกครองของฉันขอบคุณโทรศัพท์กับเพื่อนครั้งละนานๆ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

1MF. เพื่อนๆ ในกลุ่มของฉันค้นคว้าวิธีสร้างสื่อแนวใหม่ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ทำผลงานส่งอาจารย์

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2MF. เพื่อนของฉันกระตือรือร้นหาหนังสือและเอกสารที่อาจารย์แนะนำมาอ่านเสริมความรู้อยู่เสมอ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3MF. เพื่อนของฉันมักพึ่งพาข้อมูลทางวิชาการจากเพื่อนคนอื่นมากกว่าจะค้นหาด้วยตนเอง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4MF. ฉันเคยเห็นเพื่อนบางคนเปิดเว็บโป๊ทางอินเทอร์เน็ต

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5MF. ฉันรู้ว่าเพื่อนบางคนใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพคลิปส่วนตัวที่ไม่เหมาะสม

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

1MM. ฉันเคยชมรายการโทรทัศน์ที่สัมภาษณ์บุคคลที่น่าทึ่งด้านการสื่อสารที่เรียนมาใช้ในงานอาชีพจนประสบความสำเร็จ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2MM. ฉันติดตามคลิปในเว็บไซต์ที่น่าเสนอเกี่ยวกับวิธีการใช้งานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ใหม่ๆ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3MM. ฉันเคยชมรายการโทรทัศน์/อินเทอร์เน็ต ที่จัดแข่งขันประดิษฐ์เครื่องมือ หรือเครื่องใช้ ที่มีประโยชน์ต่อการทำงานอาชีพต่างๆ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4MM. ฉันได้ยินข่าวอยู่บ่อยครั้งว่าดาราที่ประสบความสำเร็จในอาชีพเป็นคนที่ไฝหาความรู้อยู่เสมอ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5MM. ฉันเคยเห็นโฆษณาประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานภาครัฐที่พยายามสื่อให้เยาวชนเห็นถึงอันตรายจากการเข้าไปเล่นเกมออนไลน์ในร้านอินเทอร์เน็ต

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6MP. ฉันเห็นผู้ปกครองมักเสียบสายชาร์จโทรศัพท์ทิ้งไว้บ่อยครั้ง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7MP. ฉันทราบว่าผู้ปกครองแนะนำวิธีประดิษฐ์ของใช้จากเศษวัสดุเหลือใช้แก่ญาติหรือเพื่อน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8MP. ฉันเคยเห็นผู้ปกครองตักเตือนสมาชิกในครอบครัวไม่ให้หลงเชื่อข้อมูลข่าวสารที่ส่งผ่านมาทางอินเทอร์เน็ต

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9MP. ฉันเคยเห็นผู้ปกครองแนะนำเพื่อนให้ซื้อของละเมิดลิขสิทธิ์ เพราะราคาถูก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10MP. ผู้ปกครอง มักปฏิเสธเพื่อน ที่ชวนให้ไปชมการแสดงผลงานและนิทรรศการเกี่ยวกับเทคโนโลยีใหม่ๆ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6MF. ฉันเห็นเพื่อนของฉันหลายคนนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการนำเสนอรายงานในชั้นเรียน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7MF. เพื่อนสนิทของฉันปิดคอมพิวเตอร์ทุกครั้งเมื่อไม่ได้ใช้ต่อ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8MF. ฉันได้ยินเพื่อนสนิทแนะนำเพื่อนบางคนให้ดาวน์โหลดโปรแกรมละเมิดลิขสิทธิ์มาใช้งาน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9MF. ฉันมีเพื่อนที่ใจดีช่วยแนะนำวิธีการใช้งานโปรแกรมและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนให้ในชั้นเรียน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10MF. ฉันเห็นเพื่อนๆ พากันไปเข้าร่วมงาน เพื่อให้กำลังใจและเชียร์เพื่อน กล่าวชื่นชมเพื่อนที่ประกวด เช่น การสร้างสื่อ
สร้างนวัตกรรมใหม่ๆ เป็นต้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6MM. ฉันเคยทราบจากสื่อว่า มีวัยรุ่นหลายคนถูกหลอกลวงจากการแชททางอินเทอร์เน็ต

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7MM. ฉันเห็นดาราวัยรุ่นบางคนช่วยรณรงค์ทางสื่อมวลชนเพื่อชักจูงให้วัยรุ่นรู้จักใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ อย่างเหมาะสม

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8MM. ฉันรู้สึกชื่นชมสารคดีเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นบางคน ที่รู้จักใช้เวลาว่างชักนำเพื่อนๆ ให้ทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9MM. ฉันชื่นชมดาราวัยรุ่นบางคนที่มีเวลาไปบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ในวันว่างจากงาน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10 MM. ฉันเคยชมรายการสัมภาษณ์บุคคลตัวอย่างผู้ประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงาน พบว่าท่านเหล่านั้นเป็นทั้งคนดีและคนเก่ง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ฉบับที่ 3 ประสพการณ์เข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม

คำชี้แจงในการตอบ

คำถามส่วนนี้มี 2 ตอน ตอนแรก ให้ท่านพิจารณาว่าขณะศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย ท่านได้เคยเข้าร่วมกิจกรรมที่ให้ประสพการณ์เกี่ยวกับการบำเพ็ญประโยชน์เพื่อสังคมต่อไปนี้หรือไม่ (โปรดระบุจำนวนครั้ง) ตอนที่สอง ให้ท่านพิจารณาว่าการเข้าร่วมกิจกรรมแต่ละครั้งของท่านเกิดประโยชน์แก่ท่านจริงหรือไม่ มากน้อยเพียงใด กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

1EP. (ก) ฉันได้เข้าร่วมกิจกรรมอาสาพัฒนาชนบทที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น

-----	-----	-----	-----
มากกว่า 4 ครั้ง	3 – 4 ครั้ง	1 – 2 ครั้ง	ไม่เคยเลย

(ข) การได้เข้าร่วมกิจกรรมอาสาพัฒนาชนบทดังกล่าว ทำให้ฉันเรียนรู้ถึงวิถีชีวิตของคนในชนบทได้ตามความเป็นจริงมากขึ้น

-----	-----	-----	-----	-----	-----
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2EP. (ก) ฉันเคยเข้าร่วมกิจกรรมอาสาจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอนแก่นักเรียนในโรงเรียนต่างจังหวัด

-----	-----	-----	-----
มากกว่า 4 ครั้ง	3 – 4 ครั้ง	1 – 2 ครั้ง	ไม่เคยเลย

(ข) การได้เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว กระตุ้นให้ฉันคิดอยากช่วยเหลือนักเรียนเหล่านั้นต่อไปอีก

-----	-----	-----	-----	-----	-----
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3EP. (ก) ฉันมีส่วนร่วมช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมเมื่อปีที่ผ่านมา (เช่น กรอกกระสอบทราย แพ้คงยังชีพ เป็นต้น)

-----	-----	-----	-----
มากกว่า 4 ครั้ง	3 – 4 ครั้ง	1 – 2 ครั้ง	ไม่เคยเลย

(ข) การได้เข้าร่วมช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม ทำให้ฉันรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้มีโอกาสช่วยเหลือคนไทยในยามทุกข์ยาก

-----	-----	-----	-----	-----	-----
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4EP. (ก) ฉันได้เข้าร่วมกิจกรรมซ่อมแซมสถานที่สาธารณะที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตน้ำท่วมเมื่อปีที่แล้ว

-----	-----	-----	-----
มากกว่า 4 ครั้ง	3 – 4 ครั้ง	1 – 2 ครั้ง	ไม่เคยเลย

(ข) การเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว ทำให้ฉันรู้สึกว่าชีวิตตนเองมีคุณค่ามากขึ้นที่ได้ช่วยเหลือพี่น้องคนไทยที่เดือดร้อน

-----	-----	-----	-----	-----	-----
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5EP. (ก) ฉันได้ร่วมทำกิจกรรมเลี้ยงอาหารหรือบริจาคเงินและสิ่งของให้แก่เด็กด้อยโอกาสและคนชรา

-----	-----	-----	-----
มากกว่า 4 ครั้ง	3 – 4 ครั้ง	1 – 2 ครั้ง	ไม่เคยเลย

(ข) การได้ทำกิจกรรมเลี้ยงอาหารหรือบริจาคเงินและสิ่งของแก่ผู้ด้อยโอกาส ทำให้ฉันเห็นถึงคุณค่าและบุญคุณของพ่อแม่ผู้ปกครองของฉันยิ่งขึ้น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

(ค) การได้ทำกิจกรรมเลี้ยงอาหารหรือบริจาคเงินและสิ่งของแก่ผู้ด้อยโอกาส ทำให้ฉันได้รับประสบการณ์ชีวิตจริงของกลุ่มคนที่แตกต่าง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

6EP. (ก) ฉันได้เข้าร่วมกิจกรรมบูรณะซ่อมแซมสิ่งปลูกสร้างในวัด

มากกว่า 4 ครั้ง	3 – 4 ครั้ง	1 – 2 ครั้ง	ไม่เคยเลย
-----------------	-------------	-------------	-----------

(ข) การเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว ทำให้ฉันรู้สึกภูมิใจที่ได้ทำความดีด้านการทำนุบำรุงศาสนา

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

7EP. (ก) ฉันเคยเข้าร่วมโครงการปลูกป่า เช่น ป่าชายเลน ป่าเขาหัวโล้น เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมใกล้กับมหาวิทยาลัยหรือองค์กรเอกชน

มากกว่า 4 ครั้ง	3 – 4 ครั้ง	1 – 2 ครั้ง	ไม่เคยเลย
-----------------	-------------	-------------	-----------

(ข) การเข้าร่วมโครงการปลูกป่า ทำให้ฉันเห็นประโยชน์ของป่าไม้และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

8EP. (ก) ฉันได้เข้าร่วมกิจกรรมรณรงค์ประหยัดพลังงาน เช่น น้ำ ไฟฟ้า น้ำมัน เป็นต้น ของมหาวิทยาลัย

-----	-----	-----	-----
มากกว่า 4 ครั้ง	3 – 4 ครั้ง	1 – 2 ครั้ง	ไม่เคยเลย

(ข) การเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว ทำให้ฉันเห็นประโยชน์และเรียนรู้วิธีการประหยัดพลังงานขึ้น

-----	-----	-----	-----	-----	-----
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9EP. (ก) ฉันได้เข้าร่วมโครงการรณรงค์ลดโลกร้อน เช่น เก็บและแยกขยะในมหาวิทยาลัย ใช้ถุงพลาสติก ปิดไฟฟ้าที่ไม่จำเป็น เป็นต้น

-----	-----	-----	-----
มากกว่า 4 ครั้ง	3 – 4 ครั้ง	1 – 2 ครั้ง	ไม่เคยเลย

(ข) การเข้าร่วมโครงการดังกล่าว ทำให้ฉันเข้าใจถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นใกล้ตัวชัดเจนขึ้น

-----	-----	-----	-----	-----	-----
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ฉบับที่ 4 สิ่งที่ฉันคิดในปัจจุบันและอนาคต

1FS. การวางแผนการทำงานส่งอาจารย์เป็นการเสียเวลา เมื่อใกล้ส่งค่อยทำก็ได้

-----	-----	-----	-----	-----	-----
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2FS. ฉันไม่เห็นจำเป็นต้องระวังตัวเมื่อขึ้นรถโดยสารประจำทาง เพราะฉันไม่ได้พกสิ่งมีค่าติดตัว

-----	-----	-----	-----	-----	-----
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3FS. ฉันเห็นว่า “สิบเบี้ยโกธมีอ” สำคัญกว่า “ข้าฯ ได้พราตองเลมงาม”

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4FS. ฉันไม่สนใจว่าฉันใช้เวลาในแต่ละวันให้เกิดประโยชน์หรือไม่

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5FS. ฉันไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องตรวจไวรัสในคอมพิวเตอร์ เพราะฉันใช้คอมพิวเตอร์กับเพื่อนไม่กี่คน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

1AC. ฉันชอบเริ่มทำงานทันทีโดยไม่เสียเวลาคิดวางแผนก่อน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2AC. ฉันไม่เคยรู้มาก่อนว่า ควรคิดวางแผนก่อนทำสิ่งใดๆ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3AC. เมื่อพบว่าสิ่งที่ทำอยู่นั้นยาก และคงจะทำได้ไม่สำเร็จ ฉันก็จะยอมแพ้

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4AC. ฉันมักไม่คิดจะปรับปรุงตนเองให้เรียนดีขึ้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5AC. เมื่อพบว่าฉันได้คะแนนสอบสูงขึ้นกว่าเดิม ฉันจะรู้สึกดีใจมาก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

1CS. คนใกล้ชิดคิดว่าฉันเป็นคนขี้ลืม

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2CS. ฉันทำของหายหลายครั้งเพราะลืมทิ้งไว้

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3CS. ฉันมักนั่งรถโดยสารประจำทางเลยป้ายที่ต้องการจะลง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4CS. คนใกล้ชิดมักบอกว่าฉันชอบเหม่อลอย ขณะทำงาน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5CS. ฉันเชื่อว่า ความสุขเกิดจากการมีทรัพย์สิน เงินทองมากๆ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

1RP. ฉันตั้งใจจะทำหน้าที่พลเมืองดี จึงไม่คิดที่จะละเมิดกฎหมายเสียเอง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2RP. แม้สมาชิกในครอบครัวของฉันมีสุขภาพดีกันทุกคน แต่ฉันก็เลือกที่จะใช้ช้อนกลาง เมื่อรับประทานอาหารร่วมกัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3RP. ฉันเห็นเพื่อนได้รับรางวัลจากการพนัน ฉันอยากจะลองทำบ้าง เพื่อจะโชคดี

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4RP. โรคเอดส์มีอันตรายมาก จนฉันไม่คิดเสี่ยงมีเพศสัมพันธ์กับใครที่ไม่แน่ใจว่าปลอดภัย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5RP. ฉันรู้ว่าฉันมีเพื่อนบางกลุ่มเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ฉันจึงไม่คบหาด้วย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6FS. ฉันไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องอดทนเรียนให้ดีในวันนี้ เพราะอนาคตโอกาสยังจะเปิดกว้างในการเรียนรู้

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7FS. ฉันไม่เห็นจะต้องระวังตัวเรื่องใช้หัตถ์นรกเพราะฉันไม่มีโอกาสสัมผัสไก่โดยตรง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8FS. เมื่อจะไปในที่เปลี่ยวยามกลางคืน ฉันมักไม่ได้คาดคิดถึงอันตรายอะไรเลย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9FS. แม้ว่าจะได้ยินข่าวว่ามีคนชอบแอบถ่ายรูปคนที่เข้าห้องน้ำ ฉันก็ไม่คิดว่าฉันจะโชคร้ายถูกถ่ายภาพเช่นกัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10FS. ความใจเร็วด่วนได้ มักทำให้เราพลาดโอกาสดีๆ ที่เกิดขึ้นในภายหลัง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6AC. เมื่อฉันคิดหาวิธีใหม่ๆ ในการทำบางอย่างให้เสร็จเร็วและดีขึ้น ฉันจะรู้สึกภูมิใจมาก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7AC. เมื่อเริ่มวันใหม่แต่ละวัน ฉันไม่ค่อยได้คิดว่าจะทำอะไรบ้างในวันนั้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8AC. ฉันยังไม่ได้คิดตั้งเป้าหมายอะไรเรื่องการเรียนต่อของฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9AC. แท้จริงแล้ว ฉันเป็นคนชอบสนุกมากกว่าจะจริงจังกับงาน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10AC. ฉันชอบคิดถึงชีวิตที่อยู่อย่างสบาย โดยไม่ต้องทำงาน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6CS. ตัวฉันเป็นคนไร้ค่า เมื่อแก่ลง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7CS. ฉันเห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า “ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป”

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8CS. ฉันรู้ว่าความตายย่อมเกิดขึ้นกับทุกคน แต่ฉันก็คงจะยอมรับได้ยาก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9CS. แม้จะรู้ว่าการแสดงอารมณ์โกรธเป็นสิ่งไม่ดี แต่ฉันก็เผลอแสดงออกบ่อยครั้งเมื่อถูกยั่ว

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10CS. เมื่อรู้สึกโกรธ ฉันพยายามยับยั้งด้วยการคิดถึงผลไม่ดีที่อาจจะเกิดตามมา

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6RP. แม้จะมีคนมาชักจูงให้ทดลองรับประทานผลิตภัณฑ์เสริมอาหารราคาแพงฟรี ฉันก็จะไม่ทดลอง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7RP. ฉันชอบเล่นเกมสเบกการพนันหรือซื้อหวย เพราะต้องการเสี่ยงดวง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8RP. ฉันจะระมัดระวังเรื่องการใช้รถใช้ถนนเป็นพิเศษ เพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ไม่น่าเสียอย่างยิ่ง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9RP. แม้คนขับรถที่ฉันนั่งมาด้วยจะขับรถเร็ว ดูน่าหวาดเสียว แต่ฉันเห็นว่าเป็นเรื่องสนุก ตื่นเต้นมากกว่า

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10RP. เมื่อใกล้สอบ ฉันจำเป็นต้องอยู่ตึกเพื่อดูหนังสือ จึงคิดจะใช้สารที่มีผู้แนะนำว่าช่วยให้ไม่ง่วงนอน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

11FS. ฉันเลือกที่จะเก็บขยะไว้กับตนเองดีกว่าที่จะทิ้งลงพื้น เมื่อยังไม่ถึงขยะ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

12FS. ฉันไม่เคยประเมินตนว่า ฉันได้ทำอะไรบ้างตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

13FS. ฉันมักไม่ทราบสาเหตุว่าทำไมฉันจึงไปตามนัดสายบ่อยครั้ง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

14FS. การทำงานที่ละขั้นตอนจะช่วยให้ฉันสำเร็จตามเป้าหมายได้ดีกว่าการทำทุกอย่างพร้อมกัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

15FS. ฉันเตรียมตัวในการสอบอย่างหนัก แทนการจดโน้ตย่อเข้าไปในห้องสอบหรือการลอกข้อสอบ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

11CS. เมื่อมีเพื่อนชวนให้ซื้อของใด ฉันจะคิดถึงประโยชน์ใช้สอยก่อน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

11RP. ฉันมักเลือกซื้อสิ่งของเครื่องใช้เฉพาะเมื่อมีการลดราคา แลกซื้อ หรือแจกแถมเป็นส่วนใหญ่

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

12RP. ฉันอยากเข้าร่วมกิจกรรมที่น่าตื่นเต้น เช่น รายการ fear factor เพราะมีโอกาสได้รับรางวัลก้อนโต

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

16FS. ฉันไม่เคยสำรวจทักษะภาษาอังกฤษของตัวเองว่าอยู่ในเกณฑ์ไหน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

17FS. ฉันเขียนข้อความเตือนตัวเอง เพื่อให้ไม่ลืมความตั้งใจที่จะกระทำการต่างๆ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

18FS. ฉันไม่เคยจดบันทึกสิ่งที่ต้องทำในวันข้างหน้าเลย แม้ว่าฉันจะเป็นคนที่ลืม

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

19FS. เมื่อรู้ว่าตนเองทำงานล่าช้าเกินไป ฉันจะกำหนดเส้นตายให้ตัวเอง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

20FS. แม้ฉันจะเคยทำงานได้สำเร็จ แต่ฉันก็ไม่เคยนึกชมตนเอง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ฉบับที่ 5 ความคิดเห็นด้านการเรียนและการใช้เทคโนโลยีของฉัน

1TT. ฉันเห็นว่าความรู้เรื่องเทคโนโลยีใหม่ๆ มีความสำคัญต่อการเรียนของฉันมาก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2TT. การหาความรู้จากนิตยสารหรือการประชุมทางวิชาการ ไม่จำเป็นนักต่อการเรียนของฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3TT. ฉันเห็นว่าการศึกษาคู่มือการใช้งานโปรแกรมคอมพิวเตอร์อย่างละเอียด ก่อนใช้เป็นเรื่องสำคัญ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4TT. ฉันไม่คิดเตือนเพื่อนเมื่อเห็นเขาแซททณะอาจารย์สอน เพราะเกรงว่าเขาจะโกรธ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5TT. ฉันเห็นว่าการชวนเพื่อนเข้าร่วมฟังสัมมนาทางวิชาการด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ จะช่วยกระตุ้นให้เขาสนใจเรียนมากขึ้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

1GF. ฉันเป็นมิตรเฉพาะคนที่ทำดีกับฉันเท่านั้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2GF. คนรอบตัวเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ฉันล้มเหลว

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3GF. การที่ฉันคิดถึงในหลวงอยู่บ่อยๆ ทำให้ฉันรักษาความดีอยู่ได้

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4GF. ฉันระลึกถึงคำสั่งสอนของพระศาสนา ในศาสนาที่ฉันนับถืออยู่บ่อยๆ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5GF. ฉันมักจะระลึกถึงคุณความดีของพระมหากษัตริย์ไทยอยู่บ่อยๆ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6TT. ฉันรู้สึกพอใจที่จะค้นคว้าหาข้อมูลใหม่ๆ ทำโครงการ (Project) ให้ดีขึ้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7TT. ฉันรู้สึกเบื่อกับที่จะต้องค้นคว้าข้อมูลใหม่ เพื่อนำมาใช้ทำโครงการ (Project)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8TT. ฉันรู้สึกหงุดหงิดที่ถูกมอบหมายจากอาจารย์ให้เข้าร่วมประชุมทางวิชาการ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9TT. ฉันรู้สึกดีใจที่มีส่วนช่วยส่งเสริมให้เพื่อนมีผลการเรียนดีขึ้น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10TT. ฉันรู้สึกห่วง เมื่อเห็นเพื่อนบางคนเชื่อถือข้อมูลข่าวสารทางเฟสบุ๊คหรือทวิตเตอร์ มากเกินไป

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6GF. การที่ฉันมีสุขภาพดีเกิดจากการสนับสนุนของครอบครัว คนใกล้ชิด ชุมชน และธรรมชาติร่วมกัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7GF. ธรรมชาติรอบๆ ตัวของฉัน ล้วนมีส่วนสร้างความสุขทางจิตใจแก่ฉันมาก

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8GF. ฉันเชื่อว่าคนรอบตัวฉันมีความดีมากกว่าความไม่ดี

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9GF. ฉันขอบคุณอุปสรรคที่ช่วยทำให้ฉันแข็งแกร่ง

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10GF. ฉันคิดว่าทุกสิ่งให้การเรียนรู้ที่ดีแก่ฉันได้

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

11TT. ฉันตั้งใจว่าจะหาเวลาค้นหาข้อมูลความรู้ใหม่ๆ เก็บสะสมไว้ใช้ประกอบการเรียนของฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

12TT. แม้ในอนาคตจะจบการศึกษาแล้วฉันก็ยังไม่แน่ใจว่าจะเชื่อมโยงความรู้ใหม่ที่เรียนมากับงานอาชีพอย่างไร

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

13TT. ฉันต้องการที่จะสนทนาหรือเล่นเกมสออนไลน์แม้จะเป็นช่วงเวลาใกล้สอบ

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

14TT. ฉันยินดีที่จะช่วยเพื่อนสืบค้นข้อมูล ความรู้จากแหล่งต่างๆ สำหรับทำรายงานกลุ่มอย่างเต็มที่

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

15TT. ฉันเต็มใจแบ่งปันโปรแกรมซอฟต์แวร์ทันสมัยแก่เพื่อน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

11GF. ฉันไม่ชอบให้ใครมาวิจารณ์ตัวฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

12GF. ฉันรู้สึกไม่พอใจหากมีเพื่อนมาตำหนิการกระทำของฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

13GF. ฉันจะโกรธมาก เมื่อรู้ว่ามิใช่ผู้อื่นดูถูกฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

14GF. ฉันรู้สึกอิจฉาเพื่อนถ้าเขาได้รับการยกย่องมากกว่าฉัน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. จำนวนคนในครอบครัวทั้งหมด รวมทั้งตัวฉันเองด้วย

- ☐ 7.1) จำนวน 2 คน ☐ 7.2) จำนวน 3 คน ☐ 7.3) จำนวน 4 คน ☐ 7.4) จำนวน 5 คน
☐ 7.5) จำนวน 6 คน ☐ 7.6) จำนวน 7 คน ☐ 7.7) จำนวนเกินกว่า 7 คน (โปรดระบุ).....คน

8. ฉันเป็นลูกคนที่

- ☐ 8.1) คนที่ 1 ☐ 8.2) คนที่ 2 ☐ 8.3) คนที่ 3 ☐ 8.4) คนที่ 4
☐ 8.5) คนที่ 5 ☐ 8.6) คนสุดท้าย ☐ 8.7) อื่นๆ (โปรดระบุ) คนที่.....

9. ครอบครัวของฉันมีรายได้ (รวมรายได้ของสมาชิกในครอบครัวทุกคน) ประมาณเดือนละ

- ☐ 9.1) ต่ำกว่า 10,000 บาท ☐ 9.2) 10,001 – 20,000 บาท ☐ 9.3) 20,001 – 30,000 บาท
☐ 9.4) 30,001 – 40,000 บาท ☐ 9.5) 40,001 – 50,000 บาท ☐ 9.6) 50,001 – 60,000 บาท
☐ 9.7) 60,001 – 70,000 บาท ☐ 9.8) 70,001 – 80,000 บาท ☐ 9.9) 80,001 – 90,000 บาท
☐ 9.10) 90,001 – 100,000 บาท ☐ 9.11) 100,000 บาทขึ้นไป (โปรดระบุ).....

10. บิดาจบการศึกษาระดับ

- ☐ 10.1) ประถมศึกษา ☐ 10.2) มัธยมศึกษา ☐ 10.3) ปวช. ☐ 10.4) ปวส.
☐ 10.5)ปริญญาตรี ☐ 10.6)ปริญญาโท ☐ 10.7)ปริญญาเอก
☐ 10.8) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

11. อาชีพของบิดา

- ☐ ยังมีชีวิตอยู่ ☐ เสียชีวิต
☐ 11.1) ข้าราชการ ☐ 11.2) ครู/อาจารย์ ☐ 11.3) ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว
☐ 11.4) พนักงานบริษัท ☐ 11.5) พนักงานของรัฐ ☐ 11.6) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

12. มารดาจบการศึกษาระดับ

- ☐ 12.1) ประถมศึกษา ☐ 12.2) มัธยมศึกษา ☐ 12.3) ปวช. ☐ 12.4) ปวส.
☐ 12.5)ปริญญาตรี ☐ 12.6)ปริญญาโท ☐ 12.7)ปริญญาเอก
☐ 12.8) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

13. อาชีพของมารดา

☐ ยังมีชีวิตอยู่☐ เสียชีวิต☐ 13.1) ข้าราชการ☐ 13.2) ครู/อาจารย์☐ 13.3) ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว☐ 13.4) พนักงานบริษัท☐ 13.5) พนักงานของรัฐ☐ 13.6) อื่นๆ (โปรดระบุ).....

14. แผนวิชาที่ฉันเคยเรียนในระดับมัธยม

☐ 14.1) แผนการเรียนคณิต-วิทย์☐ 14.2) แผนการเรียนคณิต-อังกฤษ☐ 14.3) แผนการเรียนศิลป์-ภาษา☐ 14.4) พณิชยกรรม-คหกรรม☐ 14.7) สาขาอื่นๆ (โปรดระบุ)

15. นักศึกษาเคยมีโอกาเข้าชมรมเสริมความรู้และทักษะ

ด้าน 1) จำนวน.....ครั้ง

ด้าน 2) จำนวน.....ครั้ง

ด้าน 3) จำนวน.....ครั้ง

ด้าน 4) จำนวน.....ครั้ง

ด้าน 5) จำนวน.....ครั้ง

-----ขอบคุณครับ-----

ภาคผนวก ข
(การวิเคราะห์ข้อมูลในรายละเอียด)

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนตัวแปรต่างๆ ที่ศึกษา

ลักษณะทั่วไป	จำนวน	ค่ามัธยฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	กลุ่มคะแนน	จำนวน
พฤติกรรมกรยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ	424	40.00	40.92	4.92	28 ถึง 58 คะแนน	
พฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม	424	37.00	37.03	6.31	17 ถึง 51 คะแนน	
พฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใฝ่รู้ใฝ่ดี	424	41.00	42.04	5.36	26 ถึง 54 คะแนน	
ลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน	424	84.00	82.36	14.99	น้อย (40 ถึง 82.36 คะแนน)	185
					มาก (82.37 ถึง 113 คะแนน)	239
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	424	41.00	40.03	7.64	น้อย (20 ถึง 40.03 คะแนน)	193
					มาก (40.04 ถึง 59 คะแนน)	231
สติสัมปชัญญะ	424	41.00	41.03	6.93	น้อย (26 ถึง 41.03 คะแนน)	230
					มาก (41.04 ถึง 57 คะแนน)	194
ความชอบใฝ่เรียนรู้น้อย	424	51.00	49.96	7.72	น้อย (38 ถึง 49.96 คะแนน)	199
					มาก (49.97 ถึง 67 คะแนน)	225
การมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง	424	38.50	38.53	5.33	น้อย (26 ถึง 38.53 คะแนน)	212
					มาก (38.54 ถึง 54 คะแนน)	212
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	424	37.00	37.61	5.50	น้อย (28 ถึง 37.61 คะแนน)	222
					มาก (37.62 ถึง 57 คะแนน)	202

หมายเหตุ *เป็นค่าที่ใช้ในการแบ่งคะแนนของตัวแปรออกเป็น 2 กลุ่ม

ตาราง 16 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไป	จำนวน	ค่ามัธยฐาน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	กลุ่มคะแนน	จำนวน
การเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน	424	44.00	44.23	5.67	น้อย (32 ถึง 44.23 คะแนน)	237
					มาก (44.24 ถึง 60 คะแนน)	187
ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	424	52.00	50.64	28.89	น้อย (0 ถึง 50.64 คะแนน)	205
					มาก (50.65ถึง120 คะแนน)	219
เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี	424	61.00	62.27	8.31	น้อย (42 ถึง 62.27 คะแนน)	254
					มาก (62.28 ถึง 83 คะแนน)	170
การรับรู้คุณความดี	424	61.00	60.95	8.02	น้อย (39 ถึง 60.95 คะแนน)	200
					มาก (60.96 ถึง 85 คะแนน)	224

หมายเหตุ *เป็นค่าที่ใช้ในการแบ่งคะแนนของตัวแปรออกเป็น 2 กลุ่ม

ตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มรวม

การมี แบบอย่าง ที่ดีจาก เพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่ง อนาคต – การควบคุม ตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	212	112	122	211	121	221	111
มาก	มาก	มาก	222	85	71.06	6.42*	7.30*	8.13*	11.06*	13.50*	15.96*	15.99*
มาก	น้อย	มาก	212	77	64.64	-	0.88	1.71	4.64	7.08*	9.54*	9.57*
น้อย	น้อย	มาก	112	49	63.76		-	0.83	3.76	6.2*	8.66*	8.69*
น้อย	มาก	มาก	122	28	62.93			-	2.93	5.37*	7.83*	7.86*
มาก	น้อย	น้อย	211	20	60.00				-	2.44	4.9*	4.93*
น้อย	มาก	น้อย	121	86	57.56					-	2.46	2.49
มาก	มาก	น้อย	221	20	55.10						-	0.03
น้อย	น้อย	น้อย	111	59	55.07							-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3

การมี แบบอย่าง ที่ดีจาก เพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การ ควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	112	212	122	211	121	221	111
มาก	มาก	มาก	222	31	72.84	3.26	10.46*	12.64*	13.51*	17.69*	19.27*	20.26*
น้อย	น้อย	มาก	112	19	69.58	-	7.20	9.38*	10.25*	14.43*	16.01*	17.00*
มาก	น้อย	มาก	212	29	62.38		-	2.18	3.05	7.23	8.81*	9.80*
น้อย	มาก	มาก	122	10	60.20			-	0.87	5.05	6.63	7.62
มาก	น้อย	น้อย	211	6	59.33				-	4.18	5.76	6.75
น้อย	มาก	น้อย	121	26	55.15					-	1.58	2.57
มาก	มาก	น้อย	221	14	53.57						-	0.99
น้อย	น้อย	น้อย	111	19	52.58							-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาชาย

การมี แบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์ เข้าร่วมกิจกรรม บำเพ็ญ ประโยชน์	ลักษณะ มุ่งอนาคต – การ ควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	222	212	122	211	121	221	111
น้อย	น้อย	มาก	112	33	67.03	2.61	3.63	5.23	7.78*	8.79*	12.36*	12.58*
มาก	มาก	มาก	222	24	64.42	-	1.02	2.62	5.17	6.18	9.75*	9.97*
มาก	น้อย	มาก	212	30	63.40		-	1.60	4.15	5.16	8.73*	8.95*
น้อย	มาก	มาก	122	20	61.80			-	2.55	3.56	7.13*	7.35*
มาก	น้อย	น้อย	211	8	59.25				-	1.01	4.58	4.80
น้อย	มาก	น้อย	121	58	58.24					-	3.57	3.79
มาก	มาก	น้อย	221	18	54.67						-	0.22
น้อย	น้อย	น้อย	111	47	54.45							-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ

การมี แบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์ เข้าร่วมกิจกรรม บำเพ็ญ ประโยชน์	ลักษณะ มุ่ง อนาคต – การควบคุม ตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	112	122	212	211	121	221	111
มาก	มาก	มาก	222	51	67.49	0.20	0.49	5.38	6.82	8.41*	12.16*	13.75*
น้อย	น้อย	มาก	112	31	67.29	-	0.29	5.18	6.62	8.21*	11.96*	13.55*
น้อย	มาก	มาก	122	10	67.00		-	4.89	6.33	7.92	11.67*	13.26*
มาก	น้อย	มาก	212	27	62.11			-	1.44	3.03	6.78	8.37*
มาก	น้อย	น้อย	211	6	60.67				-	1.59	5.34	6.93
น้อย	มาก	น้อย	121	50	59.08					-	3.75	5.34
มาก	มาก	น้อย	221	6	55.33						-	1.59
น้อย	น้อย	น้อย	111	35	53.74							-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูง

การมี แบบอย่าง ที่ดีจาก เพื่อน	ประสบการณ์ เข้าร่วม กิจกรรม บำเพ็ญ ประโยชน์	ลักษณะ มุ่งอนาคต - การ ควบคุม ตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	212	122	211	112	111	121	221
มาก	มาก	มาก	222	34	70.17	4.17	9.50*	10.46*	12.50*	13.17*	14.73*	15.17*
มาก	น้อย	มาก	212	50	66.00	-	5.33	6.29	8.33*	9.00*	10.56*	11.00*
น้อย	มาก	มาก	122	18	60.67		-	0.96	3.00	3.67	5.23	5.67
มาก	น้อย	น้อย	211	14	59.71			-	2.04	2.71	4.27	4.71
น้อย	น้อย	มาก	112	18	57.67				-	0.67	2.23	2.67
น้อย	น้อย	น้อย	111	24	57.00					-	1.56	2.00
น้อย	มาก	น้อย	121	36	55.44						-	0.44
มาก	มาก	น้อย	221	14	55.00							-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มีเศรษฐกิจครอบครัวต่ำ

การมี แบบอย่าง ที่ดีจาก เพื่อน	ประสบการณ์ เข้าร่วม กิจกรรม บำเพ็ญ ประโยชน์	ลักษณะ มุ่งอนาคต - การ ควบคุม ตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	112	122	212	211	121	221	111
มาก	มาก	มาก	222	28	69.36	2.77	3.36	4.40	8.61*	12.03*	14.73*	15.21*
น้อย	น้อย	มาก	112	37	66.59	-	0.59	1.63	5.84	9.26*	11.96*	12.44*
น้อย	มาก	มาก	122	4	66.00		-	1.04	5.25	8.67*	11.37*	11.85*
มาก	น้อย	มาก	212	53	64.96			-	4.21	7.63	10.33*	10.81*
มาก	น้อย	น้อย	211	8	60.75				-	3.42	6.12	6.60
น้อย	มาก	น้อย	121	36	57.33					-	2.7	3.18
มาก	มาก	น้อย	221	16	54.63						-	0.48
น้อย	น้อย	น้อย	111	33	54.15							-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยเข้าร่วมอบรมฯ

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	212	112	211	122	121	111	221
มาก	มาก	มาก	222	52	68.54	4.50	6.92*	8.54*	10.39*	10.90*	13.0*	13.44*
มาก	น้อย	มาก	212	57	64.04	-	2.42	4.04	5.89	6.40*	8.50*	8.94*
น้อย	น้อย	มาก	112	21	61.62		-	1.62	3.47	3.98	6.08*	6.52*
มาก	น้อย	น้อย	211	16	60.00			-	1.85	2.36	4.46	4.9
น้อย	มาก	มาก	122	13	58.15				-	0.51	2.61	3.05
น้อย	มาก	น้อย	121	56	57.64					-	2.1	2.54
น้อย	น้อย	น้อย	111	35	55.54						-	0.44
มาก	มาก	น้อย	221	20	55.10							-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มรวม

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	12	21	11
มาก	มาก	22	162	68.01	7.65	4.56*	10.46*	11.47*
น้อย	มาก	12	77	63.45	7.82	-	5.9*	6.91*
มาก	น้อย	21	40	57.55	5.64		-	1.01
น้อย	น้อย	11	145	56.54	4.44			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสูง

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	12	21	11
มาก	มาก	22	84	70.21	7.29	11.04*	12.85*	14.14*
น้อย	มาก	12	36	59.17	6.53	-	1.81	3.10
มาก	น้อย	21	28	57.36	6.13		-	1.29
น้อย	น้อย	11	60	56.07	3.88			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มีเศรษฐกิจครอบครัวสูง

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	12	21	11
มาก	มาก	22	81	69.53	8.94	9.59*	10.65*	12.32*
น้อย	มาก	12	36	59.94	7.86	-	1.06	2.73
มาก	น้อย	21	16	58.88	5.74		-	1.67
น้อย	น้อย	11	76	57.21	4.65			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 27 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยเข้าร่วมอบรม

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	12	21	11
มาก	มาก	22	109	66.47	7.41	6.60*	8.92*	9.88*
น้อย	มาก	12	34	59.87	7.04	-	2.32	3.28
มาก	น้อย	21	36	57.55	5.88		-	0.96
น้อย	น้อย	11	91	56.59	3.57			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 28 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มรวม

ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	12	21	11
มาก	มาก	22	113	69.04	9.03	4.75*	11.95*	12.72*
น้อย	มาก	12	126	64.29	6.12	-	7.20*	7.97*
มาก	น้อย	21	106	57.09	4.44		-	0.77
น้อย	น้อย	11	79	56.32	5.08			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 29 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามประสบการณ์
เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2

ประสบการณ์เข้า ร่วมกิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต -การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	12	11	21
มาก	มาก	22	40	70.75	9.18	5.62*	12.75*	18.25*
น้อย	มาก	12	48	65.13	6.89	-	7.13*	12.63*
น้อย	น้อย	11	36	58.00	2.55		-	5.50*
มาก	น้อย	21	32	52.50	4.64			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 30 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามประสบการณ์
เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาคณะ

ประสบการณ์เข้า ร่วมกิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต -การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	12	11	21
มาก	มาก	22	69	72.75	8.22	9.46*	13.75*	16.42*
น้อย	มาก	12	63	63.29	6.56	-	4.29	6.96*
น้อย	น้อย	11	24	59.00	3.56		-	2.67
มาก	น้อย	21	30	56.33	4.39			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 31 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามประสบการณ์
เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มี
เกรดเฉลี่ยสูง

ประสบการณ์เข้า ร่วมกิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	12	11	21
มาก	มาก	22	52	70.96	9.57	7.17*	12.96*	15.64*
น้อย	มาก	12	68	63.79	6.46	-	5.79*	8.47*
น้อย	น้อย	11	38	58.00	4.04		-	2.68
มาก	น้อย	21	50	55.32	4.90			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 32 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามประสบการณ์
เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มี
เศรษฐกิจครอบครัวสูง

ประสบการณ์เข้า ร่วมกิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	12	21	11
มาก	มาก	22	81	69.09	10.12	8.15*	11.42*	11.83*
น้อย	มาก	12	36	60.94	5.37	-	3.27	3.68
มาก	น้อย	21	54	57.67	4.57		-	0.41
น้อย	น้อย	11	38	57.26	5.30			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 33 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	21	12	11
มาก	มาก	22	38	69.37	9.89	2.95	9.55*	10.89*
มาก	น้อย	21	38	66.42	5.62	-	6.60*	7.94*
น้อย	มาก	12	34	59.82	7.43		-	1.34
น้อย	น้อย	11	46	58.48	4.77			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 34 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	21	11	12
มาก	มาก	22	45	66.84	11.84	4.98*	5.76*	10.28*
มาก	น้อย	21	35	61.86	3.29	-	0.78	5.30*
น้อย	น้อย	11	38	61.08	9.20		-	4.52*
น้อย	มาก	12	36	56.56	5.90			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 35 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ในกลุ่มนักศึกษาที่เคยเข้าร่วมอบรม

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	21	12	11
มาก	มาก	22	33	75.03	6.25	10.61*	14.41*	14.74*
มาก	น้อย	21	24	64.42	3.45	-	3.8	4.13
น้อย	มาก	12	45	60.62	8.10		-	0.33
น้อย	น้อย	11	52	60.29	8.31			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 36 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	222	112	212	111	221	121	211
น้อย	มาก	มาก	122	6	47.67	5.61	6.53	7.32	8.61	9.17	10.53*	13.67*
มาก	มาก	มาก	222	34	42.06	-	0.92	1.71	3.00	3.56	4.92	8.06
น้อย	น้อย	มาก	112	14	41.14		-	0.79	2.08	2.64	4.00	7.14
มาก	น้อย	มาก	212	34	40.35			-	1.29	1.85	3.21	6.35
น้อย	น้อย	น้อย	111	32	39.06				-	0.56	1.92	5.06
มาก	มาก	น้อย	221	4	38.50					-	1.36	4.50
น้อย	มาก	น้อย	121	28	37.14						-	3.14
มาก	น้อย	น้อย	211	4	34.00							-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 37 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ
ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ในกลุ่ม
นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำ

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	11	12	21
มาก	มาก	22	57	41.84	6.55	0.39	2.31	3.23
น้อย	น้อย	11	66	41.45	5.08	-	1.92	2.84
น้อย	มาก	12	60	39.53	5.51		-	0.92
มาก	น้อย	21	33	38.61	4.04			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 38 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ
ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ในกลุ่ม
นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสูง

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	12	21	11
มาก	มาก	22	48	42.38	4.94	0.57	1.04	3.19
น้อย	มาก	12	54	41.81	4.28	-	0.47	2.62
มาก	น้อย	21	64	41.34	3.36		-	2.15
น้อย	น้อย	11	42	39.19	2.96			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 39 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	22	21	11
มาก	มาก	12	29	46.17	3.76	3.65	5.77*	6.28*
น้อย	มาก	22	60	42.52	5.06	-	2.12	2.63
มาก	น้อย	21	20	40.40	5.15		-	0.51
น้อย	น้อย	11	45	39.89	3.56			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 40 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาชาย

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	22	21	11
น้อย	มาก	12	53	45.45	5.01	5.71*	6.07*	6.87*
มาก	มาก	22	54	39.74	3.85	-	0.36	1.16
มาก	น้อย	21	26	39.38	4.956		-	0.80
น้อย	น้อย	11	105	38.58	3.36			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 41 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตาม
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาหญิง

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	11	12	21
มาก	มาก	22	108	42.88	5.26	2.48	3.88	4.45
น้อย	น้อย	11	40	40.40	3.41	-	1.4	1.97
น้อย	มาก	12	24	39.00	4.21		-	0.57
มาก	น้อย	21	14	38.43	3.03			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 42 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตาม
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำ

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	22	21	11
น้อย	มาก	12	41	45.05	5.74	4.17	5.88*	6.69*
มาก	มาก	22	78	40.88	6.14	-	1.71	2.52
มาก	น้อย	21	12	39.17	4.37		-	0.81
น้อย	น้อย	11	85	38.36	3.51			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 43 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตาม
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสูง

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	12	11	21
มาก	มาก	22	84	42.71	3.58	1.10	2.61	3.71
น้อย	มาก	12	36	41.61	4.95	-	1.51	2.61
น้อย	น้อย	11	60	40.10	3.15		-	1.10
มาก	น้อย	21	28	39.00	4.44			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 44 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตาม
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มี
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	22	21	11
น้อย	มาก	12	90	42.06	4.74	2.37	3.56	3.94
มาก	มาก	22	32	39.69	5.73	-	1.19	1.57
มาก	น้อย	21	52	38.50	4.23		-	0.38
น้อย	น้อย	11	41	38.12	2.53			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 45 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตาม
ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่ม
นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสูง

ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	12	21	11
มาก	มาก	22	52	44.08	3.86	2.99	4.08*	4.66*
น้อย	มาก	12	68	41.09	3.73	-	1.09	1.67
มาก	น้อย	21	50	40.00	4.39		-	0.58
น้อย	น้อย	11	38	39.42	2.26			-

*อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 46 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตามการมี
แบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-
การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	112	122	121	111	211	212	221
มาก	มาก	มาก	222	20	38.70	0.32	0.7	2.57	3.45	4.10	4.13	8.70
น้อย	น้อย	มาก	112	16	38.38	-	0.38	2.25	3.13	3.78	3.81	8.38
น้อย	มาก	มาก	122	12	38.00		-	1.87	2.75	3.40	3.43	8.00
น้อย	มาก	น้อย	121	32	36.13			-	0.88	1.53	1.56	6.13
น้อย	น้อย	น้อย	111	8	35.25				-	0.65	0.68	5.25
มาก	น้อย	น้อย	211	10	34.60					-	0.03	4.60
มาก	น้อย	มาก	212	14	34.57						-	4.57
มาก	มาก	น้อย	221	2	30.00							-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 47 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ในกลุ่มนักศึกษาชาย

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	11	12	22
มาก	น้อย	21	38	39.00	6.17	2.18	3.90*	7.67*
น้อย	น้อย	11	80	36.82	6.87	-	1.72	5.49*
น้อย	มาก	12	78	35.10	4.88		-	3.77
มาก	มาก	22	42	31.33	7.08			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 48 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ในกลุ่มนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำ

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	12	11	22
มาก	น้อย	21	33	40.00	6.22	4.17*	4.33*	5.39*
น้อย	มาก	12	60	35.83	4.88	-	0.16	1.22
น้อย	น้อย	11	66	35.67	7.67		-	1.06
มาก	มาก	22	57	34.61	7.70			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 49 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตาม
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ในกลุ่ม
นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสูง

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	21	11	12
มาก	มาก	22	48	40.21	6.44	1.18	2.11	5.51*
มาก	น้อย	21	64	39.03	4.72	-	0.93	4.33*
น้อย	น้อย	11	42	38.10	3.75		-	3.40
น้อย	มาก	12	54	34.70	4.75			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 50 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตาม
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ในกลุ่ม
เศรษฐกิจครอบครัวต่ำ

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	22	11	12
มาก	น้อย	21	61	40.95	5.07	4.31*	4.69*	5.85*
มาก	มาก	22	44	36.64	5.27	-	0.38	1.54
น้อย	น้อย	11	70	36.26	7.54		-	1.16
น้อย	มาก	12	40	35.10	4.64			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 51 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตาม
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาชาย

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	22	21	11
น้อย	มาก	12	53	38.62	4.90	3.43	4.08*	4.40*
มาก	มาก	22	54	35.19	9.20	-	0.65	0.97
มาก	น้อย	21	26	34.54	2.42		-	0.32
น้อย	น้อย	11	105	34.22	5.95			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 52 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตาม
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มี
ผลการเรียนต่ำ

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	21	21	11
น้อย	มาก	12	41	39.49	5.27	2.32	2.99	5.55*
มาก	น้อย	21	12	37.17	4.15	-	0.67	3.23
มาก	มาก	22	78	36.50	8.03		-	2.56
น้อย	น้อย	11	85	33.94	6.24			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 53 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตาม .
การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มี
ผลการเรียนสูง

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	12	11	21
มาก	มาก	22	84	41.31	5.08	3.70	5.98*	7.10*
น้อย	มาก	12	36	37.61	3.96	-	2.28	3.40
น้อย	น้อย	11	60	35.33	4.83		-	1.12
มาก	น้อย	21	28	34.21	2.67			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 54 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตาม
ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่ม
นักศึกษาชั้นปีที่ 2

ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	22	11	21
น้อย	มาก	12	48	40.63	3.98	1.28	2.35	7.07*
มาก	มาก	22	40	39.35	8.81	-	1.07	5.79*
น้อย	น้อย	11	36	38.28	2.85		-	4.72*
มาก	น้อย	21	32	33.56	4.30			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 55 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตาม
ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่ม
นักศึกษาชั้นปีที่ 3

ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	22	21	11
น้อย	มาก	12	48	40.73	5.20	4.56	6.98*	10.21*
มาก	มาก	22	41	36.17	7.81	-	2.42	5.65*
น้อย	น้อย	21	40	33.75	4.06		-	3.23
มาก	น้อย	11	25	30.52	8.73			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 56 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ผิดดี ตามการมี
แบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-
การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	222	122	212	211	111	121	221
น้อย	น้อย	มาก	112	19	47.74	0.51	3.74	5.60	5.74	6.27	7.43	7.60
มาก	มาก	มาก	222	31	47.23	-	3.23	5.09	5.23	5.76	6.92	7.09
น้อย	มาก	มาก	122	10	44.00		-	1.86	2.00	2.53	3.69	3.86
มาก	น้อย	มาก	212	29	42.14			-	0.14	0.67	1.83	2.00
มาก	น้อย	น้อย	211	6	42.00				-	0.53	1.69	1.86
น้อย	น้อย	น้อย	111	19	41.47					-	1.16	1.33
น้อย	มาก	น้อย	121	26	40.31						-	0.17
มาก	มาก	น้อย	221	14	40.14							-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 57 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาหญิง

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต - การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	211	111	121	112	212	122	221
มาก	มาก	มาก	222	61	46.69	4.69	5.02	5.33	5.44	5.5	5.94	9.69
มาก	น้อย	น้อย	211	12	42.00	-	0.33	0.64	0.75	0.81	1.25	5.00
น้อย	น้อย	น้อย	111	12	41.67		-	0.31	0.42	0.48	0.92	4.67
น้อย	มาก	น้อย	121	28	41.36			-	0.11	0.17	0.61	4.36
น้อย	น้อย	มาก	112	16	41.25				-	0.06	0.5	4.25
มาก	น้อย	มาก	212	47	41.19					-	0.44	4.19
น้อย	มาก	มาก	122	8	40.75						-	3.75
มาก	มาก	น้อย	221	2	37.00							-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 58 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้เฝ้าดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 3

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	11	21	12
มาก	มาก	22	45	45.02	8.48	0.41	2.91	3.69
น้อย	น้อย	11	38	44.61	4.73	-	2.50	3.28
น้อย	มาก	21	35	42.11	3.15		-	0.78
มาก	น้อย	12	36	41.33	3.17			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 59 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ไว้ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ในกลุ่มนักศึกษาที่เคยเข้าร่วมอบรมฯ

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	11	12	21
มาก	มาก	22	33	50.48	7.50	7.21*	7.72*	9.06*
น้อย	น้อย	11	52	43.27	5.58	-	0.51	1.85
น้อย	มาก	12	45	42.76	4.95		-	1.34
มาก	น้อย	21	24	41.42	4.28			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 60 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ไว้ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เคยเข้าร่วมอบรมฯ

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	22	21	11
น้อย	มาก	12	34	42.32	3.47	0.60	1.56	3.42
มาก	มาก	22	109	41.72	3.72	-	0.96	2.82
มาก	น้อย	21	36	40.76	4.48		-	1.86
น้อย	น้อย	11	91	38.90	3.76			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 61 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใรู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	21	11	12
น้อย	มาก	22	38	44.26	5.26	3.21	3.61	3.73
มาก	น้อย	21	38	41.05	4.05	-	0.40	0.52
มาก	มาก	11	46	40.65	4.89		-	0.12
น้อย	น้อย	12	34	40.53	6.10			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 62 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใรู้ใฝ่ดี ตามการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาชาย

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	22	21	11
น้อย	มาก	12	53	44.70	4.59	2.96	4.08	5.29*
มาก	มาก	22	54	41.74	5.48	-	1.12	2.33
มาก	น้อย	21	26	40.62	4.01		-	1.21
น้อย	น้อย	11	105	39.41	4.63			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 63 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใรู้ใฝ่ดี ตามการมี
แบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาหญิง

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	11	21	12
มาก	มาก	22	108	44.30	6.07	2.85	3.01	3.22
น้อย	น้อย	11	40	41.45	3.27	-	0.16	0.37
มาก	น้อย	21	14	41.29	4.80		-	0.21
น้อย	มาก	12	24	41.08	4.34			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 64 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ใรู้ใฝ่ดี ตามการมี
แบบอย่างที่ดีจากเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำ

การมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	22	21	11
น้อย	มาก	12	41	45.00	5.41	0.95	2.00	4.48
มาก	มาก	22	78	44.05	7.81	-	1.05	3.53
มาก	น้อย	21	12	43.00	4.00		-	2.48
น้อย	น้อย	11	85	40.52	4.89			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 65 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ไว้ดี ตาม
ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่มรวม

ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	12	11	21
มาก	มาก	22	113	45.19	6.15	3.23*	4.96*	5.08*
น้อย	มาก	12	126	41.96	4.62	-	1.73	1.85
น้อย	น้อย	11	79	40.23	4.70		-	0.12
มาก	น้อย	21	106	40.11	4.11			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 66 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ไว้ดี ตาม
ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่ม
นักศึกษาชั้นปีที่ 2

ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	12	11	21
มาก	มาก	22	40	45.00	5.46	4.17	4.17	5.62*
น้อย	มาก	12	48	40.83	3.89	-	.00	1.45
น้อย	น้อย	11	36	40.83	5.27		-	1.45
มาก	น้อย	21	32	39.38	5.00			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 67 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ใฝ่ดี ตาม
ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน
ในกลุ่มนักศึกษาหญิง

ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	11	12	21
มาก	มาก	22	69	46.00	6.34	4.17	4.79*	4.93*
น้อย	น้อย	11	24	41.83	4.45	-	0.62	0.76
น้อย	มาก	12	63	41.21	4.21		-	0.14
มาก	น้อย	21	30	41.07	2.96			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 68 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ใฝ่ดี ตาม
ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่ม
นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ

ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	12	11	21
มาก	มาก	22	61	46.36	7.71	4.07*	4.51*	6.29*
น้อย	มาก	12	58	42.29	5.66	-	0.44	2.22
น้อย	น้อย	11	41	41.85	5.423		-	1.78
มาก	น้อย	21	56	40.07	4.263			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 69 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้รู้ผิดดี ตาม
 ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และลักษณะมุ่งอนาคต-การควบคุมตน ในกลุ่ม
 นักศึกษาที่มีเศรษฐกิจครอบครัวต่ำ

ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	ลักษณะมุ่งอนาคต – การควบคุมตน	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	12	11	21
มาก	มาก	22	32	44.13	3.77	1.23	2.28	4.82*
น้อย	มาก	12	90	42.90	4.41	-	1.05	3.59
น้อย	น้อย	11	41	41.85	5.03		-	2.54
มาก	น้อย	21	52	39.31	3.51			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 70 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม
 ตามเพศและระดับชั้นปี ในกลุ่มรวม

เพศ	ระดับชั้นปี	รหัส	จำนวนคน	ค่าเฉลี่ย	22	13	11	23	12
หญิง	ปี 2	21	72	40.39	0.75	3.58*	3.87*	4.07*	6.9*
หญิง	ปี 3	22	64	39.64	-	2.83*	3.12*	3.32*	6.15*
ชาย	ปี 4	13	64	36.81		-	0.29	0.49	3.32*
ชาย	ปี 2	11	84	36.52			-	0.2	3.03*
หญิง	ปี 4	23	50	36.32				-	2.83*
ชาย	ปี 3	12	90	33.49					-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 71 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม
ตามผลการเรียน และระดับชั้นปี ในกลุ่มรวม

ผลการเรียน	ระดับชั้นปี	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	22	13	11	23	12
สูง	ปี 2	21	74	39.59	1.67	2.44*	2.44*	3.49*	5.28*
สูง	ปี 3	22	74	37.92	-	0.77	0.77	1.82	3.61*
ต่ำ	ปี 4	13	54	37.15		-	-	1.05	2.84*
ต่ำ	ปี 2	11	82	37.15			-	1.05	2.84*
สูง	ปี 4	23	60	36.10				-	1.79
ต่ำ	ปี 3	12	80	34.31					-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 72 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน ตามเพศ
และผลการเรียน ในกลุ่มรวม

เพศ	ผลการเรียน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	21	11	12
หญิง	สูง	22	106	47.06	4.81	1.5	4.38*	4.73*
หญิง	ต่ำ	21	80	45.56	6.34	-	2.88*	3.23*
ชาย	ต่ำ	11	136	42.68	5.78		-	0.35
ชาย	สูง	12	102	42.33	4.18			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 73 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามเพศ และผลการเรียน ในกลุ่มรวม

เพศ	ผลการเรียน	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	21	11	12
หญิง	สูง	22	106	66.43	9.86	3.04*	5.08*	8.04*
หญิง	ต่ำ	21	80	63.39	7.90	-	2.04	5.00*
ชาย	ต่ำ	11	136	61.35	7.51		-	2.96*
ชาย	สูง	12	102	58.39	5.32			-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 74 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่ดี ตามเพศ และระดับชั้นปี ในกลุ่มรวม

เพศ	ระดับชั้นปี	รหัส	จำนวน คน	ค่าเฉลี่ย	21	23	11	13	12
หญิง	ปี 3	22	74	66.23	0.06	4.03*	5.28*	5.60*	7.44*
หญิง	ปี 3	21	74	66.17	-	3.97*	5.22*	5.54*	7.38*
หญิง	ปี 4	23	54	62.20		-	1.25	1.57	3.41*
ชาย	ปี 2	11	82	60.95			-	0.32	2.16*
ชาย	ปี 4	13	60	60.63				-	1.84*
ชาย	ปี 3	12	80	58.79					-

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 75 ผลการเปรียบเทียบของคะแนนพฤติกรรมการยอมรับนวัตกรรมด้านวิชาการ ตามชั้นปี
จำนวน 3 กลุ่ม และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการยอมรับ
นวัตกรรมด้านวิชาการ ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

ชั้นปี	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F
ชั้นปีที่ 3	154	42.43	4.48	21.51***
ชั้นปีที่ 4	156	40.59	4.52	
ชั้นปีที่ 2	114	40.02	4.11	

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

ส่วนที่ 2

ชั้นปี	ค่าเฉลี่ย	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4	ชั้นปีที่ 2
ชั้นปีที่ 3	42.43	-	1.84*	2.41*
ชั้นปีที่ 4	40.59		-	.57
ชั้นปีที่ 2	40.02			-

*เปรียบเทียบรายคู่แบบพอนฟอรานี ที่ปรับค่านัยสำคัญแล้ว

ตาราง 76 ผลการเปรียบเทียบของคะแนนพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ตามชั้นปี

จำนวน 3 กลุ่ม และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยี
อย่างเหมาะสม ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

ชั้นปี	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F
ชั้นปีที่ 2	156	38.49	5.45	1.80
ชั้นปีที่ 3	114	36.59	6.62	
ชั้นปีที่ 4	154	36.49	6.01	

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

ส่วนที่ 2

ชั้นปี	ค่าเฉลี่ย	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
ชั้นปีที่ 2	38.49	-	1.90	2.00
ชั้นปีที่ 3	36.59		-	0.10
ชั้นปีที่ 4	36.49			-

*เปรียบเทียบรายคู่แบบพอนฟอรานี ที่ปรับค่านัยสำคัญแล้ว

ตาราง 77 ผลการเปรียบเทียบของคะแนนพฤติกรรมสนับสนุนเพื่อนให้ผู้อื่นได้ ตามชั้นปี
จำนวน 3 กลุ่ม และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมสนับสนุน
เพื่อนให้ผู้อื่นได้ ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

ชั้นปี	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F
ชั้นปีที่ 3	114	43.57	3.93	1.68***
ชั้นปีที่ 2	156	41.41	4.73	
ชั้นปีที่ 4	154	40.79	5.03	

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

ส่วนที่ 2

ชั้นปี	ค่าเฉลี่ย	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 4
ชั้นปีที่ 3	43.57	-	2.16	2.78
ชั้นปีที่ 2	41.41		-	0.62
ชั้นปีที่ 4	40.79			-

*เปรียบเทียบรายคู่แบบพอนฟอรานี ที่ปรับค่านัยสำคัญแล้ว

ตาราง 78 ผลการเปรียบเทียบของคะแนนการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม
และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน ตามชั้นปี
จำนวน 3 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

ชั้นปี	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F
ชั้นปีที่ 2	114	38.87	27.86	2.10
ชั้นปีที่ 3	156	37.64	26.23	
ชั้นปีที่ 4	154	36.84	31.86	

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

ส่วนที่ 2

ชั้นปี	ค่าเฉลี่ย	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
ชั้นปีที่ 2	38.87	-	1.23	2.03
ชั้นปีที่ 3	37.64		-	0.80
ชั้นปีที่ 4	36.84			-

*เปรียบเทียบรายคู่แบบพอนฟอรานี ที่ปรับค่านัยสำคัญแล้ว

ตาราง 79 ผลการเปรียบเทียบของคะแนนการรับรู้คุณความดี ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้คุณความดี ตามชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม

ส่วนที่ 1

ชั้นปี	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	F
ชั้นปีที่ 2	156	63.03	7.30	16.78
ชั้นปีที่ 4	114	62.26	7.21	
ชั้นปีที่ 3	154	58.62	8.50	

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

ส่วนที่ 2

ชั้นปี	ค่าเฉลี่ย	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 4	ชั้นปีที่ 3
ชั้นปีที่ 2	63.03	-	0.77	4.41*
ชั้นปีที่ 4	62.26		-	3.64*
ชั้นปีที่ 3	58.62			-

*เปรียบเทียบรายคู่แบบพอนฟอรานี ที่ปรับค่านัยสำคัญแล้ว

ตาราง 80 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ของตัวแปรที่ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างโดยรวม

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	SD.	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1.พฤติกรรมกรับนวัตกรรมการด้านวิชาการ	39.22	4.606	.349**	.586**	.225**	.109*	.292**	.078	.400**	.399**	.325**	.353**	.481**	.252**
2.พฤติกรรมกรใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม	35.49	5.998		.311**	.356**	.293**	.219**	.028	.506**	.443**	.467**	.479**	.475**	.379**
3.พฤติกรรมกรสนับสนุนเพื่อนให้ใรู้ใดี	40.49	4.655			.347**	.193**	.455**	.133**	.366**	.467**	.222**	.396**	.522**	.366**
4.กรมีแบบอย่างที่ดีจากผู้ปกครอง	44.23	5.665				.504**	.469**	.248**	.403**	.373**	.341**	.229**	.512**	.371**
5.กรมีแบบอย่างที่ดีจากเพื่อน	50.64	28.892					.360**	.043	.388**	.363**	.401**	.262**	.461**	.406**
6.กรเห็นแบบอย่างจากสื่อมวลชน	69.05	10.573						.424**	.355**	.384**	.156**	.156**	.546**	.534**
7.ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์	35.93	7.036							.043	.090	.238**	.192**	.195**	.137**
8.เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใรู้ใดี	36.99	6.826								.802**	.672**	.656**	.681**	.548**
9.ลักษณะมุ่งอนาคต-กรควบคุมตน	44.02	6.001									.621**	.654**	.666**	.622**
10.แรงจูงใจใรู้ใดี	63.29	6.357										.507**	.519**	.491**
11.สติสัมปชัญญะ	63.97	6.666											.446**	.330**
12.ความชอบเลียงน้อย	62.27	8.312												.678**
13.กรรับรู้คุณความดี	60.95	8.02												

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05, **มีนัยสำคัญที่ระดับ .01, ***มีนัยสำคัญที่ระดับ .001

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	วรทัศน์ วัฒนชีวินปกรณ์
วันเดือนปีเกิด	2 กรกฎาคม 2522
สถานที่เกิด	จังหวัดสุพรรณบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	68/38 ถ.หลวงทรพล ตำบลท่าพี่เลี้ยง อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	นักวิชาการพัสดุ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2541	ระดับมัธยมศึกษา จากโรงเรียนบางปลาม้า “สูงสูดผดุงวิทย์”
พ.ศ. 2546	คณะบริหารธุรกิจ สาขาการบัญชี จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ
พ.ศ. 2555	วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ